അദ്ധ്യായം 54. അമ്പത്തിനാലാമധ്യായം

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം IV

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം IV

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

(മലയാളം: സാഹിത്യചരിത്രം)

First published in print media 1953.

The electronic versions have been released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The production infrastructure of River Valley Technologies has been made use of in the production of these digital editions.

Cover: Shakuntala, (she looks back at her lover, pretending to remove a thorn from her foot), an oil painting by Raja Ravi Varma. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation

JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014

URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

54 കൊച്ചിയിലെ ചില കവികളും കവയിത്രികളും . 1

1 ചമ്പത്തിൽ ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ (1032–1080) 2

2 സി. ഏ. നാണുവയ്യാശാസ്ത്രി (1025–1088) 3

3 മാക്കോത്തുകൃഷ്ണമേനോൻ (1022—1090) 4

4 വരവൂർ ശാമുമേനോൻ (1050–1102) . 5

5 ചെറുശ്ശേരി ചാത്തുമേനോൻ (1038–1141) 6

6 ഒടുവിൽ ശങ്കരൻകുട്ടിമേനോൻ (1059–1120) 7

7 നാലുകെട്ടിൽ കൃഷ്ണമേനോൻ (1033–1102) 8

8 കൊച്ചി വലിയ ഇക്കഅമ്മത്തമ്പുരാൻ (1019–1096) 9

9 നാഗരുകോവിലിൽ കല്യാണിക്കുട്ടി അമ്മച്ചി (1014–1084) 10

10 തോട്ടയ്ക്കാട്ട് ഇക്കാവമ്മ (1039–1091) . 11

11 സി. ഗോവിന്ദൻ എളേടം (1040–1104) 12

12 കോടശ്ശേരി കുഞ്ഞൻതമ്പാൻ (1022–1080) 13

13 പാലിയത്തു ചെറിയ കുഞ്ഞുണ്ണിയച്ചൻ (1056–1118) 14

14 ആലത്തൂർ അനുജൻനമ്പൂരിപ്പാട്ട് (1057–1118) 15

15 റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മി 16

16 ഇളമന കല്യാണിയമ്മ 17

17 കല്ലറയ്ക്കൽ കുട്ടപ്പമേനോൻ (1047–1100) 18

18 കെ.പി. കറുപ്പൻ (1060–1113) 19

54

കൊച്ചിയിലെ ചില കവികളും കവയിത്രികളും

1 ചമ്പത്തിൽ ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ (1032–1080)

ജനനം

കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തെ പിന്തുടർന്ന് ഒന്നാമതായി ഭാഷയിൽ വിവർത്തിതമായ നാടകം ജാനകീപരിണയമാകുന്നു. അതിന്റെ പ്രണേതാവെന്ന നിലയിലും മറ്റും ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാരുടെ നാമധേയം കേരളീയർക്കു സുപരിചിതമാണ്. മന്നാടിയാർ കൊച്ചിരാജ്യത്തു ചിറ്റൂർത്താലൂക്കിൽ ആഭിജാത്യത്തിനും ഐശ്വര്യത്തിനും പേരുകേട്ട ചമ്പത്തുതറവാട്ടിൽ 1032-ാണ്ടു മീനമാസം 5-ാംനു ജനിച്ചു. മാതാവായ അമ്മു മന്നാടിശ്ശ്യാർ കവിക്കു മൂന്നു വയസ്സായപ്പോൾ മരിച്ചുപോകയാൽ മാതൃസഹോദരിയായ കാളുമന്നാടിശ്ശ്യാരാണ് വളർത്തിയത്. പിതാവു പാലക്കാട്ട് എലപ്പുള്ളിയംശത്തിൽ ഒരു വലിയ ജന്മിയായ കേനാത്തുവീട്ടിൽ ചാമുമേനോനായിരുന്നു. കവിക്കു ഗോവിന്ദമന്നാടിയാർ എന്നൊരു ജ്യേഷ്ഠനുണ്ടായിരുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാരെയും ജ്യേഷ്ഠനെയും പറ്റി അദ്ദേഹം ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടിൽ താഴെക്കാണുന്നവിധത്തിൽ സ്മരിച്ചിരിക്കുന്നു.

“എത്രയോ പണിപ്പെട്ടു ഗർഭത്തിൽ വളർത്തഥ
പുത്രനാമെന്നെ മഹാദുഃഖേന പെറ്റു പിന്നെ
മൂത്രവും പുരീഷദുർഗ്ഗന്ധവുമഹോ! തന്റെ
ഗാത്രത്തിൽ വഹിച്ചതിമാത്രലാളനയോടും
നന്മുലപ്പാലുമൂട്ടിശ്ശൈശവേ വളർത്തിയോ–
രമ്മുനാകികയാകുമമ്മയ്ക്കു നമസ്കാരം.
....
എത്രയും സ്നേഹിച്ചു തൻപുത്രനെപ്പോലെയെന്നെ–
യിത്രനാളും വളർത്ത ധാത്രിക്കും നമസ്കാരം.
സൽപുരുഷാഗ്രേസരൻ സൽഗുണാംബുധി കേനാ–
ത്തുൽപന്നനായോരച്ഛൻ ശ്രീചാമുനാമാ ശ്രീമാൻ
പ്രീതനായനുഗ്രഹം നല്കുവാൻ വണങ്ങുന്നേൻ
താതപദാനുഗ്രഹം സർവ്വസിദ്ധിദമല്ലോ.
....
ധീമതാം വരൻ ശാന്തമാനസൻ ഗോവിന്ദാഖ്യ–
ശ്രീമദഗ്രജൻ തുണച്ചീടണമത്രയല്ല
സമ്പദാലയജാതമാതുലാഗ്രജരെല്ലാ–
മമ്പോടു തുണയ്ക്കണം മറ്റുള്ള മഹാത്മാരും”

ഗോവിന്ദമന്നാടിയാർ ചിത്രമെഴുത്തിലും മറ്റും വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം

ബാല്യത്തിൽ രോഗഗ്രസ്തനായിരുന്നതിനാൽ ഒൻപതാമത്തെ വയസ്സിലേ കഥാപുരുഷൻ കാര്യമായി എന്തെങ്കിലും പഠിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചുള്ളു. ചിറ്റൂർ പൊലപ്പുള്ളി കോതാത്ത് അപ്പു എഴുത്തച്ഛൻ എന്ന പേരിൽ സുവിദിതനായ രാമൻനായരായിരുന്നു പ്രഥമഗുരു. അദ്ദേഹം ഒരു നല്ല സംസ്കൃതപണ്ഡിതനും ദൈവജ്ഞനുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം 1008-നും 1056-നും ഇടയ്ക്കാണ്. അദ്ദേഹത്തെയും കവി ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യത്തിൽ ഇങ്ങനെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“കരുണാബ്ധിയാം രാമഗുരുനാഥന്റെ ദിവ്യ–
ചരണാംബുജദ്വയം ശരണം സദാ മമ.
സ്മരണം യസ്യ ശാസ്ത്രവരുണാലയങ്ങളെ–
ത്തരണം ചെയ്വതിന്നു തരണിയായീടുന്നു.
വരണം ചെയ്വാൻതന്നെ വരണം കവിതയാം
തരുണിയതിന്നു മേ തരണം ഗുരു കൃപാം.”

ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യംനിമിത്തം ആ ഗുരു ഏഴു കൊല്ലം പഠിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും വളരെയൊന്നും അഭ്യസിക്കുവാൻ ശിഷ്യനു സാധിച്ചില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരുവിധം കാവ്യവ്യുൽപത്തിമാത്രം സ്വാധീനമാക്കി ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി തൃശ്ശൂരിൽ ചെന്നു വെങ്കടാദ്രിശാസ്ത്രികളുടെ അന്തേവാസിയായി ആ ഭാഷയിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടി. രാമൻനായർ മന്നാടിയാരുടെ മേധയും പ്രതിഭയും കണ്ട് ആ ശിഷ്യൻ ഒരു കാലത്തു യശസ്സ്വിയായിത്തീരുമെന്നു ദീർഘദർശനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതു ശരിയാണെന്നു സഹൃദയന്മാർക്കു ബോധ്യപ്പെടുവാൻ അധികകാലതാമസം വേണ്ടിവന്നില്ല.

അനന്തരകാലജീവിതം

പിന്നീടു മന്നാടിയാർ തിരിയെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി രാമനെഴുത്തച്ഛന്റെ ഉപദേശത്തിനു വിധേയനായി തിരുവിതാംകൂറിൽ അക്കാലത്തു പുത്തനായി ഏർപ്പെടുത്തിയ വക്കീൽപ്പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. അത് 1053-ാണ്ടായിരുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞു തിരുവനന്തപുരത്തു ചെന്ന് ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിനെ മുഖം കാണിക്കുകയും “ധീര ശ്രീനൃപതേ! ഭവാന്റെ ഗുണമാലംബിച്ചു” എന്നും മറ്റും ചില ശ്ലോകങ്ങൾ അടിയറവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുവനന്തപുരത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ തമ്മിൽ ഒരിക്കൽ തൃശ്ശൂർവച്ചുകണ്ടിട്ടുള്ളതേയുള്ളു. 1055-ാണ്ടു മകരമാസം മുതൽ രണ്ടു കൊല്ലം മൂവാറ്റുപുഴ മുൻസിഫ്കോടതിയിൽ അഭിഭാഷകവൃത്തി നോക്കി. അപ്പോഴേക്കു കൊച്ചിയിലെ വക്കീൽപ്പരീക്ഷയിലും വിജയിയായി. അവിടെ അപ്പീൽക്കോടതിയിൽ വ്യവഹരിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നതു വാങ്ങി 1057 ഇടവമാസം മുതൽ തൃശ്ശൂരിൽ സ്ഥിരമായി താമസിച്ച് അതേ വൃത്തി തുടർന്നു. ബുദ്ധിമാനും വാഗ്മിയുമായ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു നല്ല വക്കീൽ എന്ന നിലയിൽ പേരു കേൾക്കുവാൻ എളുപ്പത്തിൽ സാധിച്ചു. 1063-ൽ തൃശ്ശൂരിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കേരളനന്ദിനി എന്ന പത്രത്തിന്റെ ആധിപത്യം രണ്ടുമൂന്നു മാസത്തേക്കു വഹിച്ചു. സി.പി. അച്യുതമേനോൻ തൃശ്ശൂരിൽ താമസം തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ ഗാഢമായ സൗഹാർദ്ദം അങ്കുരിച്ചു. അതിനു ഭംഗം വന്നത് ഉത്തരരാമചരിതം നാടകത്തിന്റെ അഭിനയകാര്യത്തിലുണ്ടായ മത്സരം നിമിത്തമാണെന്ന് അന്യത്ര വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. മന്നാടിയാരുടെ ആദ്യത്തെ പത്നി ചിറ്റൂർ അമ്പാട്ടു ജാനകിയമ്മയായിരുന്നു. പിന്നീടു തൃശ്ശൂർ കോരപ്പുറത്തു കൊച്ചുകുട്ടിയമ്മയേയും കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞ് 1075-ാണ്ട് ആ സാധ്വിയുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി പിതാവിന്റെ ഭാഗിനേയിയായ കേനാത്തു കല്യാണിക്കുഞ്ഞിയമ്മയേയും പരിഗ്രഹിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരു ഉൽപതിഷ്ണുവായ സമുദായപരിഷ്കാരിയായിരുന്നു. സങ്ഗീതത്തിലും ചതുരങ്ഗത്തിലുമുള്ള അവഗാഹവും സാമാന്യമായിരുന്നില്ല. അവസാനത്തിൽ രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലം പ്രമേഹരോഗിയായിത്തീരുകയും 1080-ാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 14-ാംനു ആ രോഗം മൂർച്ഛിച്ചു യശശ്ശരീരനാവുകയും ചെയ്തു.

കൃതികൾ

മന്നാടിയാരുടെ കൃതികൾ എണ്ണത്തിൽ അധികമില്ല. ഭാഷയിൽ 1 ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടും, 2 ജാനകീപരിണയം നാടകവും, 3 ഉത്തരരാമചരിതം നാടകവും, 4 സംസ്കൃതത്തിൽ പുഷ്പഗിരീശസ്തോത്രവും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവ കൂടാതെ ഒരു താരാട്ടും ചില മുക്തകങ്ങളും കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി കാണുന്നു. സങ്ഗീതശാകുന്തളം ഒന്നുരണ്ടങ്കങ്ങൾ എഴുതിയതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. തടാതകാ പരിണയം തിരുവാതിരപ്പാട്ട് എന്നൊരു കൃതി അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതായി ചിലർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു തീരെ അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. അതിലുള്ളതാണെന്ന് അവർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന വരികൾ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം എട്ടാമധ്യായത്തിലുള്ളതാണ്. മലയധ്വജപാണ്ഡ്യന്റെ പുത്രിയായി തടാതക എന്ന പേരിൽ അവതരിക്കുന്ന മീനാക്ഷിദേവിയെ ഹാലാസ്യനാഥൻ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതാണ് ആ അധ്യായത്തിലെ കഥാവസ്തു. മന്നാടിയാർ വളരെ നിഷ്കർഷിച്ചാണ് തന്റെ ഓരോ കൃതിയും രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. ക്രമേണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവനകലാപാടവം അഭിവൃദ്ധമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിലെ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് അനഭിഗമ്യങ്ങളായിരുന്നു. എന്നാൽ മന്നാടിയാരുടെ ജാനകീപരിണയം ആപാദചൂഡം ആർക്കും സുഗ്രഹമായ ഭാഷയിലാണ് പുറത്തു വന്നത്. അതുകൊണ്ട് അതിനു കേരളമെങ്ങും അതിവേഗത്തിൽ പ്രചാരം ലഭിച്ചു. ഭാഷാകാവ്യനിർമ്മാണത്തിനു സംസ്കൃതകാവ്യനിർമ്മാണത്തേക്കാൾ പ്രയാസം കൂടുമെന്നുള്ള പക്ഷക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ആ വസ്തുത അദ്ദേഹം ജാനകീപരിണയത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ

“ഒന്നായ്ച്ചേർക്കയുമാം പദങ്ങളിടവിട്ടെങ്ങെങ്കിലും
ചേർത്തിടാം
പിന്നിൽച്ചേർത്ത വിശേഷണങ്ങളുടെ മുൻ ചേർക്കാം
വിശേഷ്യങ്ങളെ
പിന്നെ പ്രാസവുമത്ര വേണ്ട വളരെക്കിട്ടും പദം സംസ്കൃതേ;
എന്നാൽക്കേരളഭാഷയിങ്കലതുപോലല്ലായ്കയാൽ
ദുർഘടം”

എന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ടു വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂന്നു ഭാഷാകാവ്യങ്ങളും വിവർത്തിതങ്ങളാണെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ അവയ്ക്ക് അതുകൊണ്ടു പ്രത്യേകിച്ചൊരപകർഷമൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ഉത്തരരാമചരിതം വിശിഷ്യ ഗുണോത്തരമാണ്.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടിൽ ആകെ 71 അധ്യായങ്ങൾഅടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മധുരയിലെ സുന്ദരേശ്വരസ്വാമിയുടെ ചതുഷ്ഷഷ്ടിലീലകളെയാണ് അതിൽ പ്രപഞ്ചനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ആദ്യത്തെ അറുപതോളം അധ്യായങ്ങൾ തർജ്ജമ ചെയ്തതു മൂവാറ്റുപുഴെ താമസിക്കുന്ന കാലത്തായിരുന്നു. പിന്നീടു കുറേക്കാലത്തേക്ക് ആ പ്രവൃത്തി തുടർന്നില്ല. 1063-ാണ്ടു കന്നിമാസം മുതൽ ജാനകീപരിണയം ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുകയും “ഭൂസുരശ്രേഷ്ഠ ജാത്യം” എന്ന കലിവാചകത്തിൽ സൂചിതമായ ആ കൊല്ലം മേടമാസം 1-ാംനു ആ കൃതി പൂർത്തിയാക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യത്തിലെ അവശിഷ്ടങ്ങളായ അഞ്ചധ്യായങ്ങളും അവതാരികയും കൂടി എഴുതി 1064 മകരം 15-ാംനു ആ ഗ്രന്ഥവും അവസാനിപ്പിച്ചു. അന്നത്തെ കലിവാചകം “ഭൂതേശരുദ്രജായാ” എന്നു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. താഴെ കാണുന്ന വരികളിൽ കവിയുടെ “ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ” എന്ന പേർ നാലാമത്തെ അക്ഷരങ്ങളിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

“കവിതാചാതുര്യമില്ലെങ്കിലുമിപ്പുസ്തകം
ഭുവി സത്തുക്കൾക്കതിമുത്തിനായ്ഭവിക്കണം.
വല്ലതും കുറ്റമുണ്ടാമിതിലെന്നാലുമതു
ചൊല്ലി മുട്ടിക്കാമെന്നു കരുതീടരുതാരും.
തെറ്റുകൾ മഹേശന്റെ മാഹാത്മ്യം കഥിക്കുമ്പോൾ
ചെറ്റു വന്നാലുമതിനാലെന്തു ഹാനിയുള്ളു?
അങ്കകൗടില്യജാഡ്യാദികളാം ദോഷങ്ങളു–
ണ്ടെങ്കിലും യാമിനീശനതിനാൽ നിന്ദ്യനാമോ?
കവിതാരസമത്ര കാര്യമായ് നിനയ്ക്കേണ്ടു.”

തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ സമാധികൊണ്ടു പവിത്രമായ കിഴക്കൻ ചിറ്റൂരിൽ ജനിച്ച ഒരു കവിക്കു കിളിപ്പാട്ടുണ്ടാക്കുവാൻ അഭിരുചി ജനിച്ചത് അസ്വാഭാവികമല്ല; പോരെങ്കിൽ ഭാഗവതം ഏകാദശസ്കന്ധം എഴുവത്തു നാണുക്കുട്ടിമേനോൻ ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പുമാത്രമാണല്ലോ നിർമ്മിച്ചതു. അതെല്ലാം കവിക്കു പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ പ്രചോദകമായിരുന്നിരിക്കണം. കവിതാരീതി കാണിക്കുവാൻ ചില വരികൾകൂടി ഉദ്ധരിക്കാം.

“ഒരു കാൽ പൊക്കിബ്ഭവാനിങ്ങനേ നടേശ്വര!
ചിരകാലമായല്ലോ താണ്ഡവം ചെയ്തീടുന്നു.
വളരെദ്ദുഃഖമൊരു കാൽ പൊക്കി നൃത്തംചെയ്കിൽ
കളവല്ലനുഭവിച്ചറിഞ്ഞേൻ മുന്നമേ ഞാൻ.
അതിനാലിപ്പോൾ ഭവാൻ പൊക്കിയ പാദമൂന്നി
മതിശേഖര! മറ്റേക്കാൽ പൊക്കി നൃത്തം ചെയ്ക.
ഇന്നിപ്പോൾ ഭവാനേവം നർത്തനം ചെയ്തില്ലെങ്കി–
ലെന്നുടെ ശിരസ്സു ഞാൻ വാൾകൊണ്ടു വെട്ടും ദൃഢം.
മന്നവനേവം ചൊല്ലി വാളെടുത്തുറയൂരി–
ത്തന്നുടെ ദേഹസ്നേഹം വെടിഞ്ഞു നിന്നനേരം
ഊന്നിയ വലത്തുകാൽ പൊക്കിയും നടേശ്വര–
നൂന്നിയുമിടത്തുകാലേറ്റവും മനോജ്ഞമായ്
തദ്ധിമിദ്ധിമിദ്ധിമിതാന്തിമിദ്ധിമിയെന്നു
വ്യത്യസ്തനൃത്തം ചെയ്താനത്ഭുതമത്യത്ഭുതം!
സത്വരം ഹരിവിരിഞ്ചാദിഗീർവാണന്മാരു–
മെത്തിനാരവിടത്തിലപ്സരസ്ത്രീവർഗ്ഗവും.
പാടുന്നു ഗന്ധർവന്മാ; രപ്സരസ്ത്രീജനങ്ങ–
ളാടുന്നു; ചിലരപ്പോൾ മദ്ദളമടിക്കുന്നു;
തേടുന്നു പരാനന്ദം; പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടീശനെ
മൂടുന്നു, ചിലരപ്പോൾത്താളങ്ങൾ പിടിക്കുന്നു.”

ഒരു താരാട്ട്

മന്നാടിയാരുടെ ഒരു താരാട്ടിൽനിന്നു കൂടി ഒരു ഭാഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

“ഓമനയെൻകൊച്ചുകുട്ടി നിന്റെ ഹേമമയമല്ലോ തൊട്ടി
ഭൂതലേ വിസ്തൃതം പാരം തവ താതന്റെ രാജാധികാരം
എന്മിഴിപ്പീയൂഷധാരേ തവ തിന്മകളോ ബഹുദൂരേ
മന്ദം മിഴികളെച്ചിമ്പിക്കൊണ്ടു നന്നായുറങ്ങുറങ്ങുണ്ണി!
ഈശ്വരദൃഷ്ടിയാൽമാത്രം പരിദൃശ്യന്മാരായഹോരാത്രം
നിന്നാലജ്ഞാതരായ്ത്തീരേ വാനിൽ നിന്നുടെ
തൊട്ടിക്കുനേരേ
അമ്പുള്ള ദിവ്യന്മാർ നോക്കിക്കൊണ്ടു കുമ്പിട്ടുനില്ക്കുന്നു
തിക്കി
മന്ദം മിഴികളെച്ചിമ്പി.........” ഇത്യാദി.

ജാനകീപരിണയം

മഹാകവി രാമഭദ്രദീക്ഷിതരുടെ ജാനകീപരിണയം നാടകം വിവർത്തനത്തിന് എളുപ്പത്തിൽ വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുന്ന ഒന്നല്ല. ആകെ 440-നു മേൽ ശ്ലോകങ്ങൾ അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആ കാവ്യം ആരും വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടില്ല. രസാനുഗുണമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദവിന്യാസം. തന്നിമിത്തം ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ദീർഘസമാസജടിലങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

“ആന്ദ്രാകല്പവലൽപയോധരഭരവ്യാവിദ്ധമേഘച്ഛടാ–
സൃക്വസ്ഥാമിഷഗൃധ്നുഗൃധ്രഗരുദാസ്ഫാലോല്ലസന്മൂർദ്ധജാ”
“ശശ്വദ്രഥ്യാശ്വഹേഷാസഹവനമഹിഷോ–
ദ്ധൂതശൃങ്ഗപ്രശീര്യ–
ദ്വല്മീകോന്മീലദാശീവിഷപരുഷവിഷോ–
ദ്ഗാരഹൂൽകാരഭീമാഃ”

ഇത്യാദിഭാഗങ്ങൾ ഭാഷാന്തരീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ക്ലേശം ആ വഴിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന കവികൾക്കേ അറിഞ്ഞുകൂടു. അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു നാടകം ഏഴു മാസംകൊണ്ടു തർജ്ജമചെയ്ത മന്നാടിയാരുടെ വശ്യവചസ്സത്തെ ആരുതന്നെ അഭിനന്ദിക്കുകയില്ല?

“വിണ്ണോർനാരികളെപ്പിടിച്ചു ബലമായ്–
ക്കാരാഗൃഹം ചേർപ്പതാ–
ണണ്ണിപ്രായമതിങ്കൽ മണ്ണുകളിയ–
വ്വണ്ണം വിളങ്ങും പ്രഭു
തിണ്ണം ജാനകിതന്നെയന്തപഹരി–
പ്പാനായ് നിനയ്ക്കാഞ്ഞു മു–
ക്കണ്ണൻ തന്നുടെ ഭക്തനെന്നു ജനകൻ
തന്നിൽ പ്രിയം മൂലമോ?”
“ഹാരമറ്റുടനതിർന്ന മുത്തുകൾകണക്കെ വീണ
നയനാംബുവിൻ–
ധാരയാൽ മുല നനച്ചു കണ്ണിണ തുടച്ചഹോ
മലിനചേലയാൽ
ചാരുചിത്രമതിലുള്ള വല്ലഭനെ നോക്കിയങ്ങനെ കഴിച്ചതേ
സാരസാക്ഷി ബത! മാസമേഴുമിഹ
ശിംശപാതരുതലത്തിലായ്”

ഇത്യാദി പദ്യങ്ങൾ വിശിഷ്ടങ്ങളായിരിക്കുന്നു.

ഉത്തരരാമചരിതം

ഉത്തരരാമചരിതം അതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 1067-ാണ്ടുതന്നെ സഹൃദയന്മാരുടെ മുക്തകണ്ഠമായ ശ്ലാഘയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചു; ഇന്നും അതിന്റെ അത്യുച്ചമായ നിലയ്ക്കു യാതൊരു ഭംഗവും വന്നിട്ടില്ല. ഭാഷയിൽ ഉത്തമമായ രീതിയിൽ വിവർത്തിതങ്ങളായ നാടകങ്ങൾ അധികമില്ല. അഭൗമമഹിമാവായ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ ആശ്ചര്യചൂഡാമണിക്കു സമശീർഷമായി മന്നാടിയാരുടെ ഉത്തരരാമചരിതം നിലകൊള്ളുന്നു. “ഒരു ഗ്രന്ഥം തർജ്ജമചെയ്വാൻ പുറപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പ് അതിന്റെ കിട്ടാവുന്നിടത്തോളമുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളോടുകൂടി നാലഞ്ചു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും പഠിക്കണം. എന്നതിന്റെ ശേഷംവേണം തർജ്ജമചെയ്വാൻ പുറപ്പെടാൻ” എന്ന് ഒരവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചതായി സി.എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. കവി ഉത്തരരാമചരിതം വളരെ മനസ്സിരുത്തിയണു ഭാഷപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതു. മൂലത്തിലെ “ലോലോല്ലോലക്ഷുഭിതകരുണോജ്ജൃംഭണസ്തംഭനാർത്ഥം” ഇത്യാദി ശ്ലോകമോ അതിന്റെ തർജ്ജമയായ

“തള്ളിത്തിങ്ങിക്കലങ്ങിപ്പെരുകുമഴലിനെ–
ത്തെല്ലൊതുക്കുന്നതിന്നാ–
യുള്ളത്തിൽത്തൽക്ഷണം ഞാൻ പലവിധമിഹ ചെ–
യ്തുള്ള യത്നത്തെയെല്ലാം
വെള്ളത്തിൻ വേഗമേറും ഗതി മണലണയെ–
ത്തട്ടിനീക്കുന്നപോലേ
തള്ളിത്തള്ളിപ്പരക്കുന്നിതു ബത! വലുതാ–
യുള്ള ചേതോവികാരം”

എന്ന ശ്ലോകമോ ഹൃദ്യതരം എന്ന് ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ ഉത്തരം പറയുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെയാണ് “കണ്ഡൂലദ്വിപഗണ്ഡപിണ്ഡകഷണാകമ്പേന” എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ ഭാഷയായ

“ചൂടേറ്റിട്ടൊട്ടു ഞെട്ടറ്റലർനിരയെ മദി–
ച്ചാന ഗണ്ഡങ്ങൾ തേച്ചി–
ട്ടാടുമ്പോളാശു ഗോദാവരിയിലിഹ പൊഴി–
ക്കുന്ന തീരദ്രുമങ്ങൾ
കൂടേറി പ്രാവുപൂംകോഴികൾ കരയുമിവ–
റ്റിന്റെ തൊലിൽച്ചരിക്കും
കീടത്തെച്ചെന്നു കൊത്തുന്നിതു നിഴലിലിരു–
ന്നാഴിമാന്തും ഖഗങ്ങൾ.”

എന്ന ശ്ലോകത്തെപ്പറ്റിയും എന്റെ അഭിപ്രായം. “സ്മരസി സുതനു! തസ്മിൻ പർവതേ” എന്നും “പൂരോൽപീഡേ തടാകസ്യ” എന്നുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ എത്ര ഹൃദയംഗമമായി തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുക.

“അക്കാലം സുഖമോടുമഗ്ഗിരിയിൽ നാം
സൗമിത്രി ചെയ്യുന്ന നൽ–
സ്സൽക്കാരത്തെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു ബഹുനാൾ
വാണുള്ളതോർക്കുന്നുവോ?
മൽക്കാന്തേ! മധുരാംബു ചേർന്നൊഴുകമി–
ഗ്ഗോദാവരീ സിന്ധുവും
തൽക്കൂലങ്ങളിൽ നാം കളിച്ചതുമയേ!
മയ്ക്കണ്ണിയോർക്കുന്നുവോ!”

“കരകൾ കവിയുമാറായ് വെള്ളമേന്തും കുളത്തി–
ന്നൊരു വഴി പരിരക്ഷയ്ക്കോവു വയ്ക്കുന്നതല്ലോ;
തെരുതെരെയഴൽ തിങ്ങും മാനസത്തിന്നുറക്കെ–
ക്കരയുകിലതുതന്നേ തെല്ലൊരാശ്വാസഹേതു.”

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന് ഒരു മികച്ച നേട്ടംതന്നെയാണ് ഉത്തരരാമചരിതം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രസികരഞ്ജിനീനാടകസഭയേയും മറ്റും പറ്റി മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പുഷ്പഗിരീശസ്തോത്രം

മദിരാശിയിലെ അഭിഭാഷക നേതാവായിരുന്ന റ്റി. ആർ. രാമചന്ദ്രയ്യർ തൃശ്ശൂരിനു സമീപമുള്ള പൂങ്കുന്ന് (പുഷ്പഗിരി) എന്ന സ്ഥലത്തെ ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ ഒരു ഭക്തശിരോമണിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം രാമായണകഥ സങ്ഗ്രഹിച്ചു ഗീതിവൃത്തത്തിൽ നൂറ്റിരുപതു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു മന്നാടിയാർ രചിച്ച ഒരു കൃതിയാണ് പുഷ്പഗിരീശസ്തോത്രം. അതിന് ആര്യാശതകം എന്നും പേരുണ്ട്. പ്രസാദമധുരമാണ് അതിലെ ശൈലി. അദ്ദേഹത്തിനു കവനവിഷയത്തിൽ ഭാഷയെന്ന പോലെ സംസ്കൃതവും സ്വാധീനമായിരുന്നു എന്ന് ആ സ്തോത്രം തെളിയിക്കുന്നു. താഴെക്കാണുന്ന പദ്യങ്ങൾ പരിശോധിക്കുക.

“വാല്മീകികൃതസ്തോത്രം വലശാസനനീലശകലരുചിഗാത്രം
വാരിജദലസമനേത്രം വന്ദേഹം
ശ്രിതപവിത്രസുമഗോത്രം.”

“ശ്രിതഗുഹസാരസപൂരം ശിഷ്ടഭരദ്വാജസൽകൃതമുദാരം
ശിവദം നൗമി സദാരം ശ്രീപുഷ്പഗിരീശ്വരം മഹാവീരം.”

“സീതാവിവാഹലോലം സ്വീകൃതലോലംബരമ്യസൂമമാലം
ആലംബിതസുമശൈലം കാലം ദ്വിഷതാം നമാമി
രഘുബാലം.”

സ്തോത്രം ആരംഭിക്കുന്നത്

“ചിരകാലകൃതൈസ്സുകൃതൈർദ്ദൃശ്യോ
വിശ്വൈകനായകസ്സാക്ഷാൽ
സുന്ദരപാവനമൂർത്തിസ്സുമശൈലേ ലസതി ജാനകീജാനിഃ”

എന്ന പദ്യംകൊണ്ടാകുന്നു.

ജാനകീപരിണയവും ഉത്തരരാമചരിതവും തർജ്ജമചെയ്തകവിക്ക് അത്തരത്തിൽ ഒരു ശ്രീരാമസ്തോത്രവുംകൂടി രചിക്കുവാൻ ഇടവന്നത് ഒരു ആകസ്മികസംഭവമാണെന്ന് ആസ്തികന്മാർക്കു തോന്നുകയില്ല.

രണ്ടു മുക്തകങ്ങൾ

ചുവടേ ചേർക്കുന്ന ശ്ലോകം രാമഞ്ചിറ മഠത്തിൽ കാവമ്മയെക്കുറിച്ചെഴുതിയതാണ്.

“മാരാരാധനചെയ്യുവാൻ മലയജം വയ്ക്കുന്ന പാത്രങ്ങളോ
ധീരന്മാരുടെ ധൈര്യമങ്ങു കളവാനുള്ളോരു സൂത്രങ്ങളോ
പാരം ഭങ്ഗിയൊടും വിടർന്നുവിലസും
നീലാബ്ജപത്രങ്ങളോ
ഹാ! രാമഞ്ചിറമന്ദിരത്തിലമരും കാവിന്റെ നേത്രങ്ങളോ?”

“ചുറ്റും ചിന്നിക്കിടക്കും ചെറുചുരുൾമുടി ചേ–
ർന്നാസ്യമല്പം ചരിച്ചി–
ട്ടിറ്റിറ്റോലുന്ന ലാലാജലമൊടുമധികം
മന്ദഹാസം പൊഴിച്ചും
തെറ്റോടീടുന്ന നാരായണിയുടെ പുറകേ
പാദവിന്യാസമല്പം
തെറ്റിത്തെറ്റിഗ്ഗമിക്കും തവ സുതനനിശം
ക്ഷേമമുണ്ടായിടട്ടേ.”

2 സി. ഏ. നാണവയ്യാശാസ്ത്രി (1025–1088)

ചരിത്രം

നാണവയ്യാശാസ്ത്രി 1025-ാണ്ടു മേടമാസത്തിൽ അശ്വതി നക്ഷത്രത്തിൽ കൊച്ചിശ്ശീമ ചിറ്റൂർ തെക്കേ ഗ്രാമത്തിൽ അനന്തരാമയ്യരുടെ പുത്രനായി ജനിച്ചു. മാതാവു പാലക്കാട്ടു കുളിമുട്ടം ഗ്രാമത്തിൽ അനന്താംബയായിരുന്നു. ആ ദമ്പതിമാർക്കു നാലു പുത്രന്മാരുണ്ടായിരുന്നതിൽ കനിഷ്ഠനാണ് ശാസ്ത്രി. എഴുത്തച്ഛൻമഠത്തിനടുത്തായിരുന്നു ഗൃഹം. ബാല്യത്തിൽ ചിറ്റൂർ അനന്തേശ്വരശാസ്ത്രികളുടെ അടുക്കൽ സംസ്കൃതം അഭ്യസിച്ചതിനുമേൽ കോയമ്പത്തൂരിൽ പോയി ഇംഗ്ലീഷും തമിഴും പഠിച്ചു. സംഗീതത്തിലും നല്ല വാസനയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ത്യാഗരാജന്റെയും മറ്റും കൃതികളുടെ അർത്ഥാവബോധത്തിനുവേണ്ടി കുറേ തെലുങ്കും അതോടുകൂടി ഹിന്ദുസ്ഥാനിയും ശീലിച്ചു. ആദ്യം സ്വദേശത്തു സർക്കാർ മിഡിൽസ്കൂളിൽ ഒരധ്യാപകനായിരുന്നു. ചിറ്റൂരിൽ ഒരു ഭജനസമിതി സംഘടിപ്പിച്ച് ആ നിലയിൽ അതിന്റെ ആവശ്യത്തിനായി അനേകം ഗാനങ്ങൾ എഴുതിക്കൊടുത്തു. അവയിൽ ചില പാട്ടുകൾക്കു നല്ല പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എരുവയിൽ എം. ചക്രപാണിവാരിയരുടെ ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം നാടകത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ “സംസാരപരിതാപേ” എന്നാരംഭിക്കുന്ന ഗാനം ഒരു പാട്ടിന്റെ മാതൃകയായി ചേർത്തുകാണുന്നു. പിന്നീടു ചിറ്റൂരിൽ മുൻസിഫ്കോടതി വക്കീലായി വ്യവഹരിച്ചു. അക്കാലത്തു താൻ സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും തമിഴിലും രചിച്ച ചില പാട്ടുകളും പദ്യങ്ങളും തൃശ്ശൂർ ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ജഡ്ജിയും അദ്ദേഹം ‘കവീശൻ’ എന്ന ബഹുമതി നല്കുകയും ചെയ്തു. സംസ്കൃതപണ്ഡിതനും ഭാഷാകവിയുമായിരുന്ന ആചാര്യർ ആ സ്ഥാനത്തുനിന്നു യഥാകാലം കൊച്ചി ദിവാൻജിയായി ഉയർന്നു. വക്കീലായിരുന്നപ്പോൾ ശാസ്ത്രി ചില സാമ്പത്തിക പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുകയും അവയിൽ ഭീമമായ നഷ്ടം നേരിടുകയും ചെയ്കനിമിത്തം കഠിനമായ മനക്ലേശത്തിനു വിധേയനാകുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടാണ് കൊല്ലങ്കോട്ടു ഹൈസ്കൂളിൽ സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായത്. 1066 മുതൽ അഞ്ചാറു കൊല്ലം തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി എസ്.പി.ജി. കോളേജിൽ സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും പ്രഭാഷകനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു ആ പണി നോക്കി. അവിടെവെച്ച് 1088 തുലാമാസം കൃഷ്ണപക്ഷ ചതുർത്ഥിനാളിൽ മരിച്ചു. പത്നി നല്ലേപ്പള്ളിഗ്രാമത്തിലെ ഈശ്വരാംബയായിരുന്നു. അലമ്മേനകാനാടകം തുടങ്ങിയ ചില കൃതികളുടെ പ്രണേതാവും തിരുവനന്തപുരത്തു ഗവർമ്മെന്റു കോളേജിൽ സീനിയർ മലയാളം ലക്ചററുമായിരുന്ന സി.എൻ.ഏ രാമയ്യാശാസ്ത്രി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സീമന്തപുത്രനാണ്. അദ്ദേഹം 1054 ധനുമാസത്തിൽ ജനിച്ചു. 1121 ധനുമാസത്തിൽ പരേതനായി.

കൃതികൾ

ശാസ്ത്രിയുടെ കൃതികളിൽ (1) പ്രബോധ ചന്ദ്രോദയം ഭാഷാനാടകത്തിനാണ് പ്രസിദ്ധി അധികം. അതിനുമുൻപു കോന്നനാത്തു ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ എന്നൊരു കവി 1068-ാണ്ടിടയ്ക്കു ആ നാടകം തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ശാസ്ത്രിയുടെ തർജ്ജമ കവനോദയത്തിൽ പ്രകാശിതമായതു് 1077-ാണ്ടാണ്. അതിനുപുറമേ, (2) ഭജനഗാനമഞ്ജരി, (3) ജീവാദിശ്ലോകമഞ്ജരി, (4) വർണ്ണസ്തവമഞ്ജരി, (5) വിനോദപദ്യമഞ്ജരി, (6) വിവിധപദ്യമഞ്ജരി, (7) സഹൃദയദർപ്പണം, (8) ഭക്തിച്ഛായാദർപ്പണം, (9) മാണിക്യസൂത്രദർപ്പണം, (10) സ്ത്രീചിത്തദർപ്പണം, (11) അലങ്കാരദർപ്പണം, (12) സമാസദർപ്പണം, (13) ദൈവവൈചിത്ര്യം എന്നീ മലയാള കൃതികളും, (14) സുബ്രഹ്മണ്യക്കടവുൾപതികം, (15) തീപ്പാട്ടു്, (16) ശ്രീരങ്ഗനാഥത്താരാട്ടു്, (17) ഉച്ചിപ്പിള്ളെയാർപതികം എന്നീ തമിഴ്കൃതികളും ശാസ്ത്രികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. തനിക്കു് ഇടക്കാലത്തു നേരിട്ട ആപത്തുകലെ വിവരിക്കുന്നതാണ് രണ്ടാമത്തെ പുസ്തകം. രണ്ടു മഞ്ജരികളിലും അദ്ദേഹം സംസ്കൃതപദ്യങ്ങളും തമിഴ്പ്പദ്യങ്ങളുംകൂടി സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദർപ്പണകൃതികളെല്ലാം മലയാളത്തിൽത്തന്നെ രചിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവവൈചിത്ര്യം എന്ന ഗദ്യകൃതി അപൂർണ്ണമാണ്. അതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബചരിത്രമാണ് പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഗാനങ്ങളോളം ഗുണം ശ്ലോകങ്ങൾക്കില്ല. പ്രബോധചന്ദ്രോദയത്തിൽനിന്നു് ഒരു ശ്ലോകംമാത്രം ഉദ്ധരിക്കാം.

> “ധനം കിട്ടാം; പക്ഷേയതിനു പുനരേറെക്കുറവതായ്
> വിനാശം വന്നാൽപ്പോമൊരുതവണയായോ പലതിലോ;
> ധനാഭാവം നന്നോ, പറക ധനമുണ്ടായ് വിലയമോ;
> ധനാഭാവത്തെക്കാളുടയതു നശിച്ചാൽ വ്യഥ തുലോം.”

3 മാക്കോത്തുകൃഷ്ണമേനോൻ (1022—1090)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

കൃഷ്ണമേനോൻ കൊച്ചിയിൽ കിഴക്കൻ ചിറ്റൂരിൽ മാക്കോത്തുവീട്ടിൽ 1022-ാണ്ടു കന്നിമാസം തിരുവോണം നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. പിതാവു കുറിച്ചിയത്തു ഗോവിന്ദമേനോനും മാതാവു ലക്ഷ്മിയമ്മയുമായിരുന്നു. കുറിച്ചിയത്ത് എന്ന ഭവനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് ഇരിങ്ങാലക്കുടയ്ക്കു് ഏഴു നാഴിക കിഴക്കുള്ള കൊടകരദേശത്തിലാണു്. മാക്കോത്തുവീട്ടുകാരുടെ മൂലകുടുംബം പാലക്കാട്ടിനു് ആറു മൈൽ തെക്കു കൊട്ടുവായൂരംശം കുളവരമ്പത്താണു്. അക്കാലത്തു മാക്കോത്തുതറവാടു ദാരിദ്ര്യബാധിതമായിരുന്നതിനാൽ കൃഷ്ണമേനോനു വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായി വളരെ ക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. പ്രസിദ്ധവിദ്വാനും കവിയുമായ പാലക്കാട്ടു കോമ്പിഅച്ചനായിരുന്നു ആദ്യത്തെ ഗുരുനാഥൻ. കോമ്പിഅച്ചൻ യൗവനാരംഭത്തിനുമുൻപുതന്നെ ലോകവ്യുൽപത്തി ഉറയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം അദ്ദേഹത്തെ സംസ്കൃതം അഭ്യസിപ്പിച്ചു.

അനന്തരകാലജീവിതം

പിന്നീടു കൃഷ്ണമേനോൻ പാലക്കാട്ടുനിന്നു് ആറു നാഴിക അകലെയുള്ള പള്ളത്തീരി കപ്പടത്തു വീട്ടിൽ ഒരെഴുത്തച്ഛന്റെ നിലയിൽ വളരെ ശിഷ്യന്മാരെ പഴയ രീതിയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചുകൊണ്ടു താമസിച്ചു. അങ്ങനെയിരിക്കവേ അവിടത്തെ മുൻസിഫ്കോടതിയിൽ ഒരു ആമീൻപണി കിട്ടി. ആ പണിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു കോടതിക്കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി കൊച്ചിയിലെ ജില്ലാക്കോടതി വക്കീൽപ്പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു തൃശ്ശൂരിൽ ചെന്നു് അഭിഭാഷകവൃത്തിയാരംഭിച്ചു. ഒരു നല്ല വക്കീലെന്ന നിലയിൽ പേർ കേൾക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. ആദ്യം പാലക്കാട്ടു മാടമ്പത്തുവീട്ടിൽനിന്നു് ഒരു യുവതിയേയും അവരുടെ മരണാനന്തരം കൊട്ടുവായൂർ കുളവരമ്പത്തു കുഞ്ചിയമ്മയേയും വിവാഹം ചെയ്തു. ആ സാധ്വിയും കൃഷ്ണമേനോനു മുൻപുതന്നെ ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല പരിജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു. 1090-ാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം അത്തംനക്ഷത്രത്തിൽ മരിച്ചു. വരവൂർ ശാമുമേനോനും കപ്പടത്തു ശങ്കരമേനോനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു. തോട്ടയ്ക്കാട്ട് ഇക്കാവമ്മയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യത്വമുണ്ടു്.

കൃതികൾ

കൃഷ്ണമേനോൻ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു് (1) ക്ഷേമേശ്വരന്റെ ചണ്ഡകൗശികം, (2) ജയദേവന്റെ പ്രസന്നരാഘവം എന്നീ രണ്ടു നാടകങ്ങളും, (3) ലളിതോപാഖ്യാനവും തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനുപുറമെ, തോട്ടയ്ക്കാട്ട് ഇക്കാവമ്മയുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച്, (4) വടക്കുനാഥക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം എന്നൊരു കിളിപ്പാട്ടും, (5) മരണദൂതലക്ഷണം എന്ന കിളിപ്പാട്ടും, (6) സാവിത്രീചരിതം, (7) ധ്രുവചരിതം എന്നീ രണ്ടാട്ടക്കഥകളും, (8) സീതാവിവാഹം തുള്ളലും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മരണദൂതലക്ഷണം സ്കാന്ദസംഹിതയിൽനിന്നു തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു ചെറിയ കൃതിയാണു്. 1068-ാണ്ടാണു് ചണ്ഡകൗശികം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. 1083-ൽ അച്ചടിപ്പിച്ച ലളിതോപാഖ്യാനം കിളിപ്പാട്ടിൽ മുപ്പത്തിനാലധ്യായങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതുതന്നെയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനകൃതി. താഴെ കാണുന്ന ശ്ലോകം ചണ്ഡകൗശികത്തിലുള്ളതാണു്.

> “മുന്നിൽക്കാണുമരക്ഷണം ഞൊടിയിടെ
> ക്കാണാതെയാം മായിപോ–
> ലെന്നെദ്ദൂരെ ഹരിച്ചിടുന്നു കുതുകാ–
> ലല്ലേ വരാഹാധമ!
> ഇന്നെൻകണ്ണിലകപ്പെടും നിമിഷമെ–
> ന്നാകിൽ ഭവാനിന്നിമേ–
> ലെന്നും നീ ശഠ! പത്മിനീവിദളനം
> ചെയ്യില്ല കില്ലില്ല മേ.”

4 വരവൂർ ശാമുമേനോൻ (1050–1102)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാരേയും മാക്കോത്തുകൃഷ്ണമേനോനേയുംപോലെ വരവൂർ ശാമുമേനോനും കൊച്ചി കിഴക്കൻചിറ്റൂരിലെ ഒരു കവിയാകുന്നു. ചിറ്റൂർ ഭഗവതീ ക്ഷേത്രത്തിൽ “വെളിച്ചപ്പാട്” എന്ന സ്ഥാനം വരവൂർകുടുംബത്തിലേക്കു പരമ്പരയാ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ആ കുടുംബത്തിലെ ഏമുഅമ്മയുടേയും ചിറ്റൂർ പട്ടഞ്ചീരി അംശത്തിൽപ്പെട്ട മണിയിൽവീട്ടിൽ നാണുനായരുടേയും പുത്രനായി ശാമുമേനോൻ 1050-ാണ്ടു മിഥുനം 12-ാംനു പൂരുരുട്ടാതിനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. അവിടത്തെ ഭഗവതിയുടെ കാരുണ്യം നമ്മുടെ കവിക്കു പരിപൂർണ്ണമായി ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ അനുഗ്രഹശക്തികൊണ്ടു പില്ക്കാലത്ത് അനേകംപേരുടെ ബാധോപദ്രവങ്ങൾ അദ്ദേഹം ശമിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രീശങ്കരവിജയത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ശാമുമേനോൻ തന്റെ കുലദേവതയെ താഴെക്കാണുന്നവിധത്തിൽ വന്ദിക്കുന്നു.

“പാരൊക്കെയും കാത്തുരക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന
കാരുണ്യമേറിടുമെൻകുലദൈവമേ!
ദാരുകൻതന്നെയും ദുർബ്ബുദ്ധിയേറ്റവും
ചേരുന്ന കൊങ്ങനാം രാജാവുതന്നെയും
ഭക്തരെപ്പാലനംചെയുവാൻ വധിച്ചൊരു
ഭക്തപ്രിയേ! ഭുക്തിമുക്തിപ്രദായിനി!
തായേ! ഭയങ്കരകായേ! പരാശക്തി!
നീയേ ഗതി മഹാമായേ! നിരാമയേ!”

ബാല്യത്തിൽ ഭൂരിഭാഗവും പിതൃഗൃഹത്തിൽത്തന്നെയാണ് കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്. കൊടുവായൂർ താച്ചുമേനോൻ ബാലപാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു. പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ പിതാവു മരിക്കുകയാൽ സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ പോന്നു. അമ്മാവന്റെ കൃഷിസ്ഥലമായ വേലാന്താവളത്തിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചു പോകേണ്ടിവന്നതിനാൽ തൽക്കാലം വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു സൌകര്യമൊന്നും ലഭിച്ചില്ലെങ്കിലും തരമുള്ളപ്പോഴെല്ലാം അവിടെനിന്ന് ആറു നാഴിക അകലെയുള്ള നല്ലേപ്പള്ളിയിൽ മാതുലപുത്രന്മാരെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രിയോടു ശിഷ്യപ്പെട്ടു സംസ്കൃതത്തിൽ ചില ലഘുകാവ്യങ്ങൾ വായിച്ചു. പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ ഏതോ കാരണവശാൽ കാരണവനുമായി പിരിഞ്ഞപ്പോൾ സ്വശാഖയെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ഭാരം ആ ബാലൻതന്നെ വഹിക്കേണ്ടതായിവന്നു. എങ്കിലും ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ കവി വളരെ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടിയാണ് സ്മരിക്കുന്നത്.

“ഗങ്ഗ മുതലായ ദിവ്യതീർത്ഥങ്ങളിൽ
മങ്ങാതെ മജ്ജനംചെയ്തഘമറ്റൊരു
രാമഭക്തൻ ജിതകാമൻ യതികളെ
സ്സാമോദമന്വഹം സേവിച്ചിടും മഹാൻ
ധീമാനധുനാ വിദേഹനെന്നുള്ളൊരു
നാമധേയത്തെദ്ധരിച്ച ഗുണാകരൻ
എന്നെക്കുറിച്ചേറെ വാത്സല്യമേറുന്ന
ധന്യൻ കരുണാകരാഖ്യനെൻ മാതുലൻ
ചൊല്ലിലുത്സാഹം ജനിപ്പിക്കകാരണം
ചൊല്ലാർന്ന വാസിഷ്ഠമേഷ ഞാനീവിധം
ഭാഷയാക്കീടിനേൻ...” എന്ന വരികൾ നോക്കുക.

ആധാരമെഴുത്തു തൊഴിലാക്കിക്കൊണ്ട് ആദ്യകാലത്ത് ഒരുവിധം നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചു. അക്കാലത്താണ് ചിറ്റൂർ തേലക്കാട്ടു ഗോപാലമേനോന്റെ ശിഷ്യനായി ബൃഹൽ കാവ്യങ്ങൾ പഠിച്ചതു്. അങ്ങനെ ഗുരുമുഖത്തിൽനിന്നു ലഭിച്ച വിദ്യ അത്യന്തം പരിമിതമാണെങ്കിലും പ്രതികൂലമായ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽനിന്നു സ്വയം പരിശ്രമിച്ചും ചിറ്റൂരിലെ ഇതരകവികളുമായി ഇടപഴകിയും കാലക്രമത്തിൽ ഒരു നല്ല സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായി ഉയരുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. മന്ത്രശാസ്ത്രം, വേദാന്തം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം വിശിഷ്യ വിജ്ഞാനായിരുന്നു.

അനന്തരകാലജീവിതം

17-ാമത്തെ വയസ്സിൽ കൃഷ്ണാ വിവാഹശതകം എന്നൊരു കൃതി കടത്തനാട്ടു ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ കവനോദയത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതോടുകൂടി ശാമുമേനോനെ ഒരു കവിയെന്ന നിലയിൽ ജനങ്ങൾ അറിഞ്ഞു തുടങ്ങി. 24-ാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന കൃതികളിൽ ഒന്നായ അത്ഭുതരാമായണം അച്ചടിപ്പിച്ചു. 25-ാമത്തെ വയസിനുമുൻപ് അദ്ദേഹത്തെ അന്നു ചിറ്റൂർ മജിസ്ട്രേട്ടായിരുന്ന കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ തന്റെ കോടതിയിൽ ഒരു പകർപ്പുഗുമസ്തനായി നിയമിച്ചു. അതിൽപ്പിന്നീടായിരുന്നു മാതാവിന്റെ മരണം. തന്നിമിത്തം ഉണ്ടായ ദുഃഖത്തിന്റെ ലഘൂകരണത്തിനായി ‘ലഘുയോഗവാസിഷ്ഠം’ പാരായണംചെയ്തു് ആ ഗ്രന്ഥം ‘ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠം’ എന്ന പേരിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തു. അതു് 1078-ൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു. അതിനുമേൽ കൊച്ചി ക്രിമിനൽ വക്കീൽപ്പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു ചിറ്റൂർ മജിസ്ട്രേട്ടുകോടതിയിൽ വ്യവഹരിച്ചു തുടങ്ങി. അതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയും നന്നായി. പിന്നെയും ഓരോ കാലത്തായി പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും പലരുടേയും അപേക്ഷയനുസരിച്ചു രചിച്ചു. ഒടുവിലത്തെ കൃതിയാണ് ത്രിപുരാരഹസ്യം കിളിപ്പാട്ട്. അതു് 1100 മീനം 28-ആം തിയ്യതി ആരംഭിച്ച് 1101 മകരം 13-ആം തിയ്യതി പൂർത്തിയാക്കി. 1095-ൽത്തന്നെ പ്രമേഹരോഗം അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ രോഗം അപായകരമായ നിലയിൽ മൂർച്ഛിച്ച് 1102-ാണ്ടു മകരമാസം 11-ആം തിയ്യതി തെങ്കുറുശ്ശിയിലുള്ള പത്നീഗൃഹത്തിൽവച്ചു ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. തെങ്കുറിശ്ശി തൊളക്കംപാടത്തു മാധവിയമ്മ എന്നായിരുന്നു പത്നിയുടെ പേര്. ശാമുമേനോനു പല ശിഷ്യന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ പ്രമുഖന്മാർ ഒടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോന്റെ അനുജൻ ശങ്കരൻകുട്ടിമേനോനും തന്റെ അനുജൻ വരവൂർ നാരായണമേനോനുമായിരുന്നു.

കൃതികൾ

മുൻപിലത്തെ ഖണ്ഡികയിൽ നിർദ്ദേശിച്ച (1) കൃഷ്ണാവിവാഹശതകം, (2) അത്ഭുതരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്, (3) ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠം കിളിപ്പാട്ട്, (4) ത്രിപുരാരഹസ്യം കിളിപ്പാട്ട് എന്നിവയ്ക്കുപുറമേ, ശാമുമേനോൻ (5) ശ്രുതിഗീത കിളിപ്പാട്ട്, (6) കുചേലവൃത്തം (എട്ടുവൃത്തം) കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്, (7) ദേവീസ്തവം (കാളിയാക്ക്), (8) ശിവപാദാദി കേശാന്തസ്തവം ഭാഷ, (9) ശങ്കരവിജയം കിളിപ്പാട്ട് (1085-88), (10) രാജയോഗം-നക്ഷത്രമാല (1092), (11) ദേവീഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ട് (1093-94), (12) ശ്രീരാമവർമ്മ വിജയം ഭാഷാഗാനം (1094), (13) ഭാഷാമൃച്ഛകടികം (1096) എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. (14) കടത്തനാട്ടു ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു ഭാരതമഞ്ജരിയിലെ ശാന്തിപർവവും അദ്ദേഹം പരിഭാഷപ്പെടുത്തി. (15) ശ്രീകൃഷ്ണ ചൈതന്യസ്വാമികൾ എന്ന പേരിൽ ചൈതന്യന്റെ ചരിത്രം ഗദ്യരൂപത്തിൽ 1092-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പദ്യംപോലെ ഗദ്യവും എഴുതുവാൻ അദ്ദേഹം പരിചയിച്ചിരുന്നു. വിവിധ വൃത്തങ്ങളിൽ നൂറ്റൊന്നു പദ്യങ്ങളടങ്ങിയ കൃഷ്ണാവിവാഹശതകം 17-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു കൃതിയാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. വയഃക്രമമനുസരിച്ചുള്ള വാസന അതിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്.

“കാരുണ്യത്തോടുമപ്പോൾ മുരഹരനവരോ–
ടോതിനാനെന്റെ ഭക്ത–
ന്മാരായ് മേവുന്ന നിങ്ങൾക്കൊരു കുറവുമൊരേ–
ടത്തുമുണ്ടാകയില്ല;
പാരാതേയിന്നി വേണ്ടുന്നതുമഴകൊടു ചെ–
യ്തീടുവിൻ നിങ്ങളെല്ലാ
നേരത്തും കൂടെയുണ്ടെന്നറിയുക ഭവതാം
ഞാനതിന്നില്ല ഭേദം.”

എന്നതു് അതിലെ ഒരു ശ്ലോകമാണ്. ആ പുസ്തകത്തെ നിരൂപണം ചെയ്ത വിദ്യാവിനോദിനീ പത്രാധിപർ “ചെറുപ്പക്കാരനായ ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ഒരു കാലത്തു നല്ല കവിയായിത്തീരും” എന്നഭിപ്രായപ്പെട്ടതു തെറ്റിയില്ല. 1094-ൽ മദിരാശിയിൽവച്ചു തീപ്പെട്ട കൊച്ചി മഹാരാജാവു കുണ്ടൂരിനെയും മറ്റുമെന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തെയും ‘കവിതിലകൻ’ എന്ന സ്ഥാനം നല്കി ബഹുമാനിച്ചു. ശ്രീമദ്ഭാഗവതം ഏകാദശസ്കന്ധത്തിലുള്ള ശ്രുതിഗീത അതിനുമുൻപ് ആരും കിളിപ്പാട്ടായി തർജ്ജമ ചെയ്തിരുന്നില്ല. ആ വിവർത്തനം എഴുതിയതു ഭാരത വിലാസം അച്ചുക്കൂടം ഉടമസ്ഥനായ മാളിയമ്മാവിൽ കുഞ്ഞുവറിയതിനുവേണ്ടിയാണ്. ചിറ്റൂർ ഭഗവതിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു സ്തോത്രമാണ് കാളിയാർക്ക്. അത്തരത്തിൽ ഒരു കൃതി എഴുവത്തു നാണുക്കുട്ടിമേനോനും എഴുതിയതായി നാം ധരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ശങ്കരവിജയം തർജ്ജമ ചെയ്തതു തെങ്കുറിശ്ശി ജസ്റ്റിസ് ശങ്കരൻനായർ വായനശാലയുടെ കാര്യദർശിയായ വി.ഒ.എം. മാധവമന്നാടിയാരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചാണ്. ആ തർജ്ജമയ്ക്കു, മാധവാചാര്യരുടേതെന്നു ചില പഴമക്കാർ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന ശങ്കരവിജയമഹാകാവ്യത്തേയും ചിദ്വിലാസയതിയുടെ ശങ്കരവിജയത്തേയുമാണ് കവി ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആ വസ്തുത അദ്ദേഹംതന്നെ ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“മാധവാചാര്യനും ശ്രീചിദ്വിലാസനാം
സാധുവും ലോകരിൽക്കൂടും കൃപയൊടും
വേദാന്തദേശികൻതൻകഥ ചൊല്ലിനാർ;
സാദരം ഞാനതു രണ്ടും സമീക്ഷിച്ചു
പാവനമായുള്ള ദേശികവൃത്താന്ത–
മീവണ്ണമിന്നഗ്ഗുരുകടാക്ഷത്തിനാൽ
ഭാഷയായ്ച്ചൊല്ലിനേൻ......”

ശ്രീരാമവർമ്മവിജയം മദിരാശിയിൽനിന്നു തീപ്പെട്ട കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാനെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു കൃതിയാണ്. മൃച്ഛകടികം തർജ്ജമചെയ്തതു കവിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജനും കൂടിയാണെങ്കിലും അതിലെ ഗദ്യാംശവും ഏതാനും പദ്യങ്ങളും മാത്രമേ അനുജന്റേതായി ഉള്ളു. ത്രിപുരാരഹസ്യം ഭാഷപ്പെടുത്തിയതു പ്രസിദ്ധ സാഹിത്യപോഷകനായ റ്റി.കെ. കൃഷ്ണമേനോന്റെ ആവശ്യപ്രകാരമാണ്. ശാമുമേനോന്റെ കവിത അത്ഭുതരാമായണം എഴുതിയ കാലത്തുതന്നെ ആകർഷകമായിരുന്നു. ആ ആകർഷകത കാലം ചെല്ലുന്തോറും ഒന്നിനൊന്ന് അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുവന്നു. വേദാന്തവിഷയകങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പാടവം അന്യകവികൾക്കു വളരെ വിരളമായേ കൈവന്നിട്ടുള്ളു. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനെ അത്ര മാത്രം വിജയപൂർവമായി അനുഗമിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കവി വേറെ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ബൃഹൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിവർത്തനത്തിനായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലും അവയെ മനോമോഹനമായ ശൈലിയിൽ തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിലും അദ്ദേഹം തന്റെ ആസ്തികത്വത്തേയും ഔചിത്യബോധത്തേയും ക്ലേശസഹിഷ്ണുതയേയും വൈദുഷ്യസമ്മിളിതമായ വാസനാവൈഭവത്തേയും പദേപദേ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ട് ഈ വസ്തുത വെളിപ്പെടുത്താം.

ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠം

ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠത്തിൽ വൈരാഗ്യപ്രകരണം, മുമുക്ഷുപ്രകരണം, ഉൽപത്തിപ്രകരണം, സ്ഥിതി പ്രകരണം, ഉപശമപ്രകരണം, നിർവാണപ്രകരണം എന്നിങ്ങനെ ആറു പ്രകരണങ്ങളും നാല്പത്താറു സർഗ്ഗങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ശാമുമേനോന്റെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു കൃതിയാണിതു്. ആ കൃതി ദാമോദരൻകർത്താവും തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിനെക്കാൾ ഹൃദ്യമാണ് ശാമുമേനോന്റെ ഭാഷാനുവാദം. മൂലഗ്രന്ഥം ഒരു ശാസ്ത്രമാണെങ്കിലും ഉത്തമോത്തമമായ കാവ്യമാണ്. താഴെച്ചേർക്കുന്ന ഈരടികൾ പരിശോധിക്കുക.

“ഏറിയ സംവത്സരമീവണ്ണം കഴിയുമ്പോൾ
താരുണ്യം പൊട്ടക്കുളത്തിങ്കലെജ്ജലംപോലേ
പോകുമെന്നതു നൂനം; വന്നീടും മരണവും
പാകംവന്നുള്ള ഫലം വീണിടുന്നതുപോലേ.
സരസീരുഹത്തിങ്കൽ നീഹാരമെന്നപോലേ
ജരയും വന്നുകൂടുമില്ല സംശയമേതും.
സതതം പോകുന്നുണ്ടായുസ്സു പാർത്തുകണ്ടാ–
ലുദകം കരതലത്തിങ്കൽനിന്നെന്നപോലേ.
തഴച്ചേറ്റവും വളർന്നീടുന്ന തൃഷ്ണമാത്രം
മഴക്കാലത്തിൽച്ചൂരവള്ളിയെന്നതുപോലേ.
വില്ലിങ്കൽനിന്നു വിട്ട ബാണമെന്നതുപോലേ
ചൊല്ലാർന്ന സുഖങ്ങളുമോടിപ്പോയീടുന്നിതു.
വാഴയ്ക്കു ഭവിയ്ക്കുന്ന ഗർഭമെന്നതുപോലേ
പാഴാകും വ്യവഹാരമേറ്റവും വിരാഗദം.”

ശ്രുതിഗീത

“നിഗമാർത്ഥത്തെച്ചിന്തിച്ചീടുകിൽച്ചില ദിക്കിൽ
മഘവാവിന്നും മറ്റുമേറ്റുന്ന മാഹാത്മ്യത്തെ
പറഞ്ഞീടുന്നതായിത്തോന്നുന്നുണ്ടിതു തമ്മിൽ
വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതല്ലല്ലോ തെല്ലുപോലും.
കാണപ്പെടുന്നതെല്ലാം ബ്രഹ്മസ്വരൂപനായി
വാണുകൊണ്ടീടുന്നൊരു നിന്തിരുവടിയത്രേ.
എന്നുള്ളതറിഞ്ഞീടാം സർവവും മറഞ്ഞാലും
നന്നായ് നിൻതിരുവടി ശേഷിക്കുന്നതുമൂലം.
മണ്ണിൽനിന്നുണ്ടായ്വന്നതായുള്ള ഘടാദികൾ
മണ്ണിൽത്താൻ ലയംപ്രാപിച്ചീടുന്നിതെന്നപോലേ
അല്പവും വികാരമില്ലാത്തതാം ബ്രഹ്മത്തിങ്ക–
ലുൽപ്പത്തിലയങ്ങളുണ്ടാകുന്നിതെല്ലാറ്റിനും.”

ശങ്കരവിജയം

ശങ്കരവിജയത്തിൽ ആകെ ഇരുപതധ്യായങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ചുവടേ ചേർക്കുന്ന വരികൾ എട്ടാമധ്യായത്തിലുള്ളവയാണ്.

“പ്രിയദർശന! നോക്കു നല്ലോരു ശരത്തിനാ–
ലയി! നിർമ്മലമായുള്ളാകാശം വിളങ്ങുന്നു.
ബ്രഹ്മവിദ്യയാലേറ്റം തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങീടും
ബ്രഹ്മാത്മൈക്യമാകുന്ന തത്വമെന്നതുപോലെ.
വാരിദങ്ങളും സന്യാസീന്ദ്രരും നല്ലാനീയ–
ധാരയുമുപദേശവാരിയും ചൊരിഞ്ഞുടൻ
നല്ലൊരോഷധികൾക്കും കൂടെച്ചെല്ലുന്നവർക്കു–
മുല്ലാസം നല്കിയിപ്പോൾ സ്വൈരം സഞ്ചരിക്കുന്നു.
....
ശ്രീയൊഴിയുന്നതില്ലാ, ഭുവനങ്ങളുണ്ടുള്ളിൽ
നീയോർക്ക ചക്രമുണ്ടു മത്സ്യകച്ഛപമായി;
ഹരിതൻമൂർത്തിപോലെയിത്തരങ്ഗിണിയിപ്പോൾ
പരഹംസൗഘങ്ങളാൽസ്സേവിക്കപ്പെടുന്നിതു.
....
പൂരേണഭസ്മത്തോടും പത്രമാം വസ്ത്രത്തോടും
ചാരുപൂമൊട്ടാകുന്ന പാനീയപാത്രത്തോടും
വണ്ടുകളാകും ജപമാലകളോടുമിന്നി–
ക്കണ്ടിടും മരങ്ങളും സന്യാസിമാരും സമം.”

ആ ഗാനത്തിലെ മങ്ഗലാചരണംതന്നെ എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു!

“ആദിനായകനാനന്ദാത്മകനാത്മാരാമ–
നാദികാരണഭൂതനാശിതാഭീഷ്ടപ്രദൻ
ആദിമധ്യാന്തഹീനനാമ്നായപ്പൊരുളിന്ദ്രാ–
ദ്യാദിതേയാർച്ചിതാംഘ്രിപങ്കജദ്വയൻ ശിവൻ
വേദാന്തവേദ്യനാദ്യനദ്രിജാമനോഹരൻ
ഖേദാന്തം കൈകൂപ്പുവോർക്കേകുന്ന കൃപാകരൻ
മോദിച്ചു മൂഢൻ മഹാമോഹാദിശത്രുക്കളെ–
ച്ഛേദിച്ചു നിത്യമെന്റെ ചേതസ്സിൽ ദ്യോതിക്കണം:

എന്നിത്തരത്തിലാണ് അതിന്റെ ഗതി.

ത്രിപുരാരഹസ്യം

ദത്താത്രേയമഹർഷിയും ഭാർഗ്ഗവരാമനും തമ്മിലുള്ള ത്രിപുരാതത്ത്വപ്രതിപാദകമായ സംവാദമാണ് പ്രസ്തുതകൃതിയിലെ പ്രതിപാദ്യം. ഇരുപത്തിരണ്ടധ്യായങ്ങളടങ്ങിയ അതിൽ അവശ്യവിജ്ഞേയങ്ങളായ അനവധി ശ്രീവിദ്യാരഹസ്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ചില വരികൾ പകർത്തിക്കാണിക്കാം.

“ചെറുതും സ്വാത്മഭൂതമാകിയ മഹാസുഖ–
മറിയുന്നതേയില്ല മൂഢന്മാരൊരിക്കലും,
സ്വസ്വരൂപത്തിൽനിന്നു വിഭിന്നമാണിതെന്നു
വിശ്വസിക്കുന്നു ഹന്ത! വ്യഞ്ജകവിഭേദത്താൽ.
ദർപ്പണം പ്രതിബിംബഗ്രഹണസമർത്ഥമെ–
ന്നൽപ്പവിൽ നന്നായ് ബോധമുണ്ടാകുന്നതുവരെ
പ്രതിബിംബാത്മകങ്ങളായ ഭാവങ്ങളെല്ലാം
മതിമൻ! തത്ഭിന്നങ്ങൾതന്നെയാണെന്നേ തോന്നൂ.
കണ്ണാടിയാണിതെന്നും പ്രതിബിംബങ്ങളാണി–
തെന്നുമുള്ളൊരു ഭേദമുണ്ടായിവന്നാൽപ്പിന്നെ
മുന്നം കണ്ടതുപോലെ കണ്ടാലും പ്രതിബിംബം
കണ്ണാടിതന്നിൽനിന്നു ഭിന്നമായ്ത്തോന്നില്ലേതും.”

മൃച്ഛകടികം

മൃച്ഛകടികത്തിന്റെ തർജ്ജമയിൽനിന്നു ശാമുമേനോനു ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾപോലെ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളും അധീനങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു കാണാം. ഗ്രന്ഥകാരൻ സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങൾക്കു പകരം അനേകം ഭാഗങ്ങളിൽ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതെന്നൊരു പുതുമ ആ തർജ്ജമയിൽ വരുത്തീട്ടുണ്ട്. രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ മാത്രം എടുത്തു കാണിക്കാം.

“നാരീരത്നം ചെറുപ്പം നഗരമതിനു നൽ–
ഭൂഷണം വേശ്യ കുറ്റം
തീരെച്ചെയ്യാതെ വാഴുന്നവളരിയ കുല–
സ്ത്രീസമം പ്രേമമുള്ളോൾ
ആരോർക്കും കൊല്ലവാനിസ്സുമുഖിയെയഹമി–
ന്നിക്കടുംകയ്യു ചെയ്താൽ
നേരിട്ടീടും മഹാപാതകതടിനി കട–
ന്നീടുവാൻ തോണിയുണ്ടോ?”

“ബന്ധപ്പെട്ടവളല്ല ഞാനിതുവരയ്ക്കേതൊന്നുകൊണ്ടും നിന–
ക്കെന്തിന്നിഗ്ഘനസിംഹനാദകഠിനധ്വാനം മുഴക്കുന്നു നീ?
കാന്തൻ കാത്തു വസിച്ചിടുന്നിതവിടേയ്ക്കാണെന്റെ
പോക്കിപ്പൊളെൻ–
പന്ഥാവിമ്മഴയിൽത്തടുപ്പതു
പെരുത്തന്യായമാണോർക്കണം.”

5 ചെറുശ്ശേരി ചാത്തുമേനോൻ (1038–1141)

ജീവിതചരിത്രം

ചാത്തുമേനോൻ കൊച്ചി ചിറ്റൂർത്താലൂക്കിൽ തത്തമങ്ഗലം ചെറുശ്ശേരിവീട്ടിൽ വള്ളിയമ്മയുടേയും പാലക്കാട്ടു പള്ളത്തിരി മുള്ളത്തുവീട്ടിൽ ചാമുനായരുടേയും പുത്രനായി 1038-ാണ്ടു കുംഭമാസത്തെ ചതയംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം പാലക്കാട്ടു കൊടുവായൂരിൽ കണിയാൻ പേപ്പഞ്ചുപ്പണിക്കരുടെ അടുക്കൽ സംസ്കൃതത്തിൽ ചില ഉപരികാവ്യങ്ങളും ജ്യോതിഷവും പഠിച്ചു. കുത്തനൂരിലെ ഒരു ശാസ്ത്രിബ്രാഹ്മണനാണ് നാടകാലങ്കാരങ്ങൾ അഭ്യസിപ്പിച്ചത്. ഇരുപത്തഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിനകം ഒരു നല്ല വ്യുൽപ്പന്നനെന്നും ദൈവജ്ഞനെന്നുമുള്ള പേർ സമ്പാദിച്ചു. പിന്നീടു സ്വദേശത്തിൽ ഒരു നാട്ടെഴുത്തുപള്ളി സ്ഥാപിച്ചു. ആ വഴിക്കു ചാത്തുഎഴുത്തച്ഛനെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തെ സമീപസ്ഥന്മാർ വിളിച്ചുവന്നത്. ബാല്യത്തിൽ ദാരിദ്ര്യദുഃഖം ധാരാളം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നുവെങ്കിലും തദനന്തരം ജ്യോതിഷവൃത്തികൊണ്ട് അതു പരിഹരിച്ചു. തത്തമങ്ഗലത്തു ചോണാട്ടുവീട്ടിൽ കുഞ്ചിയമ്മയെ വിവാഹംചെയ്തു. 1114-ാണ്ടു കുംഭമാസം 4-ാംതിയ്യതി പരഗതിയെപ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രന്മാരാണ് സാഹിത്യലോകത്തിൽ പ്രസിദ്ധന്മാരായ തത്തമങ്ഗലം എം. നടേശമേനോൻ ബി.എ.യും, എം. സുന്ദരേശമേനോൻ എം. എ.യും.

കൃതികൾ

ചാത്തമേനോൻ വളരെ കൃതികൾ എഴുതീട്ടില്ല. എന്നാൽ ദേവീഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തു ഒരു വിശിഷ്ടകവി എന്ന വിഖ്യാതി നേടുകയും ചിറ്റൂർത്താലൂക്കിനു തദ്വിഷയകമായുള്ള പാരമ്പര്യം അഭിനന്ദനീയമായ വിധത്തിൽ പുലർത്തുകയുംചെയ്തു. ആ പുരാണത്തിലെ ആദ്യത്തെ ആറു സ്കന്ധങ്ങൾ 1082-ാണ്ടും ഒടുവിലത്തെ ആറു സ്കന്ധങ്ങൾ 1111-ാണ്ടും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതുകൂടാതെ 1068-ൽ ഹരിശ്ചന്ദ്രപുരാണം കിളിപ്പാട്ടും 1082-ൽ ചന്ദ്രമതീസ്വയംവരം ഒൻപതുവൃത്തം കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടും ഉണ്ടാക്കി അച്ചടിപ്പിച്ചു. രണ്ടിലേയും വിഷയം ഒന്നുതന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥായിയായ യശസ്സിന് അവലംബം ദേവീഭാഗവതമാണ്. ശങ്കരനാഥജ്യോത്സ്യനും ആറ്റുകാൽ ശങ്കരപ്പിള്ളയുംകൂടി രചിച്ച കിളിപ്പാട്ടിനെ അപേക്ഷിച്ച് അതു വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയണം. 1069-ാണ്ടിടയ്ക്കാണ് അദ്ദേഹം ആ മഹാവ്യവസായം ആരംഭിച്ചത്. 1075-ൽ വിനോദമാലിയ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന റ്റി. പി. അനന്തനാരായണയ്യർ ആദ്യത്തെ മൂന്നു സ്കന്ധങ്ങൾ ആ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പിന്നീടാണ് ആദ്യത്തെ ആറു സ്കന്ധങ്ങൾ മാളിയമ്മാവിൽ കുഞ്ഞുവറീതു ഭാരതവിലാസം അച്ചുക്കൂടത്തിൽനിന്ന് അച്ചടിപ്പിച്ചത്. കാക്കക്കുറിശ്ശിയിലെ ശിവനായിരുന്നു കവിയുടെ കുലദേവത. ആ ദേവനെ അദ്ദേഹം പ്രാരംഭത്തിൽ വന്ദിക്കുന്നുണ്ട്. അനന്തനാരായണയ്യർ നല്കിയ ഉത്തേജനത്തേയും താഴെ കാണുന്ന വിധത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

> “കൊല്ലമൊരായിരത്തിമുപ്പത്തൊൻപതിൽ വന്ന
> ചൊല്ലാർന്ന മകരമെന്നുള്ളൊരു മാസത്തിങ്കൽ
> സ്വർഗ്ഗാരോഹണമായ മാടഭൂപതി സർവ–
> സൽഗുണനിധി വിദ്യാവിനയജലനിധി
> വിമലാശയൻ കാമകമനീയാങ്ഗൻ ധീരൻ
> കമലാകാന്തപാദഭക്തിമാനതിധീമാൻ
> നാടു പാലിക്കുംകാലം ഭൂപസർവാധികാര–
> മോടും വാണൊരു പരമേശ്വരനാമാ ദ്വിജൻ
> പണ്ടു ചെയ്തൊരു പുണ്യസഞ്ചയം പുത്രരൂപ–
> മാണ്ടിഹ വന്നു ജനിച്ചെന്നു തോന്നീടുംവണ്ണം
> വിദ്യയും വിനയവും രൂപവുമൗദാര്യവും
> ഹൃദ്യമാം സത്സംഗവും സമ്പത്തുമിവ ചേർന്നു
> വാണീടുമനന്തനാരായണനെന്നു പേരാം
> ക്ഷോണീദേവേന്ദ്രൻതന്റെ പ്രേരണകൊണ്ടിന്നു ഞാൻ
> വിദ്യാപാടവമൊട്ടുമില്ലെന്നാകിലും ബ്രഹ്മ–
> വിദ്യയായ് വിളങ്ങുന്ന ദേവിതൻ ചരിത്രത്തെ
> ഭാഷാഗാനത്തിലാക്കിത്തീർക്കുവാനാരംഭിച്ചേൻ;
> ദൂഷണംചെയ്തീടുകയില്ലല്ലോ വിദ്വജ്ജനം.
> ദോഷൈകദൃഷ്ടികളാം ദുർജ്ജനം ചെയ്യും ദൂഷ്യ–
> ഭാഷണത്തിങ്കൽ ഭയമില്ലെനിക്കല്പംപോലും.”

ചാത്തുമേനോന്റെ കവിതാരീതി ഈ ഈരടികളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും ചില വരികൾകൂടി ഉദ്ധരിച്ച് അതിന്റെ സാമഞ്ജസ്യം സ്പഷ്ടമാക്കാം.

> “ഒരുനാളിന്ദ്രജിതനായോരു മഹാബലി
> ഖരരൂപവും പൂണ്ടു ശൂന്യമന്ദിരം തന്നിൽ
> നില്ക്കുന്നനേരമമരാധിനായകൻ കണ്ടു
> ധിക്കരിച്ചവൻതന്നെത്താഡിച്ചു ചോദിച്ചിതു.
> അത്യന്തനിന്ദ്യമായ ഗർദ്ദഭരൂപം ധരി–
> ച്ചത്ര നീ വസിക്കുവാനെന്തൊരു മൂലം ചൊല്ക?
> സർവലോകങ്ങളെയും കീഴാക്കിയിരുന്നോരു
> പൂർവദേവാഗ്രഗണ്യനല്ലോ നീ മഹാമതേ!
> താണതായുള്ള ഖരരൂപം പൂണ്ടിരിക്കുവാൻ
> നാണമില്ലയോ നിനക്കസുരകുലേശ്വര!
> ഇങ്ങനെ ശക്രൻ ചൊന്ന വചനം കേട്ടു ദൈത്യ–
> പുംഗവനായ മഹാബലിയുമുരചെയ്തു.
> ഇതിലെന്തൊരു ഖേദമുള്ളതു ശചീപതേ!
> വിധിതൻ ഗതിയാർക്കു തടുത്തുകൂടുന്നതും?
> മത്സ്യകൂർമ്മാദിരൂപം വിഷ്ണു പൂണ്ടതുപോലെ
> കുത്സിതഖരരൂപം ധരിച്ചേൻ കാലയോഗാൽ.
> ബ്രഹ്മഹത്യയാൽ നീയും പീഡിതനായി മുന്ന–
> മംബുജപത്രത്തിങ്കലൊളിച്ചു വാണപോലെ;
> ഇന്നു ഞാൻ ഖരരൂപം ധരിച്ചു വാഴുന്നിതു
> വൃന്ദാരകേശ! ദൈവാധീനനായുള്ളവന്നു
> സുഖമെന്തോന്നുള്ളതും ദുഃഖമെന്തോന്നുള്ളതും?
> സകലം കാലബലം കൊണ്ടുളവായീടുന്നു.”

6 ഒടുവിൽ ശങ്കരൻകുട്ടിമേനോൻ (1059–1120)

ജീവിതം

ശങ്കരൻകുട്ടിമേനോൻ ഒടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോന്റെ കനിഷ്ഠസഹോദരനായി 1059 മിഥുനത്തിൽ കൊച്ചി വടക്കാഞ്ചേരിയിൽ ഒടുവിൽഭവനത്തിൽ ജനിച്ചു. തീയതി തിട്ടമില്ല. അമ്മയെക്കുറിച്ച് അന്യത്ര പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിതാവു കോന്നനാത്തു ശങ്കരമേനോനായിരുന്നു. ശങ്കരൻകുട്ടി ജന്മനാ അന്ധനായിരുന്നു. എങ്കിലും പൂർവജന്മസംസ്കാരം നിമിത്തം അസാധാരണബുദ്ധിശക്തിയും സാഹിത്യാസക്തിയും ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. ജ്യേഷ്ഠൻ ഓരോ പദ്യങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കൊടുത്ത് അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തെ പഠിപ്പിച്ചുവന്നു. കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോൻ സംപ്രതിയായി ചിറ്റൂർത്താലൂക്കിലേക്കു പോയപ്പോൾ ശങ്കരൻകുട്ടിയെക്കൂടി കൊണ്ടുപോയി വരവൂർ ശാമുമേനോന്റെ ശിഷ്യത്വത്തിൽ കാവ്യനാടകങ്ങൾ പരിശീലിപ്പിച്ചു. പാഠമെല്ലാം കേട്ടുപഠിത്തമായിരുന്നുവെങ്കിലും ശിഷ്യന്റെ മേധാബലംകൊണ്ട് അതൊക്കെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ശിലാരേഖപോലെ പതിഞ്ഞു. ചിറ്റൂർ വെങ്കടരാമശാസ്ത്രികളായിരുന്നു ജ്യോതിഷം അഭ്യസിപ്പിച്ചത്. കല്ക്കിപുരാണത്തിൽ അദ്ദേഹം ജ്യേഷ്ഠനേയും ശാമുമേനോനേയും താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികളിൽ വന്ദിക്കുന്നു.

“എത്രയോ കുട്ടിയായ് ഞാൻ വാണിടും കാലംമുത–
ല്ക്കുൾത്തിങ്ങും സഹോദരവാത്സല്യംനിമിത്തമായ്
മലയാളത്തിലുള്ള ചെറുപദ്യങ്ങളോരോ–
ന്നലസാതോതിത്തന്നും നല്ല വാക്കുരചെയ്തും
അല്പല്പം ഭാഷാജ്ഞാനമിങ്ങുളവാക്കിത്തന്ന
സൽപ്പുമാൻ സർവലോകസമ്മതൻ സൽക്കവീന്ദ്രൻ
പുരുമാഹാത്മ്യം ചേരുമിംഗ്ലീഷിൽ ബി. ഏ.യെന്ന
ബിരുദം ഭാഷതന്നിലൊന്നാം സ്ഥാനവുമാർന്നോൻ
ഗിരിജാദേവിതന്നിൽസ്സന്തതാർപ്പിതചിത്തൻ
പരിചിൽപ്പരകാര്യതൽപരൻ ശാന്തശീലൻ
എന്നുടെ ജ്യേഷ്ഠനാകും കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണാഖ്യൻ ധീമാൻ–
തന്നുടെ പദപത്മം ഞാനിതാ വണങ്ങുന്നേൻ.
അറിവല്പവുമില്ലാതന്ധനായേവമുള്ളും
പുറവും തമസ്സാർന്നു മരുവീടുന്നോരെന്നിൽ
വളരും ദയാപൂർവമല്പമെന്നാലുമുള്ളിൽ
വെളിവുണ്ടാക്കിവയ്പാൻ ശ്രമമാർന്നൊരു ധീമാൻ
ഗുരുകാരുണ്യയുക്തൻ സൽഗുണഗണാലയൻ
വരവൂർ ശാമുമേനോൻ സർവലോകൈകമാന്യൻ
പാരിടത്തിങ്കലൊക്കെശ്ശുഭ്രകീർത്തിയെച്ചേർത്ത
സാരജ്ഞൻ കവികുലസത്തമൻ ശുദ്ധശീലൻ
എന്നുടെ ഗുരുനാഥൻതന്നുടെ പാദങ്ങളി–
ലിന്നിതാ നമസ്കാരം സാഷ്ടാങ്ഗം ചെയ്തീടുന്നേൻ.”

രാമശാസ്ത്രി എന്നൊരു ദൈവജ്ഞനായിരുന്നു പിന്നീടു ജ്യോതിഷം പഠിപ്പിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തേയും പിതാവായ കോന്നനാത്തു ശങ്കരമേനോനേയുംകൂടി കവി ആ കൃതിയിൽ നമസ്കരിക്കുന്നുണ്ട്. കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർ തഹശീൽദാരായിരുന്ന കാലത്ത് അവിടത്തെ വലിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെ അടുക്കൽ അല്പം ശില്പശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ചു. കൊച്ചിമഹാരാജാവു കവിതിലകൻ എന്ന സ്ഥാനം സമ്മാനിച്ചു അവിടുന്നും തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവും മാസികവേതനവും നല്കി അനുഗ്രഹിച്ചു. 1120-ാണ്ടു വടക്കാഞ്ചേരിയിൽ സ്വഗൃഹത്തിൽവച്ചു മരിച്ചു. എറണാകുളത്തിനടുത്ത് എളങ്കുളം താന്നിക്കൽ ഗൗരിക്കുട്ടി അമ്മയായിരുന്നു ഭാര്യ.

കൃതികൾ

ശങ്കരൻകുട്ടിമേനോന്റെ പ്രധാനകൃതികൾ (1) സ്കാന്ദപുരാണം, (2) കല്ക്കിപുരാണം, (3) രാമായണമഞ്ജരി എന്നീ കിളിപ്പാട്ടുകളാണ്. പതിനെട്ടു പുരാണങ്ങളിൽ വച്ചും ദീർഘതമമാണ് സ്കാന്ദം. മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ മാഹേശ്വരഖണ്ഡം, വൈഷ്ണവഖണ്ഡം, ബ്രഹ്മഖണ്ഡം, കാശീഖണ്ഡം, അവന്തീഖണ്ഡം, നാഗരഖണ്ഡം, പ്രഭാസഖണ്ഡം എന്നിങ്ങനെ ഏഴു ഖണ്ഡങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. കാശീഖണ്ഡാവസാനംവരെ മേനോൻ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അഞ്ചും ആറും ഖണ്ഡങ്ങൾകൂടി വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. ഏതായാലും തർജ്ജമ പൂർത്തിയായിട്ടില്ലെന്നു തീർച്ചതന്നെ. ഈ അസാധ്യകല്പമായ–കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ മഹാഭരതവിവർകത്തനംപോലെ കരുതേണ്ട–ഒരു സാഹിത്യപ്രവർത്തനത്തിൽ നയനവികലനായ ഒരു കവി ഏർപ്പെട്ടു എന്നും ആ മാർഗ്ഗത്തിൽ ബഹുദൂരം സഞ്ചരിച്ചു എന്നുമുള്ള വസ്തുത കേരളത്തിന്നു തികച്ചും അഭിമാനഹേതുകമാണ്. ശാമുമേനോന്റെ കിളിപ്പാട്ടുകളോടു തുല്യമായ മാധുര്യം അതിനു മുണ്ട്. ഒരു ഭാഗം ചുവടേ പകർത്തുന്നു.

“ഇന്ദ്രസേനജൻതാനും സ്നേഹിതന്മാരും കൂടി–
ച്ചെന്നഥ കളിപ്പാനായ്ക്കേറിനാർ തോന്നിതന്നിൽ.
പാട്ടുകൾ പാടിക്കൊണ്ടു കൈവർത്തവീരന്മാരും
കൂട്ടമായ്ത്തുഴഞ്ഞിതു തോണിയെഗ്ഗതഭയം.
നദിതൻ മധ്യത്തിങ്കൽത്തോണിയുമെത്തീടവേ
പതിവില്ലാത്തമട്ടിലുണ്ടായീ കൊടുങ്കാറ്റും.
കാറിനാലിരുണ്ടിതു വല്ലാതെ നഭഃസ്ഥലം
പാരമായുണ്ടായ്വന്നിതോളവും കാളിന്ദിയിൽ.
തോണിയുമഗാധമാം ചുഴിയിൽപ്പെട്ടു കഷ്ടം
കാണികൾ കണ്ടുനില്ക്കെപ്പെട്ടെന്നു മുങ്ങിപ്പോയീ.
ചത്തിതു ചിലർ മുങ്ങിത്തൽക്ഷണം, നക്രഗ്രസ്ത–
ഗാത്രരായ് ഭവിച്ചിതു കഷ്ടമേ ചിലരെല്ലാം.
മുങ്ങിയ ചില ഭൂപപുത്രന്മാരുടെ ദേഹ–
മെങ്ങുമേ കണ്ടതില്ല സങ്കടമെന്നേ വേണ്ടൂ.”

മറ്റു കൃതികളും അപൂർണ്ണങ്ങളാണ്. കല്ക്കിപുരാണം പതിനെട്ട് ഉപപുരാണങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. അതു ചിറ്റൂരിൽവെച്ച് എഴുതി. ശാമുമേനോൻ ശങ്കരവിജയവും ശങ്കരൻകുട്ടിമേനോൻ കല്ക്കിപുരാണവും പൂർത്തിയാക്കിയത് ഒരേ ദിവസമാണെന്നുള്ളത് രണ്ടു കൃതികളിലും കാണുന്ന “മോഹമിന്നെല്ലാം ദയാ-” എന്ന കലിവാക്യത്തിൽ നിന്നു നാം അറിയുന്നു. അത് 1086-ാമാണ്ടു മകരം 1-ആംനുയാണ്. അന്നുതന്നെ ശങ്കരൻകുട്ടിമേനോന്റെ കവനകലാപാടവും അത്യുച്ചമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നോക്കുക. കളകാഞ്ചിയിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില ഈരടികൾ.

“നിജമനസി പലതുമിതി കരുതിയഴലുൾക്കൊണ്ടു
നില്ക്കുന്ന പത്മതൻ ചിന്തിതം സർവ്വവും
തരമൊടതുപൊഴുതു സുരവരസഹജനീശ്വരൻ
സ്ഥാവരജങ്ഗമരൂപൻ ധരിക്കയാൽ
തിരുമനസി വളരുമൊരു കൃപയൊടുമെഴുന്നേറ്റു
തൃക്കണ്ണയച്ചിതു കാന്തയാം പത്മയിൽ.
മധുമഥനനികടഭുവി മരുവുമൊരു മാനിനീ–
മാണിക്യമായുള്ള പൂമകൾപോലെയും
നിഖിലജനനികരഹൃദി നിരവധികമോഹങ്ങൾ
നിത്യവും ചേർക്കും മഹാമായപോലെയും
കളിചിതറുമണിവദനമതു ചെറുതു താഴ്ത്തിയു–
മോമൽക്കടാക്ഷങ്ങൾ ഭൂമയിൽത്തൂകിയും
വരതരുണിമണികൾ നിജസഖികളൊടു കൂടവേ
വന്നുനിന്നീടുന്ന ദേവിയെക്കണ്ടുടൻ
കമലശരകടുകദനദഹനകലിതാശയൻ
കല്ക്കിയാം ദേവൻ കഥിച്ചിതു ഭങ്ഗിയിൽ.”

ക്ഷേമേന്ദ്രമഹാകവി രാമായണമഞ്ജരിയെന്നും ഭാരതമഞ്ജരിയെന്നും ബൃഹൽകഥാമഞ്ജരിയെന്നും മൂന്നു സുധാമധുരങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ശൃംഗാരപ്രധാനമായ ബൃഹൽകഥാമഞ്ജരി ഏതൽക്കാലപര്യന്തം ആരും ഭാഷപ്പെടുത്തീട്ടില്ല. ഭാരതമഞ്ജരി പല കവികളെയുംകൊണ്ടു കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാൻ തർജ്ജമചെയ്യിച്ച വിവരം മുൻപു പ്രസ്തുതാവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊരു ഭാഷാപോഷകനും പുസ്തകപ്രസാധകനുമായ തോമസ്പോൾ ബി.എ. ശങ്കരൻകുട്ടി മേനോനെക്കൊണ്ടു രാമായണമഞ്ജരിയും വിവർത്തനം ചെയ്യിച്ചു. അതിൽനിന്നുകൂടി ചില വരികൾ പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. താടകാവധമാണ് പ്രകൃതം.

“പുഷ്കലാവർത്തമേഘജാലങ്ങളനവധി–
യുൽക്കടാരവത്തോടുംകൂടവേ കല്പാന്തത്തിൽ
ഒന്നിച്ചുകൂടുന്നേരം ലോകത്തിലാകപ്പാടെ
ചേർന്നിടും ഭയങ്കരവൻതമസ്സിനെക്കാളും
ഭീകരച്ഛവി പൂണ്ടതായിട്ടുമുടൽ പൂണ്ടു
ലോകഭീഷണകരാളോഗ്രമാം നാവും നീട്ടി
കോപപാവകജ്വാല ചിന്നിടും മുഖമാർന്നു
വാപിളർന്നടുത്തിതു താടക സാട്ടഹാസം.
നേരിട്ടു വന്നീടുന്ന നീലമാമലയെന്നാ–
യാരുമേ ശങ്കിച്ചീടും രാക്ഷസിതന്നെക്കണ്ടാൽ.
ദീർഘമായെല്ലാടത്തും വ്യാപിച്ചുനിന്നീടുന്ന
തൽക്കരദ്വിതീയങ്ങളാകിയ വൃക്ഷങ്ങളെ
കാണ്കിലോ കാലൻതന്റെ യാത്രയ്ക്കു തോരണങ്ങൾ
സംഘടിപ്പിപ്പാൻ നാട്ടും സ്തംഭങ്ങളെന്നു തോന്നും.”

അന്നത്തെ ഭാഷാഗാനങ്ങളിൽ ചില നല്ല വ്യുൽപന്നന്മാരുടെ കൃതികളിൽപ്പോലും ചില സ്ഖലിതങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. ആകപ്പാടെ നമ്മുടെ കവിക്കു കിളിപ്പാട്ട് ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് അസുലഭമായ പാടവമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ആർക്കും സമ്മതിക്കാതെ നിർവാഹമില്ല.

ഒരു മുക്തകം

അധോലിഖിതമായ ശ്ലോകം നമ്മുടെ കവി ഒരിക്കൽ ഗുരുവായൂരപ്പനെ തൊഴാൻ പോയ അവസരത്തിൽ നടയിൽനിന്നു പെട്ടെന്നുണ്ടാക്കി ചൊല്ലിയതാണ്.

“പക്ഷിശ്രേഷ്ഠധ്വജ! ശ്രീരമണ! നവശിലാ–
    വിഗ്രഹം കാണ്മവാനു–
ള്ളക്ഷിദ്വന്ദ്വം മുഖാലംകൃതമതു ലഭിയാ–
    ഞ്ഞല്ലലില്ലല്പവും മേ;
സാക്ഷിത്വം സർവലോകത്തിനുമുടയ ഭവ–
    ദ്രൂപമക്ഷാമതേജ–
സ്സ്വീക്ഷിപ്പാൻ ജ്ഞാനനേത്രം തരിലതു മതി മേ
    മാരുതാഗാരനാഥ!”

സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ ദ്രുതകവനത്തിനും അദ്ദേഹത്തിനു പാടവമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പല അവസരങ്ങളിലും തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശങ്കരൻകുട്ടിമേനോനെപ്പറ്റി കാത്തുള്ളിൽ അച്യുതമേനോൻ നിർമ്മിച്ച ഒരു ഛായാശ്ലോകം കൂടി ചുവടേ ചേർക്കാം.

“നീലക്കണ്ണട നിത്യവെള്ളവസനം രുദ്രാക്ഷമാല്യം സദാ
പാലഞ്ചുംമൊഴി പുസ്തകം പലതരം ഭസ്മക്കുറിപ്പാടുകൾ
കോലത്തിൻവടിവാ മുടിപ്രഭ ജപംതൊട്ടുള്ള
    കോപ്പൊക്കെയീ
ശ്രീലന്നൊത്തവതന്നെ തൻമെതിയടിജ്ജോടും സദാ
    ചേർച്ചയാം.”

7 നാലുകെട്ടിൽ കൃഷ്ണമേനോൻ (1033–1102)

ചരിത്രം

കൃശ്ണമേനോൻ പ്രസിദ്ധമായ തൃശ്ശൂർ വടക്കേക്കുറ പ്പത്തു തറവാട്ടിലെ ഒരു ശാഖയായ നാലുകെട്ടുവീട്ടിൽ 1033-ാണ്ടു മേടമാസം ഉത്രാടംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. മാതാവു നാരായണിയമ്മയും പിതാവു വെള്ളാരപ്പള്ളി അച്യുതൻനമ്പൂരിയുമായിരുന്നു. തൃപ്പൂണിത്തുറക്കോവി ലകത്തു സംഗീതാധ്യാപികയായിരുന്ന നാരായണിയ മ്മ. തൃശ്ശൂർ കൊമരത്തു് അമ്മുണ്ണിമേനോൻ സംസ്കൃതം അഭ്യസിപ്പിച്ചു. അമ്മുണ്ണിമേനോൻ നല്ല ആലങ്കാരികനും ദൈവജ്ഞനും വടക്കുംനാഥക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം കിളി പ്പാട്ടിന്റെ പ്രണേതാവുമായിരുന്നു. അമ്പാടി മാധവിയ മ്മയായിരുന്നു പത്നി. 1102-ാണ്ടു മകരമാസം 16-ാംനു മരിച്ചു.

കൃതികൾ

കൃഷ്ണമേനോൻ (1) മേല്പുത്തൂർഭട്ടതിരിയുടെ നാരായണീ യവും, (2) കാളികാപുരാണവും കിളിപ്പാട്ടായി തർമ്മജ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. (3) രാമായണം എന്ന പേരിൽ ഒരു നാടക വും എഴുതിയതായി അറിയാം. കവിതയ്ക്കു പറയത്തക്ക ആസ്വാദ്യതയില്ല. ഭാഷാനാരായണീയത്തിൽ നിന്നുമാ ത്രം ചില വരികൾ പകർത്തിക്കാണിക്കാം.

> “നാരായണന്റെ കഥ കീർത്തനം ചെയ്കമൂലം
> നാരായണാഖ്യൻ കവിയായൊരാരണന്നപ്പോൾ
> പ്രത്യക്ഷമായിപ്പുരോഭാഗത്തിൽക്കാണായ്വന്നു–
> ള്ളക്ഷയാനന്ദനീലമേഘശ്യാമളരൂപം
> കേശാദിപാദംവരെ വർണ്ണിച്ചുള്ളൊരു കഥ
> ലേശവും ചുരുക്കാതെ ചൊല്ലുവാൻ ശ്രമിപ്പതിൽ
> ക്ലേശമൊന്നുമേ മമ സംഭവിക്കാതിരിപ്പാൻ
> കേശവനായ ഗുരുവായുനാഥന്റെ പാദം
> ആശയം തന്നിൽ ശ്രദ്ധയോടു ഞാനുറപ്പിച്ചു
> പേശുവാൻ തുടങ്ങുന്നു; കേട്ടാലും സജ്ജനങ്ങൾ.”

> “ഇപ്രകാരം ഗോപനാരിമാർക്കേവർക്കു–
> മുൾപ്രമോദം ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഭവാൾ
> വാണരുളും നാളിലേകദാ നന്ദാദി–
> ഗോപരൊന്നിച്ചുചെന്നംബികാകാനനം
> തന്നിലുള്ളംബികാകാമുകക്ഷേത്രത്തി–
> ലന്നു നല്ലുത്സവദർശനാനന്തരം
> തത്ര കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ പിതൃപാദ–
> മെത്രയും കുറ്റനാം പാമ്പു വിഴുങ്ങിനാൻ.”

8 കൊച്ചി വലിയ ഇക്കഅമ്മത്തമ്പുരാൻ (1019–1096)

ജനനം

കൊച്ചി മഹാരാജകുടുംബത്തിലെ രാജ്ഞിമാരുടെ വൈദുഷ്യവും, ഭഗവൽഭക്തിയും, സദാചാരനിഷ്ഠയും സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ആ കുടുംബത്തിൽ ഇക്കഅമ്മത്തമ്പുരാൻ 1019-ാണ്ടു മേടമാസം 12-ആം തിയ്യതി മകയിരംനക്ഷത്രത്തിൽ അവതരിച്ചു. അവിടത്തെ മാതാവ് 1055-ാണ്ടു മീനമാസം 2-ആംതിയ്യതി തീപ്പെട്ട കുഞ്ഞമ്മത്തമ്പുരാനും, പിതാവു കൂടലാറ്റുപുറത്തു കുഞ്ചുനമ്പൂരിപ്പാട്ടുമായിരുന്നു. അവരുടെ ദ്വിതീയപുത്രിയാണ് ഇക്കഅമ്മത്തമ്പുരാൻ. “ഇക്ക” എന്നത് ഓമനപ്പേരാണ്. സംസ്കാരലബ്ധമായ നാമധേയം സുഭദ്ര എന്നായിരുന്നു. യുദ്ധകാണ്ഡം പാനയുടെ ആരംഭത്തിൽ അവിടുന്നു മാതാവിനെ

> “മഞ്ജുത്വമുള്ള നിജ വാക്കുകൾകൊണ്ടു ലോക–
> രഞ്ജിപ്പു ചേർത്തധികവിശ്രുതയായ്ച്ചരിച്ച
> കുഞ്ഞമ്മരാജ്ഞി” എന്നു വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്.

വിദ്യാഭ്യാസം

നമ്മുടെ കവയിത്രിയുടെ പ്രഥമഗുരു മൂഴിക്കുളത്തു കുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പിയാരായിരുന്നു. പിന്നീടു തൃപ്പൂണിത്തുറക്കോവിലകത്തു പള്ളിവായനയ്ക്കായി വരുത്തിയിരുന്ന പണ്ഡിതവരേണ്യനായ പാലപ്പുറത്തു പുതിയേടത്തു ഗോവിന്ദൻനമ്പിയരോടു നാടകാലങ്കാരങ്ങളും, തദനന്തരം പട്ടതോൾ വിദ്വാൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ അടുക്കൽനിന്നു തർക്കസംഗ്രഹവും, എടപ്പലത്തു നമ്പൂരിയോടു ശിഷ്യപ്പെട്ടു വ്യാകരണവും പഠിച്ചു. വ്യാകരണമാണ് മുഖ്യമായി അഭ്യസിച്ച ശാസ്ത്രം. വിദ്യാഭ്യാസഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ വിവാഹവും നടന്നു. 1032-ാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 1-ആംതിയ്യതി ചേന്നാസ്സുനമ്പൂരി അവിടത്തെ പരിഗ്രഹിച്ചു. തന്ത്രത്തിനും മന്ത്രത്തിനും കേൾവിക്ക്പ്പെട്ട ആ കുടുംബത്തിലെ കുലവിദ്യകൾക്കുപുറമേ അദ്ദേഹത്തിനു സംസ്കൃതത്തിലും പരിനിഷ്ഠിതമായ ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു.

അനന്തരകാലജീവിതം

ഇക്ക അമ്മത്തമ്പുരാന്റെ ദാമ്പത്യജീവിതം സർവഥാ ഭാഗ്യപൂർണ്ണമായിരുന്നു. അവിടത്തെ ഒരു പുത്രനാണ് ഇതിനുമുൻപു കൊച്ചി മഹാരാജസിംഹാസനം അലങ്കരിച്ചിരുന്ന മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവർമ്മത്തമ്പുരാൻ ബി.ഏ. അവിടത്തെ കനിഷ്ഠസഹോദരൻ രവിവർമ്മത്തമ്പുരാൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ മദിരാശിപ്രവിശ്യയിൽ ഒരു സബ്ജഡ്ജിയായിരുന്നു പെൻഷൻ പറ്റിയിരിക്കുന്നു. തമ്പുരാട്ടിയുടെ പുത്രിയായ മങ്കഅമ്മത്തമ്പുരാൻ ‘തൃപ്പൂണിത്തുറ ഉത്സവം’ എന്ന പേരിൽ ഒരു വഞ്ചിപ്പാട്ടുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടു്. ഇക്കഅമ്മത്തമ്പുരാൻ തൃപ്പൂണിത്തുറക്കോവിലകത്തെ രാജകുമാരിമാരെ സംസ്കൃതം അഭ്യസിപ്പിച്ചും, ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്തും, ഭഗവദ്വിഷയകങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളും മറ്റും രചിച്ചും ശാന്തയായി, പൂർണ്ണത്രയീശന്റെ ഉപാസനത്തിൽ നിരന്തരം വ്യാപൃതയായി കാലയാപനം ചെയ്തു. ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കേരളീയമഹിളകളിൽ സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യം നോക്കുമ്പോൾ ആ മഹതി തന്നെയാണ് അഗ്രഗണ്യ. 1096-ാണ്ടു മീനമാസം 7-ആംതിയ്യതിയായിരുന്നു അവിടത്തെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം.

കൃതികൾ

ഇക്കഅമ്മത്തമ്പുരാൻ സംസ്കൃതത്തിൽ (1) സൗഭദ്രസ്തവം, (2) ഭഗവത്യഷ്ടകം, (3) പൂർണ്ണത്രയീശകേശാദിപാദവർണ്ണനം, (4) ശിവകേശാദിപാദവർണ്ണനം, (5) ഭഗവതീകേശാദി പാദവർണ്ണനം, (6) വഞ്ചുളേശസ്തവം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഭാഷയിൽ (7) യുദ്ധകാണ്ഡം പാന, (8) പൂർണ്ണത്രയീശനെപ്പറ്റി ഒരു പാന, (9) ധർമ്മനിർണ്ണയം പാന, (13) അഷ്ടമിരോഹിണീമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടു്, (11) കംസവധം ശീതങ്കൻതുള്ളൽ, (12) ഭിക്ഷുഗീത ശീതങ്കൻതുള്ളൽ, (16) അമൃതാഹരണം പറയൻതുള്ളൽ, (14) പൂതനാമോക്ഷം (പതിനെട്ടുവൃത്തം) കൈ കൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടു്, (15) തൃണാവർത്തവധം (പന്ത്രണ്ടുവൃത്തം) കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടു്, (16) അറുപത്തിരണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം, (17) മുപ്പത്തഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങളുള്ള വിശ്വരൂപദർശനം എന്നീ കൃതികളും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭക്തിമാർഗ്ഗപ്രദർശകങ്ങളായ പ്രസ്തുതവാങ്മയങ്ങളിൽ കവയിത്രി അർത്ഥ കല്പനകൾകൊണ്ടു് അനുവാചകന്മാരെ ക്ലേശിപ്പിക്കുന്നില്ല. “അനലംകൃതി പുനഃ ക്വാപി” എന്ന ലക്ഷണമാണ് അവയ്ക്കു പ്രായേണ യോജിക്കുന്നതു്. ഇവയ്ക്കുപുറമേ അനേകം കീർത്തനങ്ങളും അവിടുന്നു നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

സൌഭദ്രസ്തവം

ഈ സ്തോത്രത്തിൽ കവയിത്രി ശ്രീമദ്ഭാഗവതത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം മുഴുവൻ നാല്പതു ശ്ലോകങ്ങളിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ ആരും ആശ്ചര്യപ്പെട്ടുപോകും. ഓരോ ശ്ലോകവും “പാഹി പൂർണ്ണത്രയീശ” എന്ന വാക്യംകൊണ്ടു് അവസാനിക്കുന്നു. ഒരു ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

> “ഹത്വാ ലങ്കാധിപം യസ്സുതസഹജഭടാ–
> മാത്യയുക്തം ച യുദ്ധേ
> സീതാമാദായ പൂതാം ജ്വലനപതനതഃ
> പുഷ്പകം ചാധിരുഹ്യ
> രാജ്യം ഗത്വാഥ പൂജ്യൈർമ്മ നിഭിരഥ കൃത–
> സ്വാഭിഷേകസ്സ്വകീയൈ–
> സ്സാർദ്ധം തത്രാവസസ്ത്വം ജനമനുരമയൻ
> പാഹി പൂർണ്ണത്രയീശ.”

അടുത്ത ശ്ലോകം ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിലുള്ളതാണ്.

> “അനേകാഗോയുക്താ ഭവനിഗളബദ്ധാ ദൃഢതരം
> ഭവൽപാദാംഭോജം ശരണമുപയാതാ ഹ്യഭയദ!
> യഥാ ചോരം രാജാ ദമയതി ച തദ്വദ്ദമയ മാം
> ഭവഗ്രന്ഥിം ഛിന്ധി പ്രചുരകരുണാലോകവിശിഖൈഃ.”

അതു കഴിഞ്ഞു രണ്ടു പ്രാർത്ഥനാശ്ലോകങ്ങളുമുണ്ടു്. രണ്ടാമത്തേതിൽ പാഞ്ചരാത്രസിദ്ധാന്തമനുസരിച്ചു വാസുദേവാദി ചതുർവ്യൂഹങ്ങളേയും സമഷ്ടിരൂപനായ ശ്രീനാരായണനേയും ഇങ്ങനെ സ്തുതിക്കുന്നു.

> “ചിത്തം മേ വാസുദേവ! പ്രചുരകരുണയാ
> ശോധയ പ്രീതിപൂർവം
> നിത്യം സങ്കർഷണാഹങ്കരണജപരിതാ–
> പാംശ്ച ദൂരീകുരുഷ്വ
> ബുദ്ധേഃ പ്രദ്യുമ്ന! സക്തിം ഹര ഭവവിഷയാം
> മാനസം ചാനിരുദ്ധ!
> ത്വത്തത്ത്വജ്ഞാനയുക്തം കുരു; നിഖിലസുഖം
> ദേഹി നാരായണ! ത്വം”

ഭഗവത്യഷ്ടകം

എട്ടു ശ്ലോകങ്ങൾകൊണ്ടു ദേവീമാഹാത്മ്യകഥയെ ഈ സ്തോത്രത്തിൽ തമ്പുരാട്ടി സംക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ ശ്ലോകത്തിന്റെയും ചതുർത്ഥപാദം “മായാം സാപോഹ്യ പായാസ്സദയമയി! പുരാണാലയാധീശ്വരി! ത്വം” എന്നു കുടുംബപരദേവതയായ പഴയന്നൂർ ഭഗവതിയോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടിയാണ് അവസാനിക്കുന്നതു്.

> “ആയാന്തം മായിനം തം സ്വസൃസുതനിധനാ–
> ജ്ജാതമന്യും നിസുംഭം
> സുംഭം ജംഭാരികമ്പപ്രദമപി ച രണേ
> ദാരുണേ മാരയിത്വാ
> മോദേനാരാധിതാ ത്വം നുതിഭിരദിതിജൈ–
> സ്തേഷ്ഷു ദത്താഭയാ യാ
> മായാം സാപോഹ്യ പായാസ്സദയമയി! പുരാ–
> ണാലായാധീശ്വരി! ത്വം”

എന്നതു് അതിലെ ഒരു ശ്ലോകമാണ്.

> “സരിജ്ജലജടാജാലകിരീടേന്ദുകലാന്വിതം
> ശിരശ്ശങ്കര! തേ സർവസുരസേവ്യം സദാ ഭജേ.”

മതി. ഇനി ഭാഷാകൃതികളിലേയ്ക്കു കടക്കാം.

യുദ്ധകാണ്ഡം പാന

984-ൽ വെള്ളാരപ്പള്ളിയിൽ നിന്നു തീപ്പെട്ട കൊച്ചി രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ സുന്ദരകാണ്ഡം പാനയെക്കുറിച്ച് അന്യത്ര പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെ തുടർച്ചയായി യുദ്ധകാണ്ഡപ്രതിപാദിതമായ ശ്രീരാമപട്ടാഭിഷേകംവരെയുള്ള കഥ ഈ പാനയിൽ തമ്പുരാട്ടി ഗാനം ചെയ്യുന്നു. ആ വസ്തുത അവിടുന്നുതന്നെ ആരംഭത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

> “പണ്ടു മാമകമാതാമഹിയാകും
> കൊണ്ടൽവേണിയാൾതന്നുടെ മാതുലൻ
> ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള കാണ്ഡത്തിൻശേഷം ഞാൻ
> കൊണ്ടാടിക്കൊണ്ടു വർണ്ണനംചെയ്യുന്നേൻ”

എന്നീ വരികൾ നോക്കുക. ഒടുവിൽ

> “നാരായണ! ത്വദവതാരകഥാവിരാജൽ–
> സ്തോത്രസ്വരൂപസുതമാപ്തവതീ പുരാദ്യ
> രാമാഭിഷേകവരഭൂഷണശോഭമാന–
> പാനാഭിധാനതനയാം ച തവ പ്രസാദാൽ”

എന്നൊരു ശ്ലോകമുണ്ടു്. ഇവിടെ “ത്വദവതാരകഥാ” എന്നു പറഞ്ഞതു് അഷ്ടമിരോഹിണീമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടിനെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. തമ്പുരാട്ടി രാമാവതാരത്തെ വിഷയീകരിച്ച് ഒരു ഗ്രന്ഥവും രചിച്ചതായി അറിവില്ല. ‘നാരായണ’ എന്ന പദംകൊണ്ടു് ഏതവതാരത്തിനും യോജിക്കുന്ന വിധത്തിലാണ് മഹാവിഷ്ണുവിനെ അഭിസംബോധനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതും. ദീർഘവും രമണീയവുമായ ഒരു കൃതിയാണ് യുദ്ധകാണ്ഡം പാന. ഒരു ഭാഗം പകർത്തിക്കാണിക്കാം.

> “അശ്രുതപൂർവമാകുന്ന വാക്കുകൾ
> വിശ്വവാസികളൊക്കെയും കേൾക്കവേ
> നിശ്ശങ്കം രാമൻ ചൊന്നതു കേട്ടപ്പോ–
> ളശ്രുപൂർണ്ണവദനനായ് സീതയും
> പാരം സങ്കടത്തോടേ വദനത്തെ–
> ക്കരംകൊണ്ടു തുടച്ചു പണിപ്പെട്ടു
> വരനാകുന്ന രാമനോടന്നേരം
> പറഞ്ഞാളിടത്തൊണ്ട വിറച്ചേവം.
> എന്തയ്യോ! ഭവാനീവണ്ണം ശ്രോത്രത്തിൽ–
> ച്ചെന്തീക്കട്ട ചൊരിയുമ്പോലുള്ളൊരു
> സന്താപത്തെ വളർക്കുന്ന വാക്കിനെ
> ഹന്ത! ചൊല്ലുന്നു നിസ്സാരനെപ്പോലെ?
> നിന്തിരുവടിതന്നുടെ മാനസേ
> ചിന്തിക്കുംപോലെ വാണവളല്ല ഞാൻ
> കാന്ത! ചാരിത്രരക്ഷ വഴിപോലെ
> സന്തതമിഹ ചെയ്തല്ലോ വാണതും.
> സതിയല്ലാത്തവളല്ല ഞാനെന്നതും
> മതിയിൽത്തവ നിശ്ചയമില്ലയോ?”

കംസവധം ശീതങ്കൻതുള്ളൽ

കംസൻ അക്രൂരനെ രാമകൃഷ്ണന്മാരുടെ ആനയനത്തിനു ഗോകുലത്തിലേക്കയയ്ക്കുന്നതു മുതല്ക്കുള്ള ഭാഗവതകഥയാണ് ഈ തുള്ളലിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്.

> “പുത്രനാകും രവിവർമ്മന്റെ നിർബ്ബന്ധ–
> മോർത്തുകൊണ്ടെത്രയും ക്ലേശിച്ചൊരുവിധം
> ധൂർത്തനാം കംസന്റെ നിഗ്രഹമാം കഥ
> തീർത്തേൻ…”

എന്നു ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിക്കുള്ള കാരണം നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കവിതയും നന്നായിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ഭാഗം നോക്കുക.

> “പങ്കജദളനയനാ! പരിവൃഢഗുണസദനാ!
> പന്നഗവരശയനാ! പരവനദവദഹനാ!
> പാർവണശശിവദനാ! പശുപവധൂമദനാ!
> പാലയ മധുമഥനാ! പരിചൊടു മാമധുനാ.
> ശങ്കരശുഭകരണാ! ശതമഖനുതചരണാ!
> ശം കുരു ജലശരണാ! ശകലിതഘനകിരണാ!
> നന്ദിതനന്ദമുഖാ! നതജനജനിതസുഖാ!
> നന്ദജ! വിജയസഖാ! നതമവ മാമനഘാ!
> നിർമ്മിതജഗദണ്ഡാ! നിരുപമഭുജദണ്ഡാ!
> നിർമ്മലതരഗണ്ഡാ! നിയമിതരിപുഷണ്ഡാ!
> കൃഷ്ണ നമോ മഹതേ! കൃതയദുകുലവസതേ!
> കൃച്ഛ്റവിമോചന തേ! കൃപയൊടു ലസിതമതേ!
> നന്ദജ! തവ ചരണം നരവര! ബഹുകരുണം
> നന്മയൊടിഹ ശരണം നലമൊടു മമ വരണം.”

ഇതര കൃതികളെ ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നില്ല.

9 നാഗരുകോവിലിൽ കല്യാണിക്കുട്ടി അമ്മച്ചി (1014–1084)

ജനനവും ബാല്യകാലവും

കൊച്ചിരാജ്യത്തെ ഒട്ടവിലത്തെ സർവാധികാര്യക്കാരും മക്കോള റിസിഡണ്ടിന്റെ വിശ്വസ്ത സേവകനുമായിരുന്ന മുകന്ദപുരം താലൂക്ക വെള്ളർക്കരപ്പകതിയിൽ നട വരമ്പദേശത്തു ചെറുപറമ്പിൽ കഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോനെ പ്പറ്റി വായനക്കാർ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി അതേ ദേശത്തു് മാതൃപ്പള്ളിവീട്ടിൽ കഞ്ഞുലക്ഷ്മി യമ്മയായിരുന്നു. ആ ദമ്പതികളുടെ ദ്വിതീയ സന്താന മായി കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മ 1014-ാണ്ടു കർക്കടകമാസ ത്തിൽ മൂലംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. മാതൃപ്പള്ളിവീട്ടുകാ രുടെ മൂലകടുംബം കൊച്ചിയിൽ ചേരാനല്ലൂർദേശത്താ ണു്. അച്ഛൻ കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മയെ ബാല്യത്തിൽത്ത ന്നെ മലയാളത്തിനു പുറമെ സംസ്കൃതവും സംഗീതവും അഭ്യസിപ്പിച്ചു. സംഗീതാധ്യാപകൻ ശിവരാമഭാഗവത രായിരുന്നു. 1036-ാണ്ടു കർക്കടകത്തിൽ കഞ്ഞുകൃഷ്ണമേ നോൻ മരിച്ചു.

വിവാഹവും അനന്തരജീവിതവും

തിരുവിതാംകൂർ ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രഥമപത്നി അവിടത്തെ മാതുലനായ ഉത്രംതിരുനാൾമ ഹാരാജാവിന്റെ പുത്രി തിരുവട്ടാറ്റമ്മവീട്ടിൽ പാനപ്പിള്ള മാധവി ലക്ഷ്മിയമ്മയായിരുന്നു. 1029-ാണ്ടു് ആയില്യംതി രുനാൾ പരിഗ്രഹിച്ച ആ യുവതി 1037 ഇടവത്തിൽ മരി ച്ചു. തന്മൂലം വിഗതഭാര്യനായിത്തീർന്ന അവിടുന്നു് 1038-ാണ്ടു തുലാമാസത്തിൽ മാതൃപ്പള്ളി കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മ യെ പട്ടംപരിവട്ടവുമിട്ടു് അമ്മച്ചിയായി സ്വീകരിച്ചു. അവി ടത്തെ മാതുലന്റേയും അവിടത്തേയും ആശ്രിതനായി രുന്ന ഈശ്വരപിള്ള വിചാരിപ്പകാരാണു് ആ വിവാഹം ഘടിപ്പിച്ചതു്. കഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോനും ഈശ്വരപിള്ളയും പരമസുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. 1040-ൽ അമ്മച്ചി നാഗ രുകോവിൽ അമ്മവീട്ടിലേയ്ക്കു ദത്തെടുക്കപ്പെട്ടു. തിരുവ നന്തപുരത്തു നാഗരുകോവിലെന്നും, അരങ്ങനെയെന്നും തിരുവട്ടാറെന്നും, വടശ്ശേരിയെന്നും പേരുകളിൽ നാലു സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ രാജദാരഗൃഹങ്ങളുണ്ടു്. അവ ധർമ്മ രാജാവു് സ്ഥാപിച്ചതെന്നാണു് ഐതിഹ്യം. ആ കടുംബ ങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ അമ്മച്ചിമാർ ജനിക്കുക യോ ദത്തെടുക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യണമെന്നു് ഒരു വെ യ്പുണ്ടു്. 1043-ൽ അമ്മച്ചിയുടെ വലിയമ്മയുടെ (അമ്മയു ടെ ജ്യേഷ്ഠത്തി) പുത്രിമാരായ കഞ്ഞുലക്ഷ്മിയമ്മയേയും കാത്യായനിയമ്മയേയുംകൂടി അതേ അമ്മ വീട്ടിൽത്ത ന്നെ ദത്തുകേറ്റി. അവരിൽ കഞ്ഞുലക്ഷ്മിത്തങ്കച്ചിയുടെ പുത്രിയായ അനന്തലക്ഷ്മിപ്പൊന്നമ്മയാണു് ശ്രീമൂലം തി രുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രഥമപത്നി. 1052-ൽ അമ്മ ച്ചിയുടെ മാതാവു മരിച്ചു. സർവ്വകലാവല്ലഭനായ ആയി ല്യം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രേയസിയാകുന്ന യു വതിക്കു് സാഹിത്യത്തിലും സംഗീതത്തിലും എത്രമാ ത്രം അഭിനിവേശ മുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു പറയേണ്ടതി ല്ലല്ലോ. അമ്മച്ചി നിരന്തര വ്യവസായംകൊണ്ടു തന്റെ സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും കല്യാണകൃഷ്ണ ഭാഗവതർ മുതലായ ആസ്ഥാനവിദ്വാന്മാരുടെ ശിക്ഷ ണത്തിൽ വീണവായനയിലും വായ്പാട്ടിലും വിസ്മയനീ യമായ വിദഗ്ധത സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു. അമ്മച്ചി പ്ര സവിച്ചില്ല. 1055-ൽ ആയില്യംമഹാരാജാവു തീപ്പെട്ടു. 1084 മകരമാസം 6-ആംനുയായിരുന്നു ആ മഹതിയുടെ മരണം. അമ്മച്ചി ഈശ്വരഭക്തിയും സുചരിതയും ഉദാര മനസ്കയുമായിരുന്നു. തന്റെ ആദ്യത്തെ സംഗീതദേശി കനായ ശിവരാമഭാഗവതർക്കു് ഒരു വീരശൃങ്ഖല പ്രിയ തമനെക്കൊണ്ടു സമ്മാനിപ്പിച്ചതു് ആ സ്ത്രീരത്നത്തിന്റെ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു നിദർശനമാണു്.

കൃതികൾ

കല്യാണിക്കുട്ടിഅമ്മച്ചിക്കു ഭാഷാകവനത്തിൽ ശ്ലാഘ നീയമായ പാടവമുണ്ടായിരുന്നു. ഗാനങ്ങൾ രചിക്കുന്ന വിഷയത്തിലായിരുന്നു കൂടുതൽ വാസന. ആ സാധ്വി (1) രാസക്രീഡ, (2) അംബരീഷചരിതം, (3) പാർവതീ സ്വയംവരം എന്നീ കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടുകളും, (4) സ്തവ മാലിക, (5) പാതിവ്രത്യപഞ്ചകം, (6) ഗണപഞ്ചകം, (7) സത്യപഞ്ചകം എന്നീ കൃതികളും ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ടു്. സ്തവ മാലികയിൽ പദ്യസരമെന്നും ഗാനസരമെന്നും രണ്ടു വി ഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. ഗാനസരത്തിൽ മുപ്പത്തിമൂന്നു പാട്ടുകൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ചില ശ്ലോകങ്ങളും ഒരു പാട്ടും പ്രദർ ശിപ്പിക്കാം.

> "സദാ തേ പദാംഭോജഭക്തിം മഹാത്മൻ!
> മുദാ ദേഹി കാമാദിശത്രൂൻ നിഹത്യ
> യദാ ത്വൽകൃപാ മയ്യമോഹാ ഭവേൽ സാ
> തദാഹം കൃതാർത്ഥാ ഹരേ! പത്മനാഭ!" (സ്തവമാലിക)
> "ജാതിശ്രേഷ്ഠത കമ്പിട്ടനു; വഴി ത്തത്തിട്ടുന്ന സൗന്ദര്യവും;
> ഖ്യാതിപ്പെണ്മണി പൊൻപിടിക്കുട പിടിച്ചീട്ടുന്ന കൂട്ടും മുദാ;
> ഭ്രതിക്കാറണിവേണി കല്പനകൾ കേട്ടിടുന്നു;
> പെൺനാട്ടിലീ–
> പ്പാതിവ്രത്യമഹാമഹേശ്വരിയെഴുന്നള്ളിജ്ജയിക്കുന്നഹോ!"
>
> (പാതിവ്രത്യപഞ്ചകം)

> "യദുകലനായക! ജഗദീശ!
> വ്രജവനിതാജനഹൃദയസരോരുഹ–
> ദിനകര മാമവ ജലജാക്ഷ! (യദുകല)
> തവ ചരിതാമൃതപാനരതിർമ്മമ
> ഭവതു സദാമരനതപാദ! (യദുകല)
> വിഹരതു മമ ഹൃദി താവകചരണം
> ദിനമനു ദീനജനൈകശരണ്യം. (യദുകല)
> ശമയ ഗദം മമ ശമലവിഭഞ്ജന!
> ത്വാമനിശം പ്രണമാമി ദയാലോ!" (യദുകല)
>
> (സ്തവമാലിക-ഗാനസരം)

10 തോട്ടയ്ക്കാട്ട് ഇക്കാവമ്മ (1039–1091)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

ഇക്കാവമ്മ എറണാകുളത്തെ സുപ്രസിദ്ധമായ പടിഞ്ഞാറേ തോട്ടയ്ക്കാട്ടുവീട്ടിൽ 1039-ാണ്ടു മകരമാസം 28-ാംനു പൂരുരുട്ടാതിനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. പിതാവ് ഇരിങ്ങാലക്കുട നന്തിക്കരവീട്ടിൽ ചാത്തുപ്പണിക്കരും മാതാവു തോട്ടയ്ക്കാട്ടുവീട്ടിൽ കുട്ടിപ്പാറുവമ്മയുമായിരുന്നു. സംഗീതത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും ശില്പശാസ്ത്രത്തിലും പില്ക്കാലത്തു നിപുണനായിത്തീർന്ന ചാത്തുപ്പണിക്കർ തൃപ്പൂണിത്തുറക്കോവിലകത്തു പോയി അവിടത്തെ കഥകളിയോഗത്തിൽ ചേർന്ന് ഒരു നല്ല നടനെന്നു പേരു സമ്പാദിച്ചു. പിന്നീടു സർക്കാരുദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു തഹശീൽമജിസ്ട്രേട്ടായി ഉയർന്നു. ആ ദമ്പതിമാരുടെ ദ്വിതീയ പുത്രിയാണ് ഇക്കാവമ്മ. സുഭദ്രാർജ്ജുനം നാടകം, ഇക്കാവമ്മ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു കുട്ടിപ്പാറുവമ്മയ്ക്കാകുന്നു.

> "അത്യന്തശുദ്ധിയൊടുമീശ്വരപാദപത്മം
> നിത്യം ഭജിച്ചു മരുവുന്ന മദീയമാതഃ"

എന്നാണ് ആ ഘട്ടത്തിൽ കവയിത്രി സ്വമാതാവിനെ അഭിസംബോധനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ചാത്തുപ്പണിക്കർ 1050-ാണ്ടും, കുട്ടിപ്പാറുവമ്മ 1079-ാണ്ടും അന്തരിച്ചു. ഇക്കാവമ്മയുടെ പ്രഥമഗുരു അച്ഛൻതന്നെയായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ മരണാനന്തരം വെന്നിമല ഉഴുത്തിരവാരിയരോടു ചില കാവ്യങ്ങളും പഞ്ചാംഗഗണനവും പിന്നീട് അച്ചൻകണ്ടത്തു വാസുനമ്പിയാരുടെയടുക്കൽ നാരായണീയവും നൈഷധവും തദനന്തരം മാക്കോത്തു കൃഷ്ണമേനോനോടു ചില നാടകങ്ങളും ചമ്പുക്കളും പഠിച്ചു. അങ്ങനെ ലഭിച്ച വ്യുൽപത്തികൊണ്ടു സംതൃപ്തയാകാതെ സ്വപരിശ്രമംകൊണ്ടുതന്നെ അതു വർദ്ധിപ്പിച്ച് ആ ഭാഷയിൽ സാമാന്യം നല്ല പാണ്ഡിത്യവും കവനത്തിനു വേണ്ട വൈദഗ്ദ്ധ്യവും സമ്പാദിച്ചു. ഇക്കാവമ്മയുടെ പ്രതിഭാസമ്പത്തും ധാരണാശക്തിയും ഗുരുക്കന്മാരെ വിസ്മയിപ്പിച്ചിരുന്നു.

ദാമ്പത്യജീവിതം

ഇക്കാവമ്മയെ 14-ാമത്തെവയസ്സിൽ കാരക്കാട്ടു നാരായണമേനോൻ ബി. എ. വിവാഹംചെയ്തു. അദ്ദേഹം കൊച്ചി ഗവർമ്മെന്റു സർവീസ്സിൽ പേഷ്കാരുദ്യോഗം വരെ വഹിച്ച് 1077-ൽ മരിച്ചു. അവരുടെ ആണ്മക്കളും പെണ്മക്കളും ഉന്നതസ്ഥാനത്തിൽ എത്തീട്ടുള്ളവരാണ്. പ്രഥമപുത്രിയെ കൊല്ലങ്കോട്ടു വാസുദേവരാജാവും ദ്വിതീയപുത്രിയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജൻ മാധവരാജാവും വിവാഹം ചെയ്തു. മറ്റൊരു പുത്രിയും കവയിത്രിയുമായ ഗൗരിക്കുട്ടിലമ്മയുടെ ഭർത്താവു പണ്ഡിതനും കവിയുമായ കടത്തനാട്ടു ശങ്കരവർമ്മത്തമ്പുരാനാണ്. സാഹിത്യകുശലൻ റ്റി.കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ കവിയത്രിയുടെ കനിഷ്ഠസഹോദരനാണെന്നുകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ട്. 1091-ാണ്ടു മേടമാസം 21-ാംനു ഇക്കാവമ്മ ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു.

കൃതികൾ

ഇക്കാവമ്മ ഇരുവത്തിരണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ കവിത എഴുതിത്തുടങ്ങി. പ്രധാനകൃതികൾ (1) സന്മാർഗ്ഗോപദേശം ഓട്ടൻതുള്ളൽ, (2) രാസക്രീഡ കുറത്തിപ്പാട്ട്, (3) പുരാണശ്രവണമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട് (തർജ്ജമ), (4) സുഭദ്രാർജ്ജുനം നാടകം, (5) കല്ക്കിപുരാണം കിളിപ്പാട്ട്, (6) നളചരിതം നാടകം, (7) ആര്യാശതകം എന്നിവയാണ്. ഇവയിൽ കല്ക്കിപുരാണമൊഴികെ ബാക്കിയുള്ള കൃതികൾ അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്. നളചരിതം പൂർത്തിയായിട്ടില്ല. പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ തന്നെ സ്ത്രീകൾക്കും സാഹിത്യപോഷണത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാകുവാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നും മനസ്സുവച്ചാൽ അവർക്കും ആ വഴിക്കു സഹൃദയന്മാരെ സമഗ്രമായി ആഹ്ലാദിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നും നമ്മുടെ കവയിത്രി ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ അഭിമാനസംരക്ഷണത്തിലും ആ സുചരിത ബദ്ധശ്രദ്ധയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ തൃശ്ശൂരിലെ കേരളനന്ദിനി എന്ന പത്രത്തിൽ "അരുതരുതതിസഖ്യം സ്ത്രീകളോടൊട്ടുമാകാ" എന്ന് ഒരു സമസ്യ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. അത് ഒരു കവിപൂരിപ്പിച്ചത് സ്ത്രീകളെ തരം താഴ്ത്തിയായിരുന്നതിനാൽ ഇക്കാവമ്മ പ്രക്ഷുബ്ധയായി അതിന് ഒരു മറുപടിയെഴുതി. ആ മറുപടിയിലുള്ള രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളാണ് ചുവടേ ചേർക്കുന്നത്.

> "അരുതരുതൊരുനാളും നിന്ദയീ സ്ത്രീജനത്തിൽ–
> പ്പുരുഷരിലഖിലർക്കും സൽഗുണം സിദ്ധമാമോ?
> കരുതുകിലതിമാത്രം ദുഷ്ടരത്രേ പുമാന്മാർ
> വരനെ വിപിനദേശേ ഭൈമിതാനോ ചതിച്ചു?
>
> വൻകാട്ടിൽസ്സന്ത്യജിച്ചാൻ രഘുകുലവരനാം
> രാമചന്ദ്രൻ വിശങ്കം
> തങ്കൽ പ്രേമം പെരുക്കും ജനകനൃപതിതൻ
> പുത്രിയാം സീതതന്നെ;
> തൻകാര്യം കൈവരുത്താൻ ശിവശിവ മടിയി–
> ല്ലെന്തു ചെയ്വാനുമിന്നീ–
> വങ്കന്മാരോടു സഖ്യം, പറക, തരുണിമാ–
> ർക്കെങ്ങനേ സംഭവിക്കും?"

സുഭദ്രാർജ്ജുനത്തിലെ

> "മല്ലാക്ഷീമണിയായ ഭാമ സമരം
> ചെയ്തീലയോ? തേർതെളി–
> ച്ചില്ലേ പണ്ടു സുഭദ്ര, പാരിതു ഭരി
> ക്കുന്നില്ലെ വിക്ടോറിയാ?
> മല്ലാക്ഷീമണികൾക്കു പാടവമിവ
> യ്യെല്ലാം ഭവിച്ചീടുകിൽ–
> ച്ചൊല്ലേറും കവിതയ്ക്കുമാത്രമിവരാ
> ളല്ലെന്നു വന്നീടുമോ?"

എന്ന വീരവാദം സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

കവിതാരീതി

സാരള്യവും സാമഞ്ജസ്യവും തുള്ളിത്തുളമ്പുന്നവയാണ് ഇക്കാവമ്മയുടെ കൃതികൾ. ആ സാധ്വിയുടെ അതിപ്രധാനകൃതിയായ സുഭദ്രാർജ്ജുനത്തെപ്പറ്റി അവസാനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കാം. മറ്റു കൃതികളിൽനിന്ന് ആദ്യമായി ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കട്ടേ.

> "പരന്നു ചന്ദ്രിക പാരിൽ വരുന്നു ശൈത്യസൗഗന്ധ്യം
> കലർന്നു മന്ദമായ് വാതം കവർന്നുകൊള്ളുവാൻ ധൈര്യം;
> നിരന്നു പൂക്കളിൽച്ചെന്നങ്ങിരുന്നു ഭൃംഗജാലങ്ങൾ;

(സന്മാർഗ്ഗോപദേശം)

> "സൽക്കഥാശ്രവണത്താൽച്ചിത്തവും വിശുദ്ധമാം
> വെക്കമാശ്ശുദ്ധചിത്തേ സിദ്ധമാം സുദ്ധജ്ഞാനം
> ധ്യാനത്താലഖിലപാപങ്ങളും നശിച്ചു നി–
> ത്യാനന്ദപദം പ്രാപിക്കുന്നിതു സുകൃതികൾ."

(പുരാണശ്രവണമാഹാത്മ്യം)

> "സ്മരനെച്ചുട്ടുകരിച്ചൊരു പുരരിപുതൻ പാതിമെയ്യടക്കീടും
> പെരുതാം തവ മതിചതുരത കരുതീടുകിലംബികേ!
> മഹാശ്ചര്യം."

(ആര്യാശതകം)

> "പാനീയം സ്ഫടികോപമം; പരിമളം
> തിങ്ങുന്ന പങ്കേരുഹം;
> ചേണാർന്നോരളിസഞ്ചയം; പുളിനമ–
> വ്വണ്ണം മനോമോഹനം;
> ഞാനെന്തിന്നധികം പറഞ്ഞു സമയം
> പോക്കുന്നു? ചിന്തിക്കിലീ–
> സ്ഥാനംതാൻ രസികർക്കു യോഗ്യതരമാ–
> യീടും വിഹാരസ്ഥലം."

(നളചരിതം)

> "പാരിൽച്ചന്ദ്രിക ശശിയെദ്ദൂരെ വെടിഞ്ഞാ രവിക്കു
> വശയാമോ?
> ആരിന്നനർഘരത്നം പോരെന്നു നിനച്ചു കനലു കാമിക്കും?"

(നളചരിതം)

സുഭദ്രാർജ്ജുനം

അക്കാലത്തെ സ്വതന്ത്രഭാഷാനാടകങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സുഭദ്രാർജ്ജുനത്തിനു തികച്ചും അഭ്യർഹിതമായ സ്ഥാനത്തിനവകാശമുണ്ട് മഹാകവികളായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാർ മാത്രമേ അതിനുമുമ്പ് അത്തരത്തിലുള്ള നാടകങ്ങൾ രചിച്ചിരുന്നുള്ളു. അതിന് ഒരു വ്യത്യസ്തമായി പറയേണ്ടതു കുട്ടിക്കുഞ്ഞുതങ്കച്ചിയുടെ അജ്ഞാതവാസത്തെമാത്രമാണ്. സ്ത്രീകൾ നിർമ്മിച്ച നാടകങ്ങളിൽ രണ്ടാമത്തേതാണ് സുഭദ്രാർജ്ജുനം. അത് 1066 ഒടുവിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. ആ നാടകം സകലഭാവുകന്മാരുടേയും അഭിനേതാക്കളുടേയും ആദരത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചു. കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ

> "ഇക്കാലത്തൊരു പെണ്ണു
> തെറ്റുകളകന്നുള്ളോരെഴുത്തെങ്കിലും
> മുക്കാലും ശരിയാക്കിയിങ്ങെഴുതിയാലൊട്ടല്ലതാശ്ചര്യമാം
> ഇക്കാണുന്നൊരു ചാരുനാടകമദുഷ്ടാക്ലിഷ്ടശബ്ദാർത്ഥമാ–
> യിക്കാവമ്മ ചമച്ചതോർത്തു മുഴുകുന്നുള്ളത്തുതാംഭോനിധൗ"

എന്ന് അതിനെ പ്രശംസിച്ചു. "സുഭദ്രാർജ്ജുനം എന്ന ഭാഷാനാടകം 'ഒരു സ്ത്രീ ഉണ്ടാക്കിയതുകൊണ്ട്' എന്ന വിശേഷണം കൂടാതെതന്നെ വളരെ നന്നായി എന്നുപറയേണ്ടതായിരിക്കുന്നു" എന്നാണ് സി.പി. അച്യുതമേനോൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. ഒരു സംശയാലു ഉപരിപ്ലവമായി,

> "ഒന്നാമതായ് സുമുഖി! ബുക്കു പകുത്തെടുത്തു
> നന്നായി നോക്കി 'നടുതൊട്ടൊടു' വാകുവോളം
> എന്നാലിതിന്റെ നവരീതിയിലെന്മനസ്സു
> മന്നാടിയാരുടെയതെന്നൊരു ശങ്കതേടി."

എന്നു പ്രസ്താവിച്ചതിൽ അദ്ദേഹം തന്നെ പിന്നീടു പരിതപിച്ചിരിക്കും. ഇക്കാവമ്മയുടേയും മന്നാടിയാരുടേയും കവന ശൈലികൾ വിഭിന്നങ്ങളാണ്. നാലാമങ്കത്തിൽ സുഭദ്രയുടെ മുന്നിൽ അർജ്ജുനൻ തന്റെ കാമപാരവശ്യം വെളിപ്പെടുത്തിയതു ദ്രുതഗതിയിലായിപ്പോയി എന്നൊരപവാദം ചില വിമർശകന്മാർ അക്കാലത്തു് ഉത്ഥാപനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അവരും ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ രസഭാവാദികൾക്കു വേണ്ടത്തക്ക പരിപുഷ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഏറ്റവും ഹൃദയഹാരികളാണ്.

> "മെല്ലെച്ചെന്നു ലതാഗൃഹത്തിലുതിരും പൂരേണുഭസ്മം ധരി–
> ച്ചുല്ലാസാലണയുന്ന ഭൃംഗനിരയാം രുദ്രാക്ഷമാല്യത്തൊടും
> നല്ലാമോദമിയന്ന മാധവസഖൻ മന്ദാനിലൻ ഗൂഢമായ്–
> ച്ചെല്ലുന്നു യതിപോലെ മാധവിയെയൊന്നാലിങ്ഗനം
> ചെയ്യുവാൻ."
>
> "എടുത്തു മുസലത്തെ ഞാൻ ഝടിതിയോടിയെത്തീട്ടുടൻ
> തടുത്തഥ കിരീടിതന്നുടലടിച്ചുടച്ചിക്ഷണം
> തുടുത്തു തുടരെത്തിളച്ചൊഴുകുമക്കടുംചോരയാൽ–
> ക്കെടുത്തുവനെരിഞ്ഞിടും കഠിനമായ കോപാഗ്നിയെ."
>
> "ഭുജവീര്യാതിശയത്താൽ പ്രജകളെ രക്ഷിച്ചുവാഴ്ക
> ബഹുകാലം
> വിജയസുഭദ്രാപ്തിസുഖം നിജഭാഗ്യംകൊണ്ടു സംഭവിച്ചീടും.
>
> "പുഷ്പായുധനു സമരത്തിനു രാത്രിയിങ്ക–
> ലല്പേതരം കുതുകമോടു തുണച്ചുമൂലം
> കെല്പുള്ളതൊക്കെയകലത്തു വെടിഞ്ഞിദാനീം
> സ്വല്പപ്രഭം തുഹിനരശ്മി ഗമിച്ചിടുന്നു."

ഇവ ആ കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നു. സുഭദ്രാർജ്ജുനത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊരു ഭാഗ്യം അതു സംസ്കൃതഭാഷയിൽ വിവർത്തിതമായിട്ടുണ്ട് എന്നുള്ളതാണ്. പ്രശസ്തപണ്ഡിതനായിരുന്ന തിരുവനന്തപുരം കരമന കേശവശാസ്ത്രിയാണ് വിവർത്തകൻ. ആ ഭാഗ്യം മറ്റൊരു ഭാഷാനാടകത്തിനും കൈവന്നിട്ടില്ല. ഏട്ടൻ രാജാവു കെ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ ലക്ഷ്മീകല്യാണത്തിലെ ഗദ്യാംശം മാത്രമേ തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുള്ളുവല്ലോ. എങ്ങനെ നോക്കിയാലും വാസന തികഞ്ഞ ഒരു കവയിത്രിതന്നെയായിരുന്നു ഇക്കാവമ്മ. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ കേരളീയപ്രശസ്തിയിലെ താഴെയുദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകത്തിൽ ആ വസ്തുത സ്പഷ്ടമായി രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്.

> "ഇക്കാലമിന്ദുമുഖിമാർ പലരും കവിത്വ–
> വക്കാണമാർന്നു മരുവുന്നു; തദേതദാസ്താം;
> ഇക്കാവുപണ്ഡിത പരം മകരന്ദധാരാ–
> ധിക്കാരിവാങ്മധുരിമാധുരി മാനനീയാ."

11 സി. ഗോവിന്ദൻ എളേടം (1040–1104)

ജീവിതചരിത്രം

ഗോവിന്ദനെളേടം കൊച്ചി കണയന്നൂർത്താലൂക്ക പള്ളുരുത്തി അംശത്തിൽ ചെളായി എന്ന കുലീനമായ നായർ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു. മാതാവു നാരായണിയമ്മയും പിതാവു ശിവരാമയ്യരുമായിരുന്നു. എറണാകുളം സർക്കാർ ഹൈസ്ക്കൂളിലും കോഴിക്കോട്ടു സാമൂതിരികോളേജിലും വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു. പടിഞ്ഞാറേ തോട്ടയ്ക്കാട്ടു പാറുക്കുട്ടിയമ്മയായിരുന്നു പത്നി. 1067-ാണ്ടു കുംഭമാസത്തിൽ കൊച്ചി ഹജ്ജൂരാപ്പീസിൽ ഒരു ഗുമസ്തനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഒടുവിൽ എറണാകുളം കോളേജിൽ പ്രധാനമലയാളപണ്ഡിതനായി പണി നോക്കി, 1095-ൽ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു. 1104 മിഥുനത്തിൽ മരിച്ചു.

കൃതികൾ

(1) ഭക്തിസംവർദ്ധനം അഥവാ മുകുന്ദശതകം, (2) ശിഷ്ടാചാരം ലഘുകാവ്യം, (3) സുനന്ദാസരസവീരം നാടകം, (4) ചന്ദ്രഹാസൻ നാടകം ഇവയാണ് എളേടത്തിന്റെ കൃതികൾ. അവയിൽ സുനന്ദാസരസവീരം നാടകത്തിന്റെയും ചന്ദ്രഹാസൻ നാടകത്തിന്റെയും പ്രണേതാവ് എന്ന നിലയിലാണ് കേരളീയർ അദ്ദേഹത്തെ അറിയുന്നത്. സുനന്ദാസര സവീരം ഷേക്സ്പീയരുടെ വിശ്വവിശ്രുതമായ ‘ടെമ്പെസ്റ്റ്’ (Tempest) എന്ന നാടകത്തിന്റെ ഒരു സ്വതന്ത്രവിവർത്തനമാണ്. അതു 1069-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പാത്രങ്ങൾക്കു ഭാരതീയമാനധേയങ്ങൾ കൊടുത്തു പ്രസ്താവനയും ഭരതവാക്യവും മറ്റും കൂട്ടി ആദ്യമായി ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് നാടകം ഭാഷാന്തരീകരിച്ചത് അദ്ദേഹമാണെന്നു നാം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. എളേടത്തിനു ഭാഷാകവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണനീയമായ സ്ഥാനം നല്കുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ല; എന്നാൽ തീരെ വിസ്മരണീയമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസേവനം എന്നു പറയുവാനും തരമില്ല. റ്റി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ രചിച്ച ചന്ദ്രഹാസൻ എന്ന നോവലിൽ കുറേ ഭാഗം അദ്ദേഹവും എഴുതീട്ടുണ്ട്. നാടകത്തിൽനിന്ന് ഒരു ശ്ലോകം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

> “നേരിട്ടെന്നോടടുക്കും കുടിലമിഴികളി–
>   ട്ടൊട്ടുരുട്ടും കുരങ്ങ–
> ന്മാരെപ്പോലേ ചിലയ്ക്കും ചപലതയതിനാൽ
>   ക്കൊഞ്ഞനം കാട്ടുമേറ്റം
> നേരേ മാർഗ്ഗത്തിൽ വീണെൻ പദഗതിയെ മുട–
>   ക്കും കടുംക്രോധമോടും
> ക്രൂരന്മാരായ് ദ്വിജിഹ്വാകൃതിയിലുടനുടൻ
>   ചീറ്റുമെന്നെക്കടിക്കും.”

12 കോടശ്ശേരി കുഞ്ഞൻതമ്പാൻ (1022–1080)

ജീവിതചരിത്രം

കോടശ്ശേരി കുഞ്ഞൻതമ്പാൻ മലയാള മനോരമയുടെ ആരംഭകാലത്തു സാമാന്യം പ്രസിദ്ധനായ ഒരു കവിയായിരുന്നു. “ഉഴത്തിൽക്കൊള്ളാഞ്ഞാൽക്കളമതിൽ വഴക്കില്ലറിയണം” എന്ന തമ്പാന്റെ സമസ്യ വെണ്മണി മഹനെ സാമാന്യത്തിലധികം ക്ഷോഭിപ്പിച്ചതും കോടശ്ശേരിയുടെ കവിതാപിശാചികയെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യുവാൻ ആ മഹാകവി മാന്ത്രികനായി ഗുലിക ചലിപ്പിച്ചതും മറ്റും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. കൊച്ചിയിൽ ചാലക്കുടിക്കു സമീപമാണ് കോടശ്ശേരി എന്ന ചരിത്രപ്രഖ്യാതമായ കുടുംബത്തിന്റെ സന്നിവേശം. കർത്താക്കന്മാരെന്നാണ് ആ കുടുംബത്തിലെ പുരുഷന്മാരെ പറയുന്നത്. തമ്പാൻ എന്നു പുരുഷന്മാരേയും തമ്പായി എന്നു സ്ത്രീകളേയും ബഹുമാനസൂചകമായി വിളിക്കാറുണ്ട്. കുഞ്ഞൻതമ്പാൻ ആ കുടുംബത്തിലെ കുഞ്ഞിക്കാവുതമ്പായിയുടേയും ചാലക്കുടി കുടപ്പുഴ മരുത്തോമ്പള്ളിയില്ലതെ കൃഷ്ണൻ നമ്പൂരിയുടേയും പുത്രനായി 1922-ാണ്ടു മീനമാസത്തിലെ പൂരാടം നക്ഷത്രത്തിൽ കോടശ്ശേരി കിഴക്കേ മഠത്തിൽ ജനിച്ചു. മരുത്തോമ്പള്ളി തെക്കേ പുഷ്പകത്തു വാസുനമ്പിയാരുടെ കീഴിൽ സംസ്കൃതം പഠിച്ചു കാവ്യങ്ങളിൽ സാമാന്യം വ്യുൽപത്തി സമ്പാദിച്ചു. കൊടുങ്ങല്ലൂരിനു സമീപമുള്ള പയ്യാക്കൽ വീട്ടിലെ പാറുക്കുട്ടിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. തന്നിമിത്തം കൊടുങ്ങല്ലൂരെ കവിതക്കളരി കാണുന്നതിനും ആ വഴിക്കു സാഹിത്യസംബന്ധമായി ചിലതെല്ലാം പഠിക്കുന്നതിനും സംഗതിവന്നു. നടുവത്തച്ഛനാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബകാര്യങ്ങൾ നോക്കുവാൻ നിയുക്തനായത്. അതുകൊണ്ടു് അങ്ങനെയും ചില കവിമുഖ്യന്മാരുമായി പഴകുന്നതിനു സൗകര്യം ലഭിച്ചു. “ചേകിതാനനൃപനാം കർത്താവു കുഞ്ഞൻ പ്രഭു” എന്ന് അദ്ദേഹത്തെ കവിഭാരതത്തിൽ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ സ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. ഒടുവിൽ ചിത്തഭ്രമത്തിനു വിധേയനായി 1080-ാണ്ടു മിഥുനമാസം 4-ാംനു മരിച്ചു.

കൃതികൾ

കുഞ്ഞൻതമ്പാൻ അഞ്ചങ്കത്തിൽ കല്യാണസൗഗന്ധികം എന്നൊരു നാടകം 1069-ൽ ഭാഷാനാടകനിർമ്മാണത്തിന്റെ ബഹളകാലത്തുണ്ടാക്കി. അതിനു പറയത്തക്കഗുണമില്ലെങ്കിലും ശ്ലോകങ്ങൾക്കു് ഒഴുക്കുണ്ട്. സംഗമേശശതകം എന്നൊരു കൃതികൂടി അദ്ദേഹം രചിച്ചതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ശ്ലോകംമാത്രം ഉദ്ധരിക്കാം.

> “അത്യുച്ചം സാഗരാക്രന്ദിതഭയദമഹാ–
>   ശബ്ദമോടും തമസ്സാ–
> മത്യുഗ്രാകാരവേഷത്തൊടുമതിവിപുലാ–
>   കാശവക്ത്രത്തിലേറ്റം
> പ്രത്യുൽപാതം തടിദ്ദംഷ്ട്രയുമുഡുരദന–
>   ക്കൂട്ടവും കാട്ടി നന്നായ്
> പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുവന്നാൾ ഹഹഹ! രജനിയാം
>   രാക്ഷസീ രൂക്ഷരൂപാ.”

13 പാലിയത്തു ചെറിയ കുഞ്ഞുണ്ണിയച്ചൻ (1056–1118)

ജീവിതചരിതം

ചെറിയ കുഞ്ഞുണ്ണിയച്ചൻ കൊച്ചി രാജ്യത്തെ അഭിജാതവും വിഭവസമ്പന്നവുമായ ചേന്നമങ്ഗലം പാലിയത്തു കുടുംബത്തിൽ 1056-ാണ്ടു് ഇടവമാസം 7-ാംനു തിരുവോണം നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. അമ്മ പാലിയത്തു കാവുകുഞ്ഞമ്മയും പിതാവു് ആലത്തൂർ അച്ഛൻ ജനാർദ്ദനൻനമ്പൂരിപ്പാടുമായിരുന്നു. പുതുക്കുടി നാരായണൻ ഇളയതിന്റെ അടുക്കൽ കാവ്യനാടകങ്ങളും ചേന്നമങ്ഗലം അയ്യാശാസ്ത്രികളുടെ അടുക്കൽ സ്വല്പം വ്യാകരണവും അഭ്യസിച്ചു. 1085-ാണ്ടുവരെ കാവ്യാധ്വാവിൽ സഞ്ചരിച്ചു യശസ്സു നേടി. പിന്നീടു പത്രപ്രവർത്തകനും പ്രവക്താവുമായി പരിണമിച്ചു. ഒരേകാലത്തു ചക്രവർത്തി, ഭജേകേരളം എന്നീ പത്രങ്ങളും ഒടുവിൽ സനാതനി എന്ന പത്രവും നടത്തി. 1090-ാണ്ടു മുതൽ നാലു കൊല്ലത്തോളം അദ്ദേഹം പ്രചരിപ്പിച്ച ഒരു വിശിഷ്ടമാസികയാണു് കേരളകേസരി. ഭാരതത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം, സമുദായങ്ങളുടെ ഐകമത്യം ഇവയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷ്യങ്ങൾ. അവ സാധിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം പതിനഞ്ചു കൊല്ലത്തോളം നിപുണമായും നിസ്തന്ദ്രമായും നിർവ്യളീകമായും പ്രയത്നിക്കുകയുണ്ടായി. പ്രസങ്ഗവേദികളിലും പത്രപങ്ക്തികളിലും അദ്ദേഹം അധർമ്മത്തോടു് ഇടവിടാതെ പോരാടി. രാജ്യകാര്യങ്ങളെ നിർഭയമായി വിമർശിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാരീതിക്കു് ഒരോജസ്സും ദീപ്തിയും പ്രത്യേകതയുമുണ്ടു്. സനാതനധർമ്മത്തിലും ബിംബാരാധനയിലും അദ്ദേഹത്തിനു് അടിയുറച്ച വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. തന്നിമിത്തമാണു് അദ്ദേഹം സഗുണോപാസനം എന്ന മഹാഗ്രന്ഥം 1100-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതും അന്ത്യകാലത്തിൽ സനാതനി എന്ന പത്രത്തിന്റെ ആധിപത്യം വഹിച്ചതും. ഒരൊന്നാന്തരം വാഗ്മിതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അവർണ്ണരുടെ ക്ഷേത്രപ്രവേശനത്തിനു പ്രതികൂലമായ ഒരു പരിതഃസ്ഥിതി സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു സനാതനിയുടെ ആവിർഭാവം. അതിൽ പണ്ടത്തെ സർവസമത്വകാംക്ഷിയായ കുഞ്ഞുണ്ണിയച്ചനെയല്ല നാം കാണുന്നതെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തദ്വിഷയകമായ ആർജ്ജവത്തെ അക്കാലത്തു് ആരും അപലപിച്ചിരുന്നില്ല. കേരളത്തിൽ ദേശാഭിമാനത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും ഏകയോഗക്ഷേമത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനും അദ്ദേഹം നടത്തിയ കേരളകേസരിയും മറ്റും ധാരാളം പ്രയോജകീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

> “അരുതരുതു വിരോധം ഭിന്നവർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാ–
> മൊരു ചരടിലിണക്കിക്കോർത്ത പുഷ്പങ്ങളല്ലോ.
> പൊരുളിതു വെളിവാക്കിക്കേരളത്തിന്റെ നന്മ–
> യ്ക്കൊരുമയൊടിനി യത്നം ചെയ്യുവിൻ നാട്ടുകാരേ!”

എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ ശ്ലോകത്തിന്റെ പ്രണേതാവു് അദ്ദേഹമാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൗരഗീതയിലുള്ള ചുവടേ ചേർക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾകൂടി പ്രകൃതത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

> “കേരളീയത്വവും നോക്കു ഭാരതീയത്വവും സമം
> ഇത്തത്ത്വമോർത്തുറച്ചൊപ്പം പ്രയത്നിക്കുക പൗരരേ!
> കൃഷ്ണനും ബുദ്ധനും ക്രിസ്തു നബി സോറോസ്റ്ററെന്നിവർ
> കാണിച്ച ധർമ്മമാർഗ്ഗങ്ങൾ പിന്തുടർന്നു നടക്കുവിൻ.
>
> ആ മൈത്രിയൊന്നാണൈശ്വര്യം പരാരാധനമേ ധനം
> സ്വാതന്ത്ര്യമൊന്നേ സായുജ്യമെന്നു പാടിനടക്കുവിൻ.
>
> ആഹാരമറിവീ രണ്ടുമില്ലാതേറെപ്പേരുങ്ങലായ്
> പാവങ്ങളുണ്ടാറു കോടിയവരിൽദ്ദയ കാട്ടുവിൻ.
>
> സ്വപ്രത്യയം സ്വാഭിമാനമാത്മത്യാഗം സ്വതന്ത്രത
> ഇവയെപ്പറ്റി നാടൊക്കെ പ്രസങ്ഗിച്ചു നടക്കുവിൻ.
>
> എഴുന്നേല്പിൻ കൺ മിഴിപ്പിൻ കൈകൾ കോർത്തു
> പിടിക്കുവിൻ
> സ്നേഹപൂർവം പ്രയത്നിപ്പിൻ സ്വരാജ്യത്തെയുയർത്തുവിൻ.”

കേരളത്തിൽ ഒന്നാമതായി രാഷ്ട്രീയകൃതികൾ രചിച്ചതു് അദ്ദേഹമാണു്. ചെറിയ കുഞ്ഞുണ്ണിയച്ചൻ 1118-ാണ്ടു ചിങ്ങമാസത്തിൽ മണലിപ്പുഴവക്കത്തുള്ള തൃക്കൂർ പാലിയത്തുഭവനത്തിൽവച്ചു ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു.

കൃതികൾ

(1) കാശിയാത്ര, (2) മഹാവീരചരിതം, (3) ശുക്രനീതി എന്നീ പദ്യകൃതികളും, മുൻപു ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച (4) സഗുണോപാസനവുമാണു് അച്ചന്റെ പ്രധാനവാങ്മയങ്ങൾ. ഇവയിൽ കാശിയാത്ര 1077-ലും മഹാവീരചരിതം 1082-ലും ശുക്രനീതിയിലെ ആദ്യത്തെ രണ്ടധ്യായങ്ങൾ 1082-ലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. രണ്ടാമത്തേയും മൂന്നാമത്തേയും കൃതികൾ തർജ്ജമകളാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കാശിയാത്ര മാത്രമേ സ്വതന്ത്രകാവ്യമായുള്ളു. ചെറുപ്പത്തിൽ മാതാവിനോടൊന്നിച്ചു് അച്ചനു കാശിക്കു പോകുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായി. ആ സഞ്ചാരത്തെ ആസ്പദമാക്കി അച്ചൻ വെണ്മണിച്ഛായയിൽ എഴുതിയ പ്രസ്തുതകൃതി നന്നായിട്ടുണ്ടു്. മഹാവീരചരിതത്തിൽനിന്നു് ഒരു ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കാം.

> “ആറ്റുവഞ്ചികളിലാർത്തു പൈങ്കിളികൾ വാഴ്കയാലലർ
> കൊഴിഞ്ഞു വീ–
> ണേറ്റവും പുതുമണം പുലർന്ന തെളിവാർന്ന നല്ല
> കുളിർനീരൊടും
> ചെറ്റു കായകൾ പഴുത്തിരുണ്ട നിറമാർന്നഞാവലുകൾ
> തൻമുടി–
> ക്കേറ്റു ചോലകളിരമ്പലോടവിടെയങ്ങുമിങ്ങുമൊഴുകുന്നിതാ.”

ഇവിടെ ഭവഭൂതിയുടെ “ഇഹ സമദശകുന്താക്രാന്തവാനീരപുഷ്പ” എന്ന ശ്ലോകം പച്ചമലയാളത്തിൽ കവി എത്ര സുഗമമായി തർജ്ജമചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുക.

സഗുണോപാസനം

മുപ്പത്താറധ്യായങ്ങളിൽ അച്ചൻ രചിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ഗദ്യഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അചഞ്ചലമായ ആസ്തികത്വത്തിനും അതലസ്പർശിയായ മതവിജ്ഞാനത്തിനും അനന്തമായ ഗ്രന്ഥപരിചയത്തിനും മകുടോദാഹരണമാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലേയും സംസ്കൃതത്തിലേയും പല പ്രമാണ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണു് അദ്ദേഹം സ്വപക്ഷം സ്ഥാപിക്കുന്നതു്. അതിന്റെ അവസാനത്തിലുള്ള ചില വാക്യങ്ങൾ ചുവടേ പകർത്തുന്നു: “ഒരവസരത്തിൽ കാണുന്ന സ്വപ്നങ്ങളാണു് മറ്റൊരു കാലത്തു പരമാർത്ഥങ്ങളായി പരിണമിക്കുന്നതു് എന്നുള്ള ആധ്യാത്മികതത്വപ്രകാരം അടുത്ത കാലത്തെങ്കിലും ഈ സ്വപ്നം ഫലിച്ചാൽ നാം ചരിതാർത്ഥരായി; കേരളം അനുഗൃഹീതമായി; ഹിന്ദുമതം ജീവിച്ചു; ഹിന്ദുക്കൾ യോജിച്ചു; ഭാരതഭൂമി കൺ മിഴിച്ചു; വിദേശീയർ യാത്രതിരിച്ചു; സ്വരാജ്യം ലഭിച്ചു; പ്രണവാങ്കിതമായ വേദാന്തമതധ്വജത്തിന്റെ അഗ്രഭാഗങ്ങളിൽ മൈത്രീനിബദ്ധമായ സ്വരാജ്യവൈജയന്തി സമാധാനമന്ദമാരുതനേറ്റു് ആടിക്കളിച്ചു; മഹാത്മജിയുടെ ജീവിതിം ഫലിച്ചു; നാം നമ്മുടെ സ്വധർമ്മത്തെ ബഹുമാനപൂർവം നിർവഹിച്ചു; നാം ജയിച്ചു.”

14 ആലത്തൂർ അനുജൻനമ്പൂരിപ്പാട്ട് (1057–1118)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

അനുജൻനമ്പൂരിപ്പാട്ട കൊച്ചി വടക്കാഞ്ചേരി ആലത്തൂർ ജനാർദ്ദനൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ പുത്രനായി 1057-ാണ്ടു മേടമാസം 12-ാംനു ചോതി നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. മാതാവിന്റെ പേർ വ്യക്തമായി അറിയുന്നില്ല. ജനാർദ്ദനൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടതന്നെയാണ് പാലിയത്തു ചെറിയകുഞ്ഞുണ്ണിയച്ചന്റേയും പിതാവ്. സംസ്കാരസിദ്ധമായ നാമധേയം കൃഷ്ണൻ എന്നായിരുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാർ സംസ്കൃതത്തിൽ വ്യുൽപത്തിയുള്ളവരായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ആ ബാലന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം ആശാസ്യമായ രീതിയിൽ പുരോഗമിച്ചു. മുത്തപ്പൻ പരമേശ്വരൻ നമ്പൂരിപ്പാടായിരുന്നു ആദ്യകാലത്തെ ഗുരു. ഉപനയനാനന്തരം കിരാങ്ങാട്ടുമനയ്ക്കൽ പോയി വേദം അഭ്യസിച്ചു. സ്വജാതിയിൽ വേളികഴിച്ചില്ല. 1080-ൽ പാലിയത്തു കാവുകുഞ്ഞമ്മയുടെ ഒട്ടവിലത്തെ മകൾ കൊച്ചുകുട്ടിക്കുഞ്ഞമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. അവിടത്തെ താമസം ഉപരിപഠനത്തിനു വേണ്ട സൗകര്യം നല്കി. പാലിയത്തെ പുരോഹിതനും പണ്ഡിതനുമായ പുതുക്കടി നാരായണൻ ഇളയതിനോടു കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളും, ശാബ്ദികതിലകൻ ചേന്നമംഗലം അയ്യാശാസ്ത്രികളോടു വ്യാകരണവും, അവിടത്തെ വൈദ്യൻ നാരായണൻനമ്പിയാരോട് ആയുർവേദവും, കൊച്ചി മഹാരാജകുടുംബത്തിലെ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാനോടു വിഷവൈദ്യവും അഭ്യസിച്ചു. 1087-ൽ പഠിത്തം നിറുത്തി. ആറേഴു കൊല്ലം കൊണ്ടു പല വിഷയങ്ങളിൽ ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു എന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം.

അനന്തരജീവിതം

പിന്നീടു നമ്പൂരിപ്പാട്ട സാഹിത്യസേവനം, പത്രപ്രവർത്തനം, ബാലചികിത്സ എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട് എല്ലാത്തിലും വിജയം നേടി. കുറേക്കാലം ഉണ്ണിനമ്പൂരി മാസികയുടെ പത്രാധിപത്യം വഹിച്ചു. 1083-ൽ ആരംഭിച്ച യോഗക്ഷേമസഭയുടെ അഭ്യുദയത്തിനുവേണ്ടി വളരെക്കാലം നമ്പൂരിമാരുടെ സർവതോമുഖമായ പുരോഗമനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി അദ്ദേഹം നിപുണമായി പ്രയത്നിച്ചു. പരിഷ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസം, പരിവേദനം, സജാതീയവിവാഹം തുടങ്ങിയ പ്രധാനവിഷയങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചു പല സദസ്സുകളിൽ പ്രസംഗിക്കുകയും, പല പത്രങ്ങളിൽ പ്രകൃഷ്ടോപന്യാസങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാരസ്യം തുളുമ്പുന്ന സംഭാഷണം ആരെയും ആകർഷിച്ചിരുന്നു. വിഷവൈദ്യത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനു ഗണനീയമായ നൈപുണ്യമുണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്തമായി ഒരു വൈദ്യശാല സ്ഥാപിച്ചു രോഗികളെ ചികിത്സിച്ചുവന്നതിനുപുറമേ ചില പുതിയ ഔഷധങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ച് അവ തന്റെ പേരിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യിക്കുകയും ചെയ്തു. 1118-ാണ്ടു ധനുമാസം 23-ാംനു മരിച്ചു. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ കിരാതാർജ്ജുനീയവ്യായോഗം തർജ്ജമ ചെയ്തു പാലിയത്ത് ഓമനക്കുഞ്ഞമ്മ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രിയാണ്.

കൃതികൾ

നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കു ഭാഷയിൽ പദ്യവും ഗദ്യവും ഒന്നുപോലെ എഴുതുന്നതിനു വേണ്ട വാസനയും അഭ്യാസവുമുണ്ടായിരുന്നു. കിരാങ്ങാട്ടുമനയ്ക്കൽ വേദപഠനത്തിനു താമസിക്കുന്ന കാലത്തുതന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെ തദ്വിഷയകമായ ശക്തി പ്രദർശിപ്പിച്ചുവന്നു. 22-ാമത്തെ വയസ്സിൽ (1) ബ്രഹ്മനന്ദവിലാസം കാവ്യവും, (2) വേളീമഹോത്സവം തുള്ളലും എഴുതിത്തീർത്തു. അവയിൽ ആദ്യത്തേതിൽ കിരാങ്ങാട്ടു സ്വാമിയാരുടെ ജീവചരിത്രത്തേയും രണ്ടാമത്തേതിൽ വടക്കിനിയേടത്തില്ലത്തു നടന്ന ഒരു വിവാഹത്തേയും വർണ്ണിക്കുന്നു. ഉണ്ണിനമ്പൂരി, കവനകൗമുദി മുതലായ മാസികകളിൽ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ചില ഗദ്യപദ്യലേഖനങ്ങൾ (3) സാഹിത്യ സൗരഭം എന്ന പേരിൽ 1098-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞ് ഉടൻതന്നെ പുറപ്പെട്ടതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ (4) റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മി എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ചരിത്രാഖ്യായിക, (5) ഭർത്തൃഹരിസുഭാഷിതം കിളിപ്പാട്ടും, (6) ശ്രീമൂലശതകം കാവ്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റു രണ്ടു കൃതികളാണ്. ഭർത്തൃഹരിസുഭാഷിതത്തിൽ നീതിശതകം മാത്രമേ വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ളു. സാമുദായികകഥയായ വിഷ്ണുനമ്പൂരി പൂർത്തിയായിട്ടില്ല. അതിലെ ആദ്യത്തെ അധ്യായങ്ങൾ കേരളവ്യാസനിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു.

സാഹിത്യസൗരഭം

സാഹിത്യസൗരഭത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള പദ്യകൃതികളിൽ (1) ശാപഗ്രസ്തയായ ശകുന്തള, (2) പണയത്തിൽപ്പെട്ട പാഞ്ചാലി, (3) മധ്യസ്ഥയായ മണ്ഡോദരി, (4) അശോകോദ്യാനത്തിലെ സീത ഇവ നന്നായിട്ടുണ്ട്. അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തെ പരാമർശിക്കുന്നതാണ് ഗദ്യലേഖനങ്ങൾ. കവിക്കു പ്രസ്തുത വിഷയത്തിലുള്ള നിഷ്ണാതതയെ ആ ലേഖനങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി ചേർത്തിട്ടുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ സ്വകീയങ്ങളാണ്. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

> "കുവലയമിഴി സീത ചൊന്ന വാക്കാ–
> ലവനരിശത്തൊടടുത്തു കയ്യിളക്കി
> അവളുടെ ഗളനാളമുറ്റുനോക്കി–
> ശ്ശിവശിവ! വാളുമയക്കുവാനൊരുങ്ങി.
> പലവഴി പതറിപ്പടർന്ന കോപ–
> ജ്ജ്വലനനെരിഞ്ഞു പുകഞ്ഞു കണ്ണുരുട്ടി
> ഖലനവനരവാൾ വലിച്ചു വായ്ക്കും
> ബലമൊടു ജാനകിതന്റെ നേർക്കു ചാടി."

(മധ്യസ്ഥയായ മണ്ഡോദരി)

> "ചേണമ്പും കാന്തി കാന്തേ! കടുകിനു കുറയാ–
>   നില്ല ജാക്കറ്റിതെന്തി–
> ന്നാണയ്യോ! വച്ചുകെട്ടിക്കുശതനു! വിഷമി–
>   ക്കുന്നു? ഞാനൂരിവയ്ക്കാം
> പ്രാണപ്രേയാനിവണ്ണം പരിചിനൊടരുളി–
>   ത്തുശി തപ്പുന്നനേരം
> നാണത്താലൊന്നൊതുങ്ങിക്കിളിമൊഴി കുളിർമെയ്–
>   കൊണ്ടു തെല്ലൊന്നടുത്താൾ."

> "ആരാലെത്തുന്നതുണ്ടോ പ്രിയതമനലിവാ–
>   ർന്നൊന്നു മുൻപോട്ടി, തെല്ലാ–
> മാരാനും കാണുമോയെന്നടനടി തിരിയെ,–
>   പ്പിന്നെ, മുൻപോട്ടുതന്നെ,
> നേരായെന്തേ വാനരികിലിനിയുമെ–
>   ന്നൊന്നു മേല്പോട്ടിതേമ–
> ട്ടാരാമം മുറ്റമപ്പെണ്കൊടിയുടെ നയനം
>   പമ്പരം പാഞ്ഞു രണ്ടും."

(ഉദാഹരണശ്ലോകങ്ങൾ)

ഏറ്റവും മനോഹരങ്ങളാണ് ഈ ശ്ലോകങ്ങൾ.

15 റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മി

കൊച്ചി ഇളയതാവഴിയിൽപ്പെട്ട ഗംഗാധരലക്ഷ്മി ചരിത്രപ്രഖ്യാതയായ ഒരു രാജ്ഞിയാണ്. മൂത്ത താവഴിക്കാരെ രാജ്യഭ്രഷ്ടന്മാരാക്കി ഇളയ താവഴിക്കാർ 150 കൊല്ലത്തോളം ആ രാജ്യം ഭരിച്ചു. ആ താവഴി അന്യം നില്ക്കാറായപ്പോൾ ഗംഗാധരലക്ഷ്മിതന്നെ ചാഴിയൂർത്താവഴിയിൽനിന്നു വീരകേരളവർമ്മാവിനെ രാജാവാക്കി വാഴിച്ചു. അദ്ദേഹമാണ് നോവലിലെ കഥാനായകൻ. ഉശത്തുവീട്ടിൽ കൈമളുടെ മരുമകളായ ഉണ്ണിമായ നായികയും. വെട്ടത്തു നിന്നു ദത്തെടുത്തവരിൽ നാലാമനായ ഗോദവർമ്മത്തമ്പുരാനാണ് പ്രതിനായകൻ. ലന്തക്കാർ പറങ്കികളെ തോല്പിച്ചു കൊടുങ്ങല്ലൂരിലേയും കൊച്ചിയിലേയും കോട്ടകൾ പിടിച്ചടക്കിയ കൊല്ലം ഒൻപതാംശതകം പൂർവാർദ്ധത്തിലെ ചരിത്രമാണ് പശ്ചാത്തലം.

16 ഇളമന കല്യാണിയമ്മ

തൃപ്പൂണിത്തുറയിലെ സുപ്രസിദ്ധവും വിഭവസമ്പന്നവുമായ ഒരു നായർഗൃഹമാണ് ഇളമനമഠം. ഒന്നിലധികം കൊച്ചിമഹാരാജാക്കന്മാർ ആ കുടുംബത്തിൽനിന്നു ദാരസംഗ്രഹം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 944-ാണ്ടു് ആ ഭവനത്തിലെ കുഞ്ഞിയമ്മയെ അന്നത്തെ ഇളയതമ്പുരാൻ (പിന്നീടു രാജ്യംഭരിച്ച യഥാകാലം തീപ്പെട്ട വലിയതമ്പുരാൻ) വിവാഹംചെയ്തു. ആ ദമ്പതിമാരുടെ ഏകപുത്രിയായ ലക്ഷ്മിയമ്മയാണ് 1007-ാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 7-ാംനു ഭൂജാതയായ കല്യാണിയമ്മയുടെ മാതാവു്. പിതാവു കോടനാട്ടു നമ്പൂരിപ്പാടായിരുന്നു. കല്യാണിയമ്മ സംഗീതത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും ഒന്നുപോലെ വിഖ്യാതയായിത്തീർന്നു. ആ സ്ത്രീരത്നത്തിന്റെ ഭർത്താവു വെള്ളാരപ്പള്ളി മൂരിയത്തുമനയ്ക്കൽ രാമൻഭട്ടതിരിയായിരുന്നു. കല്യാണിയമ്മ ഏറ്റുമാനൂർസ്തോത്രം എന്നൊരു ചെറിയ കൃതി രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു്

> "അന്തകാന്തക! നിൻപദപങ്കജം
> സ്വാന്തത്തിൽ നിനച്ചെപ്പൊഴും കുപ്പുന്നേൻ
> സന്തതമടിയങ്ങളെ രക്ഷിക്ക
> ഏറ്റുമാനൂരമരും പുരാന്തക!"

എന്നാരംഭിക്കുന്നു. ഓരോ സംസ്കൃതശ്ലോകവും ഭാഷാശ്ലോകവുംകൂടി ചേർക്കാം.

> "ത്വത്സ്വംപ്രേഷിതപത്രികാ സഹൃദയൗഘാനന്ദസന്ദായിനീ
> നാനാലംകൃതിസംഗിനീ മൃദുപദന്യാസാ മനോഹാരിണീ
> സംപ്രാപ്താ തരസാ മദീയനികടം സൗജന്യപാഥോനിധേ!
> സൗഖ്യം സന്തതമാതനോതി നിതരാം
> സീമന്തിനീവാദരാൽ."

ഇതു സാമൂതിരിക്കോവിലകത്തെ ഒരു തമ്പുരാട്ടിയുടെ കത്തിനെഴുതിയ മറുപടിയാണ്. കിളിമാനൂരെ ഒരു തമ്പുരാട്ടിയുമായിട്ടും പദ്യത്തിൽ കത്തിടപാടുനടത്തീട്ടുണ്ടു്.

> "വില്ലും കുലച്ചു വിരുതുള്ളൊരു മാരനെന്നെ–
> ക്കൊല്ലുന്നതിന്നു മുതിരുന്നിതു പല്ലവാംഗി!
> തെല്ലെങ്കിലും തവ മനസ്സിനിളക്കിമില്ലേ?
> വല്ലെങ്കിലും വലിയ ദുർഘടമായിവന്നു."

ഇതൊരു സമസ്യാപൂരണമാണ്.

17 കല്ലറയ്ക്കൽ കുട്ടപ്പമേനോൻ (1047–1100)

കല്യാണിയമ്മയുടെ മൂത്ത പുത്രനായ കുട്ടിക്കൃഷ്ണമേനോൻ തൃപ്പൂണിത്തുറയ്ക്കു സമീപം മേക്കരദേശത്തു കല്ലറയ്ക്കൽവീട്ടിൽ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. അവരുടെ പുത്രനായി കുട്ടപ്പമേനോൻ 1047-ാണ്ടു മിഥുനമാസം രേവതീനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. യഥാർത്ഥനാമധേയം കൃഷ്ണൻ എന്നായിരുന്നു. കുട്ടിക്കൃഷ്ണമേനോൻ 1054 കംഭത്തിൽ മരിച്ചു. കല്യാണിയമ്മയുടെ പ്രഥമപുത്രിയായ കുഞ്ചിയമ്മയെ ചൊവ്വരനിന്നു തീപ്പെട്ട കൊച്ചി രാമവർമ്മവലിയതമ്പുരാൻ പരിഗ്രഹിച്ചു. കുട്ടപ്പമേനോന്റെ പേരിൽ കല്യാണിയമ്മയ്ക്കു വളരെ വാത്സല്യമുണ്ടായിരുന്നു. ആ വിദുഷിതന്നെയാണ് നമ്മുടെ കവിയെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചത്. ഭാഷാകവിതയ്ക്കു വേണ്ട സംസ്കൃതജ്ഞാനം അദ്ദേഹം ആ വഴിക്കു സമ്പാദിച്ചു. ബാല്യംമുതല്ക്കു ഇളമനമഠത്തിൽത്തന്നെയാണ് താമസിച്ചുവന്നത്. ത്വഗ്രോഗത്തിനു വിധേയനായ നമ്മുടെ കവി 1100-ാണ്ടു തുലാമാസം 4-ാംനു മരിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ദാരസംഗ്രഹം ചെയ്തിരുന്നില്ല.

കൃതികൾ

(1) ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം, (2) മോഹനതുല എന്നീ രണ്ടു ഭാഷാനാടകങ്ങളും, (3) തിരുപ്പതിമാഹാത്മ്യം, (4) ക്രിസ്തുചരിതം എന്നീ രണ്ടു കിളിപ്പാട്ടുകളും, (5) വാരാണസീഗമനം, (6) വ്യാസോത്ഭവം, (7) മിശിഹാവിലാസം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു തുള്ളൽക്കഥകളും, (8) മാടമഹീശകാശിയാത്ര, (9) ശൂർപ്പകവധം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു വഞ്ചിപ്പാട്ടുകളും, (10) രാധാമാധവസംവാദം, (11) ശ്രീഗൗരീസംവാദം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു കുറത്തിപ്പാട്ടുകളുമാണ് കുട്ടപ്പമേനോന്റെ പ്രധാന കൃതികൾ. വാരാണസീഗമനം ശീതങ്കൻതുള്ളൽ വീരകേരളവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ കാശിയാത്രയെ വർണ്ണിച്ച് എഴുതീട്ടുള്ളതാണ്. തന്റെ പുരസ്കർത്താവായ രാമവർമ്മത്തമ്പുരാൻ ഒരവസരത്തിൽ തിരുപ്പതി ക്ഷേത്രം സന്ദർശിച്ചു മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ ‘തിരുവെങ്കടാചലയാത്തിരൈ’ എന്നും ‘വെങ്കിടാചലസ്ഥലപുരാണം’ എന്നും പേരുള്ള രണ്ടു തമിഴ്പുസ്തകങ്ങൾ കുട്ടപ്പമേനോന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്ത് അവയെ ഉപജീവിച്ചു ഭാഷയിൽ ഭക്തിസംവർദ്ധകമായ ഒരു കിളിപ്പാട്ട് എഴുതണമെന്നാജ്ഞാപിച്ചു.

> “ഇളാതലമിതു പരിപാലിച്ചീടു–
> മിളയ തമ്പുരാനരുളിയമൂലം
> പരമം വെങ്കടാചലപുരാണത്തെ–
> പ്പരിഭാഷയാക്കിച്ചുരുക്കിച്ചൊല്ലിനേൻ.”

എന്ന് ആ വസ്തുത കവിതന്നെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1094-ലാണ് ആ കൃതിയുടെ പ്രകാശനം.

മൂന്നു കൃതികളിൽനിന്നുമാത്രം ഉദാഹരണങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

> “തരുക്കൾ പലതരം തളിർത്തും പൂത്തും തത്ര
> നിരക്കെ നില്ക്കുന്നതും വല്ലികൾ ബഹുവിധം
> പരന്നുപടർന്നതിൽപ്പക്ഷികളഹോ! മദി–
> ച്ചിരുന്നു പാടുന്നതുമെത്രയും മനോഹരം!
> സിംഹവാരണവ്യാഘ്രഭല്ലൂകവൃകാദിക–
> ളാഹന്ത! ജാതിവൈരം വെടിഞ്ഞുകളിപ്പതും
> നിർമ്മലജലംകൊണ്ടു പൂർണ്ണമാം സരസ്സുക–
> ളംബുജനിരകളാൽത്തെളിഞ്ഞു ശോഭിപ്പതും
> ഹംസഷൾപദാദികളുല്ലസൽപുഷ്പങ്ങളിൽ
> സംസരിപ്പതും മറ്റുമീക്ഷിച്ചു വൈനതേയൻ
> തിരിച്ചു വൈകുണ്ഠത്തിൽഗ്ഗമിച്ചു ഭഗവാനെ
> സ്മരിച്ചു ഭക്ത്യാ നമിച്ചുണർത്തീ സമസ്തവും.”

(തിരുപ്പതിമാഹാത്മ്യം)

> “പടുതയോടപ്പോളവന്റെ പുച്ഛ–
> മിടതുകൈകൊണ്ടു പിടിച്ചു നാഥൻ
> വടിവൊടു തൽഫണേ മാറി മാറി–
> യുടനുടൻ ചാടി നടനമാടി.
> പരമഹിവീരമദമടങ്ങി
> അരിനിധനാഗ്രഹം ദൂരെ നീങ്ങി
> ഉരുതരമുൾത്താരിൽബ്ഭീതി പൊങ്ങി
> ഉരഗം വൻതാപാബ്ധൌ താണുമുങ്ങി.
> ഹരിപദപങ്കജം മൗലിഭാഗേ
> വിരവൊടു വീഴുന്ന നേരത്തിങ്കൽ
> പെരിയൊരു പർവതമെന്നു തോന്നി
> പരവശനായിപ്പകർന്നു ഭാവം.” (കാളിയമർദ്ദനം എട്ടുവൃത്തം)

ആദ്യം കവി രചിച്ച ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം കരുണരസപ്രധാനമാകയാൽ തന്റെ മാതാവ് അതു വായിക്കുകയേ ഉണ്ടായില്ലെന്നും ആ സാധ്വിയുടെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടിയാണ് മോഹനതുല നിർമ്മിച്ചതെന്നും കവി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. സത്യഭാമയുടെ ഗർവഭങ്ഗമാണ് പ്രതിപാദ്യം. ഒരു ശ്ലോകം ചുവടേ ചേർക്കുന്നു.

> “ഇളമനയുളവായിക്കീർത്തിയാൽപ്പാർത്തലത്തെ–
> ത്തെളിവിനൊടു വിതാനിപ്പോരു വീരാഗ്രഗണ്യൻ
> കവികുലമണി കുട്ടിക്കൃഷ്ണമേനോൻ മഹാത്മാ–
> വവർകളുടയ പുത്രൻ തീർത്തതാണിച്ചരിത്രം.”

താഴെക്കാണുന്ന വരികൾ വാരാണസീഗമനത്തിൽ ഉള്ളവയാണ്.

> “വെള്ളപ്പളുങ്കിന്റെ ഭള്ളു കുറയ്ക്കുന്ന
> വെള്ളിഗ്ഗിരിയുടെയുള്ളിൽത്തെളിവൊടും
> പള്ളിവാസംചെയ്തുകൊള്ളുന്നൊരീശ്വരൻ
> വെള്ളമണിയുന്ന തമ്പുരാൻതന്നുടെ
> ഉള്ളം കവർന്നങ്കഭാഗേ സദാ കുടി–
> കൊള്ളും ജഗദേകസുന്ദരി! ശങ്കരി!”

(വാരാണസീഗമനം തുള്ളൽ)

18 കെ.പി. കറുപ്പൻ (1060–1113)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

കേരളത്തിലെ ഒരവശസമുദായമായ ധീവര (വാല)വർഗ്ഗത്തിൽ ജനിച്ച സാഹിത്യസോപാനത്തിൽ ‘കുടിലിൽനിന്നു കൊട്ടാരം’വരെ ഉയർന്ന ഒരനുഗൃഹീതകവിയാണ് കെ.പി. കറുപ്പൻ. അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിൽ ചേരാനല്ലൂർ ദേശത്തു കണ്ടത്തിൽപ്പറമ്പ് എന്ന ഗൃഹത്തിൽ 1060-ാണ്ട് ഇടവമാസം 12-ാംനു ജനിച്ചു. അയ്യനും കൊച്ചുപെണ്ണുമായിരുന്നു യഥാക്രമം അച്ഛനും അമ്മയും. അവർ ഈശ്വരഭക്തരായിരുന്നതിനാൽ മകനും ഒരു ആസ്തികനായി വളർന്നു. ചേറായി എം. കെ. കൃഷ്ണൻ എന്നൊരാൾ സംസ്കൃതത്തിലെ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾ അഭ്യസിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് അന്നമനട രാമപ്പൂതുവാൾ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ, മഹാമഹോപാധ്യായൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഗോദവർമ്മത്തമ്പുരാൻ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യൻ കണ്ണൻനായർ, സഹൃദയതിലകൻ രാമപ്പിഷാരടി മുതലായി പല പണ്ഡിതമൂർദ്ധന്യന്മാരുടെ ശിഷ്യനായി ആഭാഷയിൽ ഉൽഗ്രന്ഥങ്ങളും കുറെയെല്ലാം തർക്കവും വ്യാകരണവും പഠിച്ചു. വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ രാജർഷി കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാനു കറുപ്പന്റെ പേരിൽ അസാമാന്യമായ വാത്സല്യമുണ്ടായിരുന്നു. അവിടുത്തെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയിലാണ് അദ്ദേഹം സംസ്കൃതം പഠിച്ചത്. വ്യാകരണം അഭ്യസിച്ചതു രാമപ്പിഷാരടിയുടെ കീഴിലായിരുന്നു. പരിതഃസ്ഥിതികൾ സർവഥാ പ്രതികൂലങ്ങളായിരുന്നിട്ടും അവയെല്ലാം തട്ടിത്തകർത്തുകൊണ്ടു സാഹിത്യമാർഗ്ഗത്തിൽ സ്വച്ഛന്ദസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം വിനീതമായ ചര്യകൊണ്ടും വിശ്രമരഹിതമായ വ്യവസായം കൊണ്ടും നമ്മുടെ കവി സമ്പാദിച്ചു. അത്യാവശ്യത്തിനുവേണ്ട ആങ്ഗലേയഭാഷാജ്ഞാനവും സ്വന്തം പരിശ്രമംകൊണ്ടു നേടി. യൗവനത്തിൽത്തന്നെ കൊച്ചിയിലെ ഭാഷാപോഷകന്മാരിലും അധഃസ്ഥിതോദ്ധാരകന്മാരിലും അഗ്രഗണ്യനായ സാഹിത്യകുശലൻ റ്റി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹോദരനിർവിശേഷമായ സൗഹാർദ്ദത്തോടുകൂടി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും പുരോഗമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ സൗഹാർദ്ദം കറുപ്പന് ആജീവനാന്തം നിലനിന്നു. പറമ്പുകാട്ടു ജൂതൻ (ചൂതം) പറമ്പിൽ കുഞ്ഞമ്മയെയാണ് കവി വിവാഹം ചെയ്തത്.

അനന്തരകാലജീവിതം

കറുപ്പൻ സർക്കാരുദ്യോഗത്തിലും പടിപ്പാടിയായി ഉയർന്നു. 1086-ൽ കൊച്ചി മത്സ്യവ്യവസായ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിലെ ഒരു ഗുമസ്തനായി സർവ്വീസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചു. 1087-ൽ തൃശ്ശൂർ ശിക്ഷാക്രമപാഠശാലയിൽ പണ്ഡിതനായി. 1102-ൽ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിൽത്തന്നെ അധഃസ്ഥിതോപസംരക്ഷകനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ആ സ്ഥാനത്തിരുന്നുകൊണ്ട് അവശസമുദായാങ്ഗങ്ങൾക്കു പല ഉപകാരങ്ങളും ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. അവിടെനിന്നു പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റിയുടെ കാര്യദർശിയായി ഉയർന്നു. കൊച്ചി ഗവർമ്മെന്റ്, ആ കമ്മിറ്റിയുടെ പണി അവസാനിച്ചപ്പോൾ നാട്ടുഭാഷാ സൂപ്രണ്ടുസ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിനു നല്കി. ആ തസ്തിക നിറുത്തൽചെയ്തപ്പോൾ എറണാകുളം രാജകീയമഹാപാഠശാലയിൽ അമ്മാമൻതമ്പുരാന്റെ കീഴിൽ ഭാഷാപണ്ഡിതനായി. 1104-ാണ്ടിടയ്ക്കു കുറേക്കാലം കൊച്ചി നിയമസഭയിൽ അങ്ഗമായിരുന്നു. മദിരാശിയിൽവെച്ചു തീപ്പെട്ട കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ ‘കവിതിലകൻ’ എന്ന ബിരുദം അദ്ദേഹത്തിനു നല്കി. ഭാഷാപണ്ഡിതനായി ജോലി നോക്കിവന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ 1112 വൃശ്ചികമാസത്തിൽ പാർശ്വശൂല (Pleuracy) എന്ന രോഗത്തിനു വിധേയനായി. അവധിയെടുത്തു കോയമ്പത്തൂരിലും മറ്റും പോയി ചികിത്സിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. ആ ദശാസന്ധിയിലും അമ്മാമൻതമ്പുരാനുമായി ശ്ലോകത്തിൽ കത്തുകൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. 1113-ാണ്ടു മീനമാസം 10-ാംനു എറണാകുളത്തു സ്വഗൃഹമായ സാഹിത്യകുടീരത്തിൽവെച്ചു മരിച്ചു.

കൃതികൾ

(1) കാളിയമർദ്ദനം ഓട്ടൻതുള്ളൽ, (2) എഡ്വേർഡ്വിജയം സംഗീതനാടകം, (3) ഭാഷാഭൈമീപരിണയം നാടകം, (4) ബാലാകലേശം നാടകം, (5) ലളിതോപഹാരം കിളിപ്പാട്ട്, (6) ആചാരഭൂഷണം, (7) ശകുന്തള അഥവാ നിരാകൃതയായ നായിക, (8) ശാകുന്തളം വഞ്ചിപ്പാട്ട് ഒന്നാം ഭാഗം, (9) ഉദ്യാനവിരുന്ന്, (10) ജീതിക്കുമ്മി, (11) ദീനസ്വരം, (12) തിരുനാൾക്കുമ്മി, (13) കൈരളീകൗതുകം മൂന്നു ഭാഗം, (14) ബാലോദ്യാനം മൂന്നു ഭാഗം, (15) ചിത്രാലങ്കാരം ആറുഭാഗം, (16) ജൂബിലിഗാനം മൂന്നു ഭാഗം, (17) ഒരു താരാട്ട്, (18) സാമുദായികഗാനകലകൾ മുതലായ പല കൃതികൾ നമ്മുടെ കവി രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവ കൂടാതെ (19) ധ്രുവചരിതം, സൗദാമിനി, പഞ്ചവടി, ശാകുന്തളം ഉത്തരഭാഗം എന്നീ സംഗീതനാടകങ്ങൾ സ്കൂളുകളിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അഭിനയിക്കുന്നതിനായി ഓരോ അവസരത്തിൽ എഴുതിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായും കാണുന്നു. ആ നാടകങ്ങളൊന്നും അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. മനുസ്മൃതി കുറേഭാഗം കിളിപ്പാട്ടായിട്ടും തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 1, 2, എന്നീ കൃതികൾ ബാല്യകാലത്തു രചിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. അവ കവി നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. ബാലാകലേശമാണ് ആദ്യമെഴുതിയ മുദ്രിതനാടകം. അതു വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാന്റെ ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തി സംബന്ധിച്ചു കവി രചിച്ചതും മത്സരപരീക്ഷയിൽ റാവുസാഹിബ്ബ് പെരുമാൾച്ചെട്ടിയുടെ സമ്മാനത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചതുമാണ്. വൈശ്രവണന്റെ പുത്രിയായ ബാലാദേവിയെയാണ് പഴയന്നൂർക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും ആ ബാലാശബ്ദം ഭാഷയിൽ കൊച്ചിയായിത്തീർന്നതാണെന്നും കവി വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. മൂന്നങ്കങ്ങൾകൊണ്ടു പ്രസ്തുതരൂപകം അവസാനിക്കുന്നു. ഭൈമീപരിണയത്തിൽ കറുപ്പന് ഒരു വിവർത്തകന്റെ സ്ഥാനമേയുള്ളു. മൂലഗ്രന്ഥം യശശ്ശരീരനായ മൈസൂർ ശ്രീകൃഷ്ണരാജ ഉടയാർ മഹാരാജാവിന്റെ ആസ്ഥാന പണ്ഡിതന്മാരിൽ അഗ്രേസരനായിരുന്ന മണ്ടിക്കൽ രാമശാസ്ത്രിൾ 1089-ാണ്ടു നിർമ്മിച്ചതും നളവിജയം എന്നുകൂടി പേരുള്ളതുമായ ഭൈമീപരിണയമാകുന്നു. വിവർത്തനാസഹമായ ആ കൃതി നമ്മുടെ കവി നിപുണമായി തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു നാടകങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യകൃതികൾ. ആചാരഭൂഷണം അധഃസ്ഥിതസമുദായങ്ങളുടെ സാന്മാർഗ്ഗികമായ അഭ്യുന്നതിയെ ലക്ഷീകരിച്ചു രചിച്ച ഒരു ഗദ്യപദ്യാത്മകമായ ഗ്രന്ഥമാകുന്നു. ശകുന്തള നാലു ഭാഗങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കാവ്യമാണ്. കൈരളീകൗതുകം തുടങ്ങിയ നാലു ഗ്രന്ഥസമുച്ചയങ്ങൾ സ്കൂൾകുട്ടികൾക്കു കഥനത്തിനു വേണ്ടി സ്വകീയങ്ങളും പരകീയങ്ങളുമായ ലളിതകാവ്യഖണ്ഡങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചവയാണ്. അവയിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു സമുച്ചയങ്ങളിലെ കൃതികൾ മൂന്നാമത്തേതിലും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചിയിലെ തുറമുഖംപണി ആരംഭിച്ചപ്പോൾ കായലിലെ ചില ഊന്നുകുറ്റികൾ പിഴുതുകളയേണ്ട ആവശ്യം അധികൃതന്മാർക്കു നേരിട്ടു. തന്നിമിത്തം സ്വസമുദായത്തിനു വരാവുന്ന ദോഷങ്ങളെ വിവരിച്ച് എഴുതിയ കൃതിയാണ് ഒരു താരാട്ട്. അതും മുദ്രണം ചെയ്തിട്ടില്ല.

അധഃസ്ഥിതോന്നമനവും കവിതയും

1101-ാണ്ടു തുലാമാസത്തിൽ ഘോഷൻപ്രഭു സംസ്ഥാനാതിഥിയായി കൊച്ചി സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ കൊച്ചിമഹാരാജാവ് അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു ഉദ്യാനവിരുന്നു നല്കി. അക്കാലത്തു കവി ധീവരസമുദായത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയിൽ നിയമസഭയിലെ അംഗമായി ദേശസേവനം അനുഷ്ഠിക്കുകയായിരുന്നു. കൊച്ചി ഗവർമ്മെന്റ് ആ സൽക്കാരത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ മറ്റു നിയമസഭാസാമാജികന്മാരെയെല്ലാം ക്ഷണിക്കുകയുണ്ടായെങ്കിലും കവിയെ ആ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയില്ല. അതു ജാതിക്കുശുമ്പുനിമിത്തമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി മനസ്സു ചുട്ടുരുവൽ കണ്ണുനീരിൽ മുക്കി എഴുതിയതാണ് ഉദ്യാനവിരുന്ന് അഥവാ ഒരു ധീവരന്റെ ആവലാതി എന്ന കൃതി. ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതവൃത്തത്തിൽ 25 ശ്ലോകങ്ങൾ മാത്രമേ അതിൽ അടങ്ങീട്ടുള്ളു. എങ്കിലും അവയുടെ ഹൃദയദ്രവീകരണശക്തി അന്യാദൃശമാണ്. ജാതിക്കുമ്മി ബാലാകലേശത്തിൽ എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അതും ദീനസ്വരവും ജാതിയുടെ അർത്ഥശൂന്യതയെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

സാമുദായികഗാനങ്ങൾ

കേരളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകൾ ശേഖരിക്കുന്നതിൽ കറുപ്പൻ വളരെക്കാലം വ്യാപൃതനായിരുന്നു. അത്യന്തം ഹൃദ്യങ്ങളായ ആ ഗാനങ്ങളെ ഉദാഹരണസഹിതം വിവരിച്ച് അവയുടെ നേർക്ക് അനുവാചകന്മാരെ ഉന്മുഖീകരിക്കുന്ന ഒരു പ്രബന്ധമാണ് സാമുദായികഗാനങ്ങൾ എന്ന പുസ്തകം. ചെറുമൻപാട്ടുമുതൽ വിവിധസമുദായങ്ങളുടെയിടയിൽ ഇന്നും പ്രചരിക്കുന്ന പതിന്നാലു തരത്തിലുള്ള പാട്ടുകൾ അതിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പാട്ടുകളും പ്രത്യേകിച്ചു വഞ്ചിപ്പാട്ടും കറുപ്പൻ പാടിയാൽ കേൾക്കാനുള്ള സുഖം ആർക്കും അക്കാലത്ത് അനുഭവൈകവേദ്യമായിരുന്നു.

കവിതാമാതൃകകൾ

കറുപ്പന്റെ കൃതികൾ പ്രായേണ പ്രസന്നപ്രൗഢസരസങ്ങളാണ്. ഉജ്ജ്വലമാണ് സാമാന്യമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലി. ശയ്യാഗുണമില്ലാത്ത പദ്യങ്ങൾ വളരെ വളരെ ചുരുങ്ങും. അതിവാസനക്കാരനായ ഒരു കവിയെയാണ് ഓരോ കൃതിയിലും നിരീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് എന്റെ ആശയം വ്യക്തമാക്കാം.

> “ആലസ്യം വിട്ടു നിത്യം പതിപരിചരണം
> ചെയ്യണം, ക്രോധമാം മ–
> ട്ടാലംബിക്കാതെ വർത്തിക്കണ, മനിശമസൂ–
> യാദിയെക്കൈവിടേണം;
> ശീലം കാലം കുലം സജ്ജനതതിയിവയെ–
> ച്ചിന്തകൊണ്ടും നികാമം
> നീ ലംഘിക്കാതിരുന്നീടണമയി മകളേ!
> ഭർത്തൃഗേഹം ഗമിച്ചാൽ.” (ഭൈമീപരിണയം)

> “ഭദ്രാംഗിത്തയ്യലാളാം നളിനിയുടെ വരൻ
> രാവൊളിക്കംബളത്തെ–
> സ്സദ്രാഗശ്രീ കളിക്കും മൃദുലതരകരം–
> കൊണ്ടു നീക്കുന്നനേരം
> മുദ്രാഹീനപ്രകാശം തടവി വിലസുമീ
> മേദിനീമൗലിരത്നം
> നിദ്രാഭംഗപ്രസംഗം ഹിമകണപുളകം
> പൂണ്ടു കാണിച്ചിടുന്നു.” (ബാലാകുലേശം)

> “തളിരാകിയ ചുണ്ടിനുള്ളിലോമ–
> ന്മിളിതാഭം സുമദന്തപംക്തി കാട്ടി–
> അളികാമുകനെ ക്ഷണിച്ചു വല്ലി–
> ക്കിളിനേർവാണികൾ കൂത്തടിച്ചിടുന്നു.” (ബാലാകലേശം)

> “ആവിധം പ്രിയകൃതാവധീരണാ–
> ദാവവഹ്നിയിലെരിഞ്ഞ ഹൃത്തൊടും
> പൂവലംഗികൾ തൊഴും ശകുന്തളാ–
> ദേവി രാജസഭ വിട്ടിറങ്ങിനാൾ.
> അന്യയെന്നരചനുഢയെന്നു തൻ–
> വന്യബന്ധുജനവും ത്യജിക്കയാൽ
> ദൈന്യവാർദ്ധിയിലുഴന്നു മേനകാ–
> കന്യ, നാവികരൊഴിഞ്ഞ തോണിപോൽ.” (ശകുന്തള)

> “കാറില്ലാത്തതുമൂലമോ പുകളെഴുന്നൗദ്യോഗികാദായമ–
> ഞ്ഞൂറില്ലാത്തതുമൂലമോ പഴയതാം പേരേടിലില്ലായ്കയോ
> വേറില്ലാളുകൾ കുറ്റിലെന്ന ധൃതിയോ മൂലം മനഃപൂർവമായ്–
> ക്കുറില്ലാതെ വെടിഞ്ഞുപോലടിയനെക്കാരുണ്യവാരാന്നിധേ!”
>
> (ഉദ്യാനവിരുന്ന്)

> “കാളിന്ദീനദിയിങ്കലന്നു കമലപ്പൂമൈതൽ കുപ്പന്നൊര–
> ക്കാളിപ്പെണ്ണു സലീലമത്തരണിയിൽത്തൃക്കാലണയ്ക്കായ്കിലോ
> കേളിപ്പെട്ട പരാശരന്നഭിനവദ്വീപിൽ പ്രകാശോദയം
> മേളിക്കും ഭുവനൈകവന്ദ്യതനയൻ സഞ്ജാതനായീടുമോ?”
>
> (ഉദ്യാനവിരുന്ന്)

> “ആ ലാവണ്യപയോധിയാകുമരയപ്പെണ്ണിന്നൊരുണ്ണിക്കിടാ–
>
> വാ ലാക്കിൽ സ്പൃഹണീയവെണ്മണലണി
> ദ്വീപിൽപ്പിറക്കായ്കിലോ
> നൂലാമാലകൾ തീർത്തു മാമറകളെദ്ദോഷജ്ഞർവാഴ്ത്തും
> വിധം
> നാലായിട്ടു പകുക്കുവാനിതരനാരുണ്ടായിരുന്നൂ വിഭോ?”
> (ഉദ്യാനവിരുന്ന്)

ആ ഉപാലംഭം സമർപ്പിച്ച കവിയിൽ മഹാരാജാവിനു സന്തോഷമേ തോന്നിയുള്ളു. ആ മാതിരി അവസരങ്ങളിൽ അധികൃതന്മാർക്കുള്ള വർഗ്ഗീയചിന്ത അതോടുകൂടി നാമാവശേഷമായി.

ജാതിക്കുമ്മി

ശങ്കരഭഗവൽപാദരുടെ മനീഷാപഞ്ചകത്തിന്റെ ഒരു വിവൃതമായ പരിഭാഷയാണ് ജാതിക്കുമ്മി.

> “ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമി മുന്നം
> കാശിയിൽവച്ചു കുളികഴിഞ്ഞ്
> ഈശനെ ധ്യാനിക്കാൻ പോയപ്പോളുണ്ടായ
> പേശലിതു കേൾക്ക യോഗപ്പെണ്ണേ! അതു
> മോശത്തരം തീർക്കും ജ്ഞാനപ്പെണ്ണേ!
>
> തിങ്കൾത്തലയൻ പറയനുമായ്
> ശങ്കരിയന്നു പറച്ചിയുമായ്
> ശങ്കരാചാര്യൻ വരുന്ന വഴിമധ്യേ
> ശങ്കയെന്യേ നിന്നു യോഗപ്പെണ്ണേ! തെല്ലൊ–
> രങ്കമുണ്ടായപ്പോൾ ജ്ഞാനപ്പെണ്ണേ!”

എന്നിങ്ങനെയാണ് ആ കുമ്മിയുടെ ആരംഭം. താൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സ്കൂൾ പുസ്തകങ്ങളിലും കവി സ്വകീയങ്ങളായ അനേകം നല്ല കാവ്യശകലങ്ങൾ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അവയ്ക്ക് ഇവിടെ മാതൃക കാണിക്കണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക് ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം IV

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

42. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവാർദ്ധം
43. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവ്വാർദ്ധം (തുടർച്ച)
44. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവ്വാർദ്ധം (തുടർച്ച)
45. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവ്വാർദ്ധം (തുടർച്ച)
46. പതിനൊന്നാം ശതകം, ഉത്തരാർദ്ധം
47. പതിനൊന്നാം ശതകം, ഉത്തരാർദ്ധം (തുടർച്ച)
48. വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനം
49. കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാർ
50. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ (1020–1090)
51. ചില വൃത്താന്തപത്രങ്ങളും മാസികകളും
52. വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനം (തുടർച്ച)
53. ചില തിരുവിതാകൂർക്കവികൾ
54. കൊച്ചിയിലെ ചില കവികളും കവയിത്രികളും
55. ചില തിരുവിതാംകൂർക്കവികൾ (തുടർച്ച)
56. മലബാറിലെ ചില കവികൾ

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
2. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
3. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 3
4. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 4
5. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014